

976

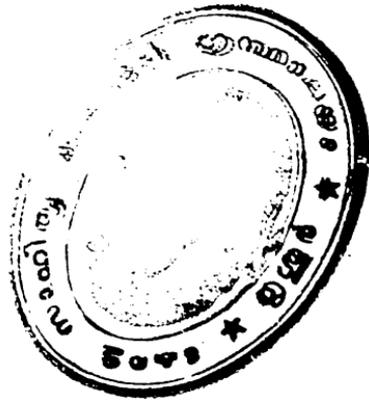
കെ. സുകുമാരൻ. എ. ഏ.

പ്രദേശങ്ങൾ

Handwritten text at the bottom left, possibly a signature or date, including the number '1976'.

9770

ക
കെ. വി. എ. എ. എ.
കെ. വി. എ. എ. എ.

ഉപദേശിയാർ

[Malayalam]

UPADESIYAR

(DRAMA)

BY

K. SUKUMARAN B. A

First Impression 1961

Copies 1000

Publishers:

P. K. BROTHERS, CALICUT

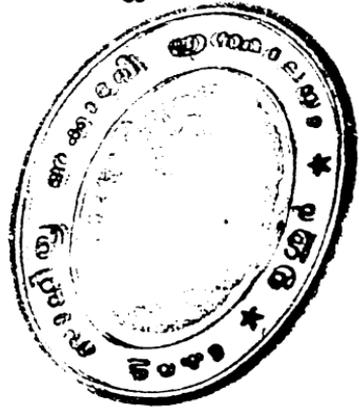
Rs. 2-00

976 -

ഉപദേശിയാർ

(നാടകം)

കെ. സുകുമാരൻ ബി. ഏ.

പ്രസാധകർ:

വി. കെ. ബ്രദേശ്സ്, കോഴിക്കോട്

വില: 2ക.

അച്ചടി: പരിഷ്കരണാലയം, എറണാകുളം.

രണ്ടാം വാക്കു

മോളിയർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ നാടക കൃത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ട സങ്കല്പസന്താനം, ഞാൻ നല്ലീയ ഉടുപ്പുകളും ധരിച്ചു ഇതാ രംഗത്തിറങ്ങുന്നു. സല്ക്കരിക്കുന്നവരോടു നന്ദി പറയാനും, ദൂഷിക്കുന്നവരോടു മുഷിയാതിരിക്കാനും ഞാൻ അവരോട് പ്രത്യേകം താക്കീതു നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

- കെ. സുകുമാരൻ.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

നെല്ലിമുത്തശ്ശി	—	അരാഗന്റെ അമ്മ
അരാഗൻ	—	എമിലിയുടെ ഭർത്താവ്
എമിലി	—	അരാഗന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യ
ദേവസ്സി	—	അരാഗന്റെ മകൻ
മറിയാനി	—	അരാഗന്റെ മകൾ
കാളാത്തൻ	—	അരാഗന്റെ അളിയൻ
ഉപദേശിയാർ	—	അരാഗന്റെ ആത്മമിത്രം
ദോറീന	—	മറിയാനിയുടെ വിശ്വസ്തദാസി
ലോനപ്പൻ	—	ആമീൻ
പനഞ്ചി	—	നെല്ലിമുത്തശ്ശിയുടെ ദാസി
വലീരി	—	ഒരു യുവാവ്

ഒന്നാം അങ്കം

രംഗം 1.

[അരാഗന്റെ ഭവനം. നെല്ലി മുത്തശ്ശിയും, ദാസി പനഞ്ചിയും, എമിലി കൊച്ചമ്മയും, മറിയാനിയും, കാളാന്തനും, ദേവസ്സിയും, ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

നെല്ലി മുത്തശ്ശി അമ്മ- വാ, വാ, പനഞ്ചി! ഞാൻ എങ്ങിനെ യെങ്കിലും ഇവിടന്നു കടന്നുപോകാൻ നോക്കട്ടെ.

എമിലി കൊച്ചമ്മ- നിങ്ങൾക്കെന്താ ഇത്ര ധൃതി? എനിക്കു നിങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം സല്ലരിക്കാൻ കൂടി സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- എന്റെ പിറകാത്ത മകളെ! ഏതായാലും ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട. നീ ചുമ്മാ ഒരേടത്തു് ഇരുന്നോള. നിന്റെ സല്ലാരമൊന്നും ആവശ്യമില്ല.

എമിലിക്കൊച്ചമ്മ- മുത്തശ്ശി, നിങ്ങളോടു ഞങ്ങൾ മുറപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യേണ്ടയൊ? നിങ്ങൾ ഇത്ര ക്ഷണം എന്തിനാണു പൊയ്ക്കളയുന്നതു്.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- എനിക്കു നിങ്ങളുടെ വിളയാട്ടമൊന്നും പിടിക്കുന്നില്ലാ. എനിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട ശുശ്രൂഷചെയ്യാൻ ഒരാളും

ഒരു പുല്ലോളം നോക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുക. ഞാൻ വളരെ വെറുത്തുപോയി. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ വീട്ടിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുന്നത്. ഞാൻ പറയുന്നതിനു വിചാരിച്ചല്ലാതെ നീ പ്രാർത്ഥിക്കാറില്ല. നിനക്കു ഒരാളേയും ഒരു ബഹുമാനമില്ല. ഈ വീട്ടിലുള്ള കാരോരുത്തരോടും എനിക്കു കാരോന്നു എണ്ണി എണ്ണിപ്പറയാനുണ്ട്. ഈ വീടു സാക്ഷാൽ മേൽകിഴിഞ്ഞു കണാണ്.

ദോറീന- എന്നാൽ.....

മുത്തശ്ശി അമ്മ- എടി, ഗുരുതപം കെട്ടുവെള! നീ ഇവിടെ ഒരു ചോലക്കാരത്തി മാത്രമാണ്. നിന്റെ വായിലെ നാവു വളരെ നീണ്ടുപോയി. നിനക്കു അധികപ്രസംഗം അതിലും അധികമായിപ്പോയി. വല്ലവരും വല്ലതും പറയുന്നതിന്നിടക്കു നീയും ചാടിവരും. ചോദിക്കാതെ തന്നെ കാരോ അഭിപ്രായങ്ങളും ചാസ്സാക്കും.

ദേവസ്സി- എങ്കിലും....

മുത്തശ്ശി അമ്മ- എന്റെ കുട്ടി നീ ഒരു വിസ്സിയാണ്. വിട്ടുവിസ്സി! ഇതാണ് നിനക്കു പററിയ പേരു. ഞാൻ നിന്റെ മുത്തശ്ശിയല്ലേ? എന്നാലെങ്കിലും ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുക! നിന്റെ അച്ഛൻ എന്റെ മകൻ അല്ലേ? എന്നിട്ടെന്താ? ഞാൻ റൂറുവട്ടം അവനോടു പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു, നീ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനാണെന്നു. അവന്നു നിനക്കു ദ്രോഹവും വേദനയും ഉണ്ടാക്കാനല്ലാതെ മറെറാന്നിനും കഴിയുകയില്ല.

മറിയാനി- ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.....

മുത്തശ്ശി അമ്മ- ഇ! എന്റെ അച്ഛാ? ഇവന്റെ ചെറിയ പെങ്ങളൊ? നിങ്ങളൊക്കെ മൂഢേവകളാണ്. നിങ്ങളു വായിലിട്ടാൽ വെണ്ണയുംകൂടി ഉരുകിപ്പോകയില്ല. നിന്റെ വായിൽ എന്താണെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. നിന്നെ കാണുമ്പോൾ ആർക്കും അങ്ങിനെ തോന്നിപ്പോകും. ആഴ്

മുള്ള കുളത്തിലെ വെള്ളം. എന്നായിരുന്നു ആ പഴഞ്ചൊലി.
 ല്ലൂ? നിനക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കും. നിന്റെ ഒളിവാ
 യിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളൊന്നും എനിക്കു ഇച്ഛമാകുന്നില്ല.

എഴിലി- എന്നാൽ അമ്മ.....

മുത്തശ്ശി അമ്മ- മകളേ! നിനക്കു മുമ്പിച്ചുൽ വേണ്ട. നി ചെയ്യുന്നതു സകലം തെറ്റാണ്. നിയാണു ബാക്കിയുള്ളവർക്കു ഒരു മാതൃകയായി നില്ക്കേണ്ടതു്. അവരുടെ മരിച്ചുപോയ അമ്മ നിന്നേക്കാൾ ഗുണവതി ആയിരുന്നു. സ്നേഹിച്ചു പോകുന്ന സ്വഭാവമുള്ളവളായിരുന്നു. നി ഒരു ദുർച്ചിലവുകാരിയാണു്. അതുകാണുമ്പോൾ എനിക്കു വെറുപ്പു പിടിക്കുന്നു. എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു മഹാനാണിയെപ്പോലെ ഉടുപ്പുകൾ ചമയണം. നിനക്കു നിന്റെ ഭർത്താവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചാൽ മോശം! അതിന്നു വിലപിടിച്ചു ഉടുപ്പുകൾ വേണോ?

കാലാത്തൻ- എന്നാലും മുത്തശ്ശി, ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ,...

മുത്തശ്ശി അമ്മ- സാരെ. നിയാണെങ്കിൽ ഇറക്കിടെ സഹോദരനാണു. എനിക്കു നിന്നോടു വളരെ ആദരവുണ്ടു്. ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും സാരെ? അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്തു - എന്നുവെച്ചാൽ എന്റെ മകന്റെ സ്ഥാനത്തു ഞാൻ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ, നിന്നോടു ഈ വിട്ടിന്റെ ഉള്ളിൽ കടക്കരുതെന്നു ഞാൻ അടിയന്തിരമായി അപേക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ജീവിതം നയിക്കുന്നമാതിരി അങ്ങിനെയൊന്നും. ഒരുകാര്യം എനിക്കു മനസ്സിലായാൽ അകത്തൊന്നും പുറത്തു മറ്റൊന്നും എന്നു പഠിപ്പിച്ചു എനിക്കില്ല.

ദേവസ്സി- നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതൻ തറിയൻ ഉപദേശിയാർ വളരെ ഭാഗ്യവാനാണു്.....

മുത്തശ്ശിയമ്മ- അയാൾ ഒരു ദൈവ ഭക്തനാണ്. അയാൾ പറയുന്നതു കേട്ടു നടക്കേണ്ടതാണ്. തലച്ചോറു കേവലം ഇല്ലാത്ത നി അയാളെപ്പറ്റി ദൃഷ്ടി പരയുന്നതു കേട്ടിരിക്കാൻ എനിക്കു ഒരിക്കലും ക്ഷമ ഉണ്ടാകയില്ല.

ദേവസ്സി- എന്തു! ഒരു കപട ഭക്തനായ ചെറു ഇവിടന്നു അധികാരം കാണിക്കുന്നതു ഞാൻ നോക്കിനില്ക്കേണമെന്നോ? ഇവിടെ എന്തു അധികാരമാണു അയാൾക്കുള്ളതു? ഈ മഹാ മനുഷ്യന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു യഥേഷ്ടം വിനോദിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നോ?

ദോറീന- അയാളുടെ വാക്കും അയാളുടെ ഉപദേശവും വക വെച്ചാൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ അയാളുടെ കണ്ണിൽ കുറുമായിരിക്കും. സകലത്തിനും അയാൾ കുറും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. കപടഭക്തൻ! എങ്ങനൊ കടന്നു വന്നു അസത്തു്?

മുത്തശ്ശി അമ്മ- കുറും പറയേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അയാൾ കുറും പറയുകയുള്ളൂ. അയാൾ ഒരിക്കലും തെറ്റു പറയുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരികയാണു അയാൾ ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹം മന:പൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുവാൻ എന്റെ മകൻ നിങ്ങളെ ശീലിപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.

ദേവസ്സി- ഇല്ല മുത്തശ്ശി. അച്ഛനാകട്ടെ, എന്തോണ്ടാകട്ടെ അയാളെ ചൊല്ലിക്കുവാൻ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സാധിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെ പറയാതിരിക്കുന്നതു് എന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരോധമായിരിക്കും. എവിടെ ചെന്നു നോക്കിയാലും അയാളുടെ കർമ്മങ്ങൾ എന്നെ ക്രോധിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരിലും കയ്യിടുന്ന ഈ കള്ളത്തെമ്മാടിയോടു ഞാനും അടുത്തകാലത്തു് ഒന്നു കൊല്ലത്തേണ്ടിവരും എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ടു്.

ദോറിന- ഇതു മാത്രമൊ? ഈ തെണ്ടിപ്പൊക്കി, യജമാനന്റെ ഈ വിട്ടിൽനിന്നു സർവ്വാധികാരം കാട്ടുന്നതു എത്രയും മോശമാണു. ഇവൻ ആരാണു? ഇവൻ എവിടന്നവനു? ഈ തെണ്ടിപ്പണ്ടാരം ഇവിടെ വരുമ്പോൾ കാലിന്മേൽ ഒരു ചെരിപ്പൊ ചമലിടുവാൻ ആരുകാശിന്റെ തോർത്തു മുണ്ടോ ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഇപ്പോൾ താൻ ആരാണെന്നു^o കാർമ്മവിട്ടൊക്കെ ഭരിക്കുകയും പോരാഞ്ഞിട്ടു സകല രേഖയും കുററുകാരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- ഭഗവാനെ! എന്തൊക്കെ അപരാധങ്ങളാണു നിങ്ങൾ അനാവശ്യമായി പറയുന്നതു. അയാളുടെ ഭക്തി പൂർവ്വമായ ശാസന നിങ്ങളൊക്കെ അനുസരിച്ചാൽ ഈ വിട്ടിന്നും നിങ്ങൾക്കും നന്മയായിരിക്കും.

ദോറിന- നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അയാൾ ഒരു സെയിൻറ് (പരമഭക്തൻ) തന്നെ ആയിരിക്കും. യഥാർത്ഥത്തിൽ അയാൾ ഒരു കൂട്ടുകൂട്ടാത്ത വഞ്ചകനാണു^o.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- നിന്റെ നാവു അടക്കിവെക്കുന്നതാണു നല്ലതു^o.

ദോറിന- എനിക്കു അയാളെ ഒട്ടും വിശ്വാസമില്ല. അയാളുടെ വേലക്കാരൻ ലോനപ്പനേയും അങ്ങീനെ തന്നെ. ഇവരോടു നല്ല നടപ്പിന്നു^o ജാമ്യവും കരാറും വാങ്ങേണ്ടതാണു^o.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- അയാളുടെ വേലക്കാരൻ ഏതുമാതിരിക്കാരനാണെന്നു^o എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ അവന്റെ യജമാനൻ ഒരു ദൈവവിചാരമുള്ള യോഗ്യനാണെന്നു എനിക്കു നിങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താം. മൺത്തിന്നു കൊള്ളുന്ന യഥാർത്ഥം അപ്പപ്പോൾ പറഞ്ഞു വിടുന്നതു കൊണ്ടാണു നിങ്ങൾ അയാളെ വെറുക്കുന്നതും ഒഴിക്കുന്നതും. പാപം കണ്ടാൽ മാത്രമെ അയാൾക്കു കോപം ജനിക്കുകയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ജഗദീശ്വരന്റെ പ്രീതി മാത്രമാണു^o.

ദോറിനാ- തന്നെയായിരിക്കും, സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. കുറെ ദിവസമായിട്ടു അയാൾ വിട്ടിന്റെ അടുത്തുവരാൻ ആരേയും സമ്മതിക്കാത്തതു് എന്തു കൊണ്ടാണു്? ലോഗ്യാവസ്ഥയിൽ വല്ലവരും വരുന്നതു കൊണ്ടു ദൈവത്തിനു് മുഷിച്ചൽ ഉണ്ടാകുമോ? പിന്നെ അതിനെപ്പറ്റി ഇത്രയൊക്കെ ഘോഷിക്കുന്നതു് എന്തിനാണു്? നിങ്ങൾ കോപിക്കാതിരിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞുതരാം. (എമിലിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) ദൈവത്താണെ സത്യം. കൊച്ചമ്മയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇയാൾക്കു അസൂയ ഉണ്ടു. അവിടെ അയാൾക്കു ഒരു കണ്ണുണ്ടു. അപ്പോൾ ആളുകൾ വരുന്നതു അവസരത്തിനു് വിപ്ലവമായിരിക്കും.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- നി മിണ്ടാതിരി-സൂക്ഷിച്ചിട്ടുവേണം വല്ലതും പറവാൻ. ഇവിടെ അന്യന്മാർ വരുന്നതിനെപ്പറ്റി അയാൾ മാത്രമല്ല പഴിച്ചു പറയുന്നതു. നിങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ളവർക്കു് ആ മാതിരി ദ്രോഹം സന്തോഷമായിരിക്കും. എല്ലായ്പ്പോഴും അവരുടെ വണ്ടി വാതിൽക്കൽവന്നു നില്ക്കുന്നതും അവരുടെ വേലക്കാർ ഒന്നായിത്തുടങ്ങുന്നതും ശബ്ദമുണ്ടാക്കി അയൽപക്കക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതും, അപവാദം ഉണ്ടാക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കു് രസമായിരിക്കും. അമ്മാതിരിക്കാരെ അകറ്റുന്നതു തെറ്റല്ലെന്നുവെച്ചു് സന്തോഷിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അതിനെപ്പറ്റി ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു. അവർക്കു് അങ്ങിനെ ഒന്നു പറവാൻ ഇടവെച്ചു കൊടുക്കാത്തതാണു നല്ലതു.

കാളാന്തൻ- അല്ല മുത്തശ്ശി അമ്മ! നാട്ടുകാരുടെ വാക്കു കോട്ട കെട്ടാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ? നമ്മളെപ്പറ്റി നാക്കുവെച്ചവർ അതും ഇതും പറയുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടു നമ്മുടെ ബന്ധുക്കളെ വെടിഞ്ഞു കളയുന്നതു തെറ്റല്ലയോ? കാനിയായ തെറ്റല്ലയോ? അതൊരിക്കലും പാടില്ലാത്തതാണു.

നമ്മൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങിയാൽകൂടി ലോകം മുഴുവനും നിശ്ശബ്ദമാകും എന്നു സിങ്ങർ വിചാരിക്കുന്നോ? ദുഷണഭാഷണത്തെ തടുക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ല. നമ്മൾ പാപം ചെയ്യാതെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ നോക്കിയാൽ അപവാദത്തെ ഒന്നും വകവെക്കാതില്ല. ദുഷണക്കാർ നാവുകടയുംവരെ അവിടന്നു ചിലച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നമുക്ക് എന്നതാണു വരാൻ പോകുന്നത്?

ദോഷിന- നമ്മുടെ അടുത്ത വിട്ടിൽ പാകുന്ന ദാമിനിയും അവളുടെ കെട്ടിയവനമാണു നമ്മളെ പഴിച്ചുപറയുന്നത് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. താന്താങ്ങളുടെ നടപടിയിൽ വീഴ്ച വരുത്തുന്നവരാണു ബാക്കിയുള്ളവരെ ദുഷണം പറയാൻ ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്നവർ. ഒരു രഹസ്യത്തെപ്പറ്റി ചിലർ ഒരു ധ്വനിപോലും കിട്ടിയെങ്കിൽ അവർ അതു മെഴുപ്പിടിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആ വർത്തമാനം ചില ഏറ്റവും മാറ്റവും വരുത്തി വളരെ സന്തോഷത്തോടെ അന്തരികാർ പരസ്യം ചെയ്യും. ലോകം വിശ്വസിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണമാണു അവർ അതൊക്കെ പറയുന്ന മട്ടും. ബാക്കിയുള്ളവരുടെ കർമ്മങ്ങൾക്കു അവർ സ്വന്തം വകയായി ഒരു വാർണിഷ് കൊടുക്കും. എന്നിട്ടായിരിക്കും സ്വന്തം വീഴ്ചകൾ മിനുസമാക്കുന്നത്. ചില സംഗതികളിൽ സാമൂഹ്യബുദ്ധിയില്ലാത്ത താന്താങ്ങളുടെ മൂർഛകൾ ദോഷരഹിതങ്ങളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനും തങ്ങളുടെമേൽ ലോകം ചുമത്തുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അയൽപക്കക്കാരുടെ പണിയാണെന്നു വരുത്താനും അള്ളട്ടർ നിരാശപ്പെടാതെ ശ്രമിച്ചുനോക്കും. സത്യം ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോവുകയുമില്ല.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- ഈ വാദങ്ങൾകൊണ്ടൊന്നും ഫലമില്ല. 'ഒരോന്ത' ഒരു യോഗ്യമായ നിലയിലാണു നാളകൾ കഴിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കറിയാം. അനാളകൾ ആലോചനയൊക്കെ

ദൈവത്തിലാണു സമർപ്പിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ സഹവസിക്കുന്ന കൂട്ടരെ അവർ ബഹുമാനിക്കുന്നില്ലെന്നും ഞാൻ കേട്ടു.

ദോറീന- ഹു! വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു മാതൃകാതരുണി! കളങ്കമില്ലാത്ത യുവതി! കടുപ്പത്തിന്റെ കൂടായിട്ടാണു അവർ ജീവിച്ചുപോരുന്നത്. വയസ്സു കറേ ആയിപ്പോയതു കൊണ്ടാണു ദൈവപൂജയിൽ അവർ കാലുനേണ്ടിവന്നതു. അവർക്കു മറ്റൊരു നിവ്വാഹവുമില്ലാത്തതുണ്ടാണു ഇതൊരു തൊഴിലാക്കിപ്പിടിക്കേണ്ടിവന്നതു. അവർ വെറുമൊരു നാട്യക്കാരത്തിയാണു. ആണങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായ കാലത്തൊക്കെ അവസരമൊന്നും വിട്ടുകളയാതെ അവർ തോന്നിയപോലെ ആചരിച്ചു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവളുടെ അഴകൊക്കെ അസ്തമിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു അവർക്കു മനസ്സിലായി. ലോകം അവളെ അകറ്റുന്നതൊന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ ലോകത്തെ അകറ്റി എന്നു മാത്രം. വലിയ ചാരിത്രശുദ്ധിയുള്ളവളാണെന്നു യവനികകൊണ്ടു ദ്രവിച്ചുപോയ അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ വീര്യങ്ങൾ മറക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണു പണ്ടത്തെ തുള്ളിച്ചികളുടെ എല്ലാവരുടേയും മാതരി. അവരുടെ കാമുകന്മാർ അവരെ വെടിഞ്ഞുപോകുന്നതു അവർക്കു കാണുവാൻ വയ്യാതാകും. ആരും തിരിഞ്ഞു നോക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു തുണയില്ലാതെയിരിക്കേണ്ടിവരും. മറ്റൊരു പണിയും ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ പരദൂഷണം അവർ ഒരു പണിയായി സ്വീകരിക്കും. ഭക്തിനടിക്കുന്ന ഈ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു എന്തു പുരാതിയും വിസ്തരിക്കാനോ സൃഷ്ടിക്കാനോ യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ നിശ്ചലമനസ്ഥിതി കാണിക്കുന്നവർക്കു സകലത്തിലും കൈയിടണം. ഒന്നും മാറ്റാക്കുകയില്ല. മതമല്ലാതെകൊണ്ടല്ല, വെറും അസൂയകൊണ്ടു തങ്ങളെ

ളുടെ അയൽപക്കക്കാരുടെ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി അവർ ഉച്ചത്തിൽ കുറും പറഞ്ഞു തുടങ്ങും.

മുത്തശ്ശി അമ്മ- അതാ കണ്ടില്ലേ മകളേ! ഈ മാതിരി ബളബള കളയായിരിക്കും നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ഇടയ്ക്കു മറുളളവർക്കു ഒരു വാക്കു പറയാനുംകൂടി അവസരം കിട്ടുന്നില്ല. ഇതാണു വീട്ടഭാരം മുഴുവനും അവളിൽ ചുമത്തിയാൽ വരുന്ന ഭവീഷ്യത്തു്. എന്നാലും എനിക്കു പറയാനുള്ളതു ഞാൻ പറഞ്ഞുകളയാം. ഈ ദൈവഭക്തനെ തന്റെ വീട്ടിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പാർപ്പിക്കുന്നതാണു എന്റെ മകൾ ചെയ്ത എത്രയോ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉത്തമകർമ്മം. നിങ്ങൾക്കു അത്യാവശ്യം വന്ന കാലത്തു നിങ്ങൾ ചെയ്ത കുറഞ്ഞപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടതിനായി ഈശ്വരൻ തന്നെയാണു ഈ പുണ്യപുരുഷനെ ഇവിടെ അയച്ചതു് എന്നു വിചാരിക്കണം. നിങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗം കിട്ടാൻ കാംക്ഷയുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അയാൾ പറയും പ്രകാരം കേൾക്കണം. കുറും പറയേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അയാൾ കുറും പറയുക പതിവുള്ളൂ. ഇവിടെ ആളുകൾ വരുന്നതും സഭ കൂടുന്നതും ആടുന്നതും പാടുന്നതുമൊക്കെ പിശാചിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടാണു്. അവർ ഈശ്വരനാമം ഉച്ചരിക്കുന്നത് തന്നെ നീ കേൾപ്പാനിടയുണ്ടാവില്ല. അവർ പറയുന്നതൊക്കെ തോന്നിവാസവും കമ്പവും ബളബളാസ്യമാണു്. ഈ മാതിരി സംസാരം വളരെ ദൂരെയും പറന്നു ചെല്ലും. അപ്പോഴാണു ദൂഷണങ്ങളൊക്കെ ദീക്ഷെങ്ങും പരക്കുന്നതു. ഒന്നാമതു അയൽപക്കക്കാരാണു പുരാതി തുടങ്ങിവെക്കുന്നതു. ഇതു കാണുമ്പോൾ ഒരു വിവേകമുള്ളവന്റെ തല തന്നെ തിരിഞ്ഞുചോകും. ഈ കൂട്ടക്കാരുടെ കാതലില്ലാത്ത സംസാരം കേൾക്കുമ്പോൾ അറിവുള്ളവർക്കു് ഒന്നും മിണ്ടാൻ തോന്നുകയില്ല. പാിപ്പുള്ളു ഒരാൾ ഇന്നാളൊരു ദിവസം മമ്മസ്പു

ക്കായിട്ടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരുന്നു. “ഇതു ബാബിലോണിലെ ഗോപുരമാണ്. അവിടെ എല്ലാവരും അവധി ഇല്ലാതെ ചിലച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.” അപ്പോൾ ഉപദേശിയാർ വേണ്ടതു പറഞ്ഞു തരണ്ടയൊ? (കാളാന്തനോടു) അയാൾ പറഞ്ഞതു തെറ്റിപ്പോയി ഇല്ലെ. നിനക്കു ചിരിക്കണമെങ്കിൽ നീ പോയിട്ടു നിന്നെപ്പോലെയുള്ള വിഡ്ഢികളെ തേടിപ്പിടിച്ചുകൊൾക. (എമിലിയോടു) മകളെ, ഗുഡ് ബൈ! ഇനി ഒന്നും മിണ്ടിപ്പോകരുതു. ഈ വീട്ടിന്റെ കാര്യം പക്ഷി കണ്ടു ഞാൻ പറയാതെ വിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അടുത്തകാലത്തൊന്നും ഞാൻ വരിക ഉണ്ടാകയില്ല. (പനഞ്ചിയുടെ പിരടിപിടിച്ചിട്ടു) നീ വാ. അവലക്ഷണം! വായും പൊളിച്ചു നില്ക്കുന്നു. എന്താ അസന്തോ? നീ വല്ല സ്വപ്നവും കാണുന്നുണ്ടോ? നീന്റെ ചെവിടത്തു് രണ്ടു തന്നിട്ടു് നിന്നെ ഞാൻ ഉണർത്തും. നടക്കൂ, ചുലെ! നടക്കൂ. (എല്ലാരും പോയി.)

രംഗം 2

[കാളാന്തനും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കാളാന്തൻ- അവരെ താഴത്തു് കൊണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഒന്നിച്ചു പോകയില്ല. പിന്നേയും എന്നെ ചീത്തപറഞ്ഞു കൂട്ടുമൊ എന്നു എനിക്കു ഒരു ഭയം. നമ്മുടെ നല്ല മുത്തശ്ശി അമ്മ.

ദോറിന- കർത്താവു് രക്ഷിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ അവരെപ്പറ്റി പറയുന്നതു അവർ കേൾപ്പാൻ ഇടയില്ലാത്തതു് വലിയ സങ്കടമായ്ക്കേയി. നിങ്ങൾ തരക്കേടില്ല എന്നവർ നിശ്ചയമായിട്ടും നിങ്ങളുടെ മുഖത്തുനോക്കി പറയുമായി

രുന്ന. പോരാഞ്ഞിട്ട് അവർക്ക് കാണുന്നത്ര വയസ്സായിട്ടില്ലെന്നും പറയുമായിരിക്കും.

കാലാന്തൻ- നമ്മളോടൊക്കെ ഒരു കാരണവും കൂടാതെ അവർ എത്ര കോപിച്ചു. അവർക്കുതീയാൻ ഉപദേശിയെ ഇത്ര വളരെ പിടിച്ചു എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും പോലും. ഒരു സമയം ആകാത്തവരെ മാത്രമെ മുത്തശ്ശിക്കു ബോധിക്കുകയുള്ളൂ.

ദോറിന- അവരുടെ മകന്റെ കാര്യം വിചാരിച്ചാൽ അവരുടെ കേസ് കേവലം സാരമില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അയാളെ കണ്ടാൽ അയാൾ ഇവരിലും പതിനടങ്ങു മോശമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും. കഴിഞ്ഞ ലഹളയിൽ അയാൾ ഗവർണ്മെന്റിന്റെ ഭാഗത്തുചേർന്ന് കാണിച്ചു വെച്ച പലരുടെ പ്രശംസയും പാത്രമായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അയാൾ ഒരു മണ്ണുതിന്ന മണ്ഡലിയെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. തറിയൻ ഉപദേശിയാർ അയാളെ ആകമാനം മയക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഉപദേശിയാരെ വിളിക്കുന്നത് "സഹോദര" എന്നാണ്. തന്റെ സ്വന്തം അമ്മയെക്കാളും മകനേക്കാളും മകളെക്കാളും ഭാര്യയെക്കാളും വൃന്ദി സ്നേഹിക്കുന്നത് ഉപദേശിയാരെയാണ്. അയാൾ സകല കാര്യങ്ങളും ഉപദേശിയാരോടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. അയാളുടെ സകല കർമ്മങ്ങളും നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നതും അയാളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ ഭരിക്കുന്നതുംകൂടി എങ്ങെന്നോ തെണ്ടിവന്ന ഈ ഉപദേശിയാർ തന്നെ. അയാൾ ആ അസത്തിന്റെ തലോടുകയും ഇടക്കു ചുംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ ആരും അറച്ചുപോകും. ഒരു കാമിനിയോടുകൂടെ മനുഷ്യന്മാർ ഇത്രത്തോളം ദാമനമായി പെരുമാറില്ല. മേശയുടെ അരികെ ഉണ്ണാൻ വരുമ്പോൾ ഉത്തമസ്ഥാനം ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ഉപദേശിയാർക്കാണ്. ആ തൊടലൻ ആറാൾ തിന്നുന്നതു തിന്ന

ന്നതു നമ്മുടെ യജമാനൻ വളരെ സ്നേഹത്തോടും തൃപ്തിയോടും നോക്കുന്നുണ്ടാകും. തമിഴുള്ള സകല സാധനങ്ങളും അയാൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണം. അയാൾ ഏമ്പലിട്ടാൽ “ദൈവാനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകട്ടെ” എന്നാണു യജമാനൻ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നതു്. യജമാനന്റെ ബ്രഹ്മാണഡവും നായകനും ആ തെണ്ടി കൊശവനാണു്. അയാളുടെ ആരാധനയിൽ മുഴുകിട്ടാണു യജമാനന്റെ നീൽപ്പു. അവസരമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ അയാളുടെ വാക്കുകളാണു എടുത്തു പറയുക. അയാളുടെ നിസ്സാര കർമ്മങ്ങൾ അതുതകർമ്മങ്ങളാണെന്നു വരുത്തുക. അയാളുടെ വാക്കുകൾ ഭാവിഫലങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കുക—ഇതാണു യജമാനന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ജോലി. ഉപദേശിയാരാകട്ടെ, നമ്മുടെ യജമാനൻ ശുദ്ധനും ക്ഷണവഞ്ചിതനും ആണെന്നു് മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു ആ തോതു പിടിച്ചിട്ടു ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യങ്ങളൊക്കെ സാധിച്ചുപോരുന്ന. നിസ്സിമഗ്നങ്ങളുള്ള ആളാണെന്നു നടിച്ച് യജമാനനെ എല്ലപ്പത്തിൽ കബളിക്കുകയും യജമാനനോടു എതു സമയത്തും പണം പിടുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പോരാഞ്ഞിട്ടു ഞങ്ങളെ നേരെ തിരിഞ്ഞു കടിപ്പാനും വരുന്ന. അയാളുടെ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത അമുക്കി പെറുക്കി ചണ്ടി വേലക്കാരനും കൂടി ഞങ്ങളോടു ഓരോന്നു കല്പിക്കുന്നതു് പതിവായിരിക്കുന്നു. കണ്ണും ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടാണു ഞങ്ങളെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കാൻ ആ കഴുവേറി കേറിവരുന്നതു്. ഞങ്ങളുടെ റിബണം, സിന്ദൂരവും ഒട്ടിക്കുന്ന കോപ്പുകളും എടുത്തു് എറിഞ്ഞുകളയുന്നു. ആ കഴുവേറി കഴുത ഇന്നാൾ ഒരു ദിവസം ഒരു വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളിൽവെച്ചിരുന്ന ഒരു ഉറുമാൽ കണ്ടിട്ടു അതു വലിച്ചു ചിന്തിക്കളഞ്ഞു. പുണ്യസാധനങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചു പിശാചിന്റെ ആഡംബരങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് വെക്കുന്നതു് ഒരു ഭയങ്കര കുറ്റം

മെന്നാണു ആ അധമൻ ആ സമയത്തു^o പറഞ്ഞതു^o.
(പോയി.)

രംഗം 3

[എമിലിയും, മറിയാനിയും, ദേവസ്സിയും, കാളാ
ന്തനും, ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

എമിലി- (കാളാന്തനോടു) വാതിലിന്റെ സമീപത്തുവെച്ചു മുത്ത
ശ്ശി ഞങ്ങളോടു ചെല്ല പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ നീ ഇല്ലാ
ഞ്ഞതുനിന്റെ പരമഭാഗ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൊരുക.
എന്റെ ഭർത്താവു വന്നുകേറിയതു^o ഞാൻ കണ്ടു. അവർ
എന്നെ ഇനിയും കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു^o ഞാൻ മുക
ളിൽപോയി അവർ വരുന്നതും കാത്തിരിക്കട്ടെ. കാളാ
ന്തൻ സമയം കളയാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, ഞാൻ അവ
രേയും കാത്തു ഇവിടെ തന്നെ നില്ക്കാം. ഞാൻ അയാ
ളോടു ഒരു 'ഗ്രഡ്'മോർണിങ്ങ്' മാത്രം പറയും. എന്നിട്ടു
ക്ഷണം പോകും.

[രണ്ടാളും രണ്ടുവഴിയായി പോയി.]

രംഗം 4

[കാളാന്തനും ദേവസ്സിയും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ദേവസ്സി- എന്റെ പെങ്ങളുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി നീ അവ
രോടു ഒരു വാക്കെങ്കിലും പറയണം. തറിയൻ ഉപദേ
ശിയാർ അതിനു^o തടസ്സം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു^o ഞാൻ
ഉറപ്പാക്കുന്നു. അയാളാണു അച്ഛന്റെ മറസ്സു^o വേണ്ടാതെ

കണ്ടു കൂടെക്കൂടെ ഇളക്കി മറിക്കുന്നത്. ഞാനും ഈ കായ്കത്തിൽ എത്രത്തോളം ചിന്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന വിവരം നിനക്കുണ്ടല്ലോ. അന്യോന്യരാഗത്തിന്റെ ശക്തി എന്റെ സഹോദരിയേയും വലിരിയേയും ഒന്നാക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ അയാളുടെ സഹോദരിയേയും രാഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിവാഹം നടന്നു.....

ദോറിന- യജമാനൻ വരുന്നുണ്ട്. (രണ്ടാളും പോയി.)

രംഗം 5

[അരാഗനും കാളാന്തനും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

അരാഗൻ- ഹാ, സഹോദര! ഗുഡ് മോർണിങ്! (മടക്കി കിട്ടുന്നു)

കാളാന്തൻ- ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളോട് ഗുഡ് മോർണിങ് പറയാൻ ഇടവന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. നാട്ടിലുള്ള ലഹള കരുവീടത്തിൽ ശമിച്ചായിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഒരു കായ്കത്തിന് തുനിഞ്ഞാൽ അതു നിറവേറാതെ മടങ്ങുമോ?

അരാഗൻ- ദോറിനേ! (കാളാന്തനോടു്) അളിയാ! അല്പനേരം ഇവിടെ ഇരിക്കൂ. എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ വിവരം മോദിച്ചറിഞ്ഞിട്ട് എന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യം ഞാൻ ഒന്നാമത് തീർക്കട്ടെ. (ദോറിനയോടു്) കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദിവസത്തിൽ എല്ലാ കായ്കങ്ങളും ശുഭമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞില്ലേ? എന്താണു് ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നതു്? എല്ലാവർക്കും സുഖം തന്നെയല്ലേ?

ദോറിന- മിനിഞ്ഞാനും പകൽ മുഴുവനും, വൈകുന്നേരവും കൊച്ചമ്മയ്ക്കു കാനിതലവേദനയും പനിയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അരാഗൻ- തറിയൻ ഉപദേശിയാർ എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു?

ദോറിന- ഉപദേശിയാരോ? അയാൾക്കു സുഖംതന്നെ. അയാളെ സുഖക്കേടു ബാധിക്കുമോ? അയാൾക്ക് ഒട്ടും കുറവില്ല. രൊമ്പം കൊഴുപ്പ്. വെളുപ്പുനിറം. ചുകന്ന ചുണ്ടു്.

അരാഗൻ- സാധു മനുഷ്യൻ!

ദോറിന- കൊച്ചമ്മയ്ക്കു് വൈകുന്നേരം മനംപിരിച്ചുൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭക്ഷണമായിട്ടു് യാതൊന്നും തൊടാൻപോലും അവർക്കു് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആ സമയത്തുകൂടി അവർക്കു് കാഠിന്യ തലവേദനയുണ്ടായിരുന്നു.

അരാഗൻ- ഉപദേശിയാർക്കു സുഖമല്ലെ?

ദോറിന- കൊച്ചമ്മ ഉൗണകഴിക്കാറുള്ള സമയത്തിന്നു മുമ്പു് അയാൾ ഉൗണകഴിച്ചു. അത്യാന്തിയോടെ രണ്ടു കോഴികളെ റോസ്റ്റാക്കി വെച്ചതു് മുഴുവനും തിന്നുതിത്തു. ഒരു ആടിന്റെ തുട സ്റ്റംവാക്കിയ നിലയിൽ അടിവററിച്ചു.

അരാഗൻ- സാധു മനുഷ്യൻ!

ദോറിന- കൊച്ചമ്മയ്ക്കു രാത്രി തീരെ ഉറക്കമുണ്ടായില്ല. പനി അവരെ വളരെ ക്ലേശിപ്പിച്ചു. പുലരുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ ഉറക്കമൊഴിച്ചു് അവരുടെ അടുക്കെ ശ്രശ്രുഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഇരിക്കേണ്ടിവന്നു.

അരാഗൻ- തറിയൻ മൂപ്പരുടെ വാർത്തമാനമെന്തു്?

ദോറിന- വയറു് പൊള്ളട്ടിക്കുപോലെ ആക്കിയതുകൊണ്ടു് അയാൾ ഉറക്കം തുക്കി. മെല്ലെ അയാൾ അവിടന്നു് എഴുന്നേറു് അയാളുടെ മുറിയിലേക്കു പോയി. നേരെ ചെന്നു് ആ നല്ല തണുത്ത മെത്തയിൽ സുഖമായിക്കിടന്നു. പിറേന്നു് പുലരുംവരെ ഒരു അലോഗ്യവൃക്കൂടാതെ തൃപ്തനായി കിടന്നുറങ്ങി.

അരാഗൻ- സാധു മനുഷ്യൻ!

ദോറീന- ഒടുവിൽ, ഞങ്ങളുടെ നിബ്ബന്ധപ്രകാരം കൊച്ചമ്മ അനുസരിച്ചു—കൊമ്പുവെച്ചു^o കുറെ ചോര എടുത്തുകളയുവാൻ അവർ സമ്മതിച്ചു. അക്ഷണംതന്നെ അവരുടെ സുഖശ്ലേഷ^o മാറുകയും ചെയ്തു.

അരാഗൻ- തറിയൻ ഉപദേശിയാരുടെ കായ്കമോ?

ദോറീന- അദ്ദേഹം വേണ്ടിടത്തുതന്നെ ധൈര്യം കാണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ ദോഷങ്ങൾ നേരിടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടുന്ന മനശ്ശക്തിയാകുന്ന ഒരു കോട്ടകെട്ടി ധൈര്യത്തോടെ രക്ഷിച്ചു. കൊച്ചമ്മയ്ക്കു നഷ്ടംവന്ന രക്തം പിന്നെയും അവർക്കുണ്ടായിവരാൻവേണ്ടി ഉച്ചയ്ക്കുലത്തെ ഉഴുണിനു^o അയാൾ മൂന്നാലുകുപ്പി വൈൻ മൂക്കുററം കുടിച്ചു.

അരാഗൻ- സാധു മനുഷ്യൻ!

ദോറീന- അതുകൊണ്ടു^o ഇപ്പോൾ രണ്ടാൾക്കും സുഖംതന്നെ. കൊച്ചമ്മയുടെ സുഖശ്ലേഷ^o ഭേദമായതുകൊണ്ടു^o നിങ്ങൾ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വിവരം ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോയി അവരെ അറിയിക്കട്ടെ.

(പോയി)

രംഗം 6

[അരാഗനും കാളാന്തനും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കാളാന്തൻ- സഹോദര! നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു നോക്കി അവൾ (ഭായ്ക) മക്കാരാക്കുന്നു. എനിക്കു നിങ്ങളെ കോപിപ്പിക്കണമെന്ന വിചാരംതന്നെ. ഇല്ല. എന്നാലുംകൂടി അവൾ ചെയ്യുന്നതു^o ശരിയും ന്യായവുമാണെന്നു^o ഞാൻ തുറന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭ്രമം ഇതുവരെ ആരെങ്കിലും

കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ? ബാക്കി സകലതും മറന്നുകളയുവാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു ആണിന് ഇത്രവലിയ കാനതശക്തി എങ്ങിനെ വരും? നിങ്ങൾ അയാളെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു. ഇവിടെ പാപ്പിച്ചിട്ട് നിങ്ങൾ അയാൾക്കൊരു വീടും കൊടുത്തു. ഇതൊന്നും പോരെ? പിന്നെ.....

അരാഗൻ- പ്രിയ സഹോദരാ! ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നീ ഇനിയും സംസാരിച്ചിട്ട് ഫലമില്ല. നീ ഇനിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ അങ്ങിനെയാണു് വിചാരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഞാൻ അയാളെ അറിയില്ല എന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കും.

അരാഗൻ- അയാളോടുള്ള എന്റെ അതിരഹിത സ്നേഹത്തിനു് ഒരിക്കലും ക്ഷയമുണ്ടാകയില്ല. ആ മനുഷ്യൻ.... ആരാണു്.... ഹാ! വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ.... എന്നുവെച്ചാൽ അയാളുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നനുസരിച്ചു ആരു് പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അവർക്കു മാത്രമേ മനസ്സമാധാനം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെചെയ്യാത്തവർ മുഴുവനും അയാൾക്കു് കാഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമാണു്. അയാളുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് ഞാൻ നല്ല ഒരാളായി ഭേദപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ മിത്രങ്ങൾ കൊള്ളാത്തവരാണെന്നു് തോന്നിയാൽ എന്റെ ഹൃദയം അവരിൽനിന്നു് അപ്പോൾ പിന്നോക്കം തിരിച്ചുവരുന്നതു്. ഭൂമിയിലുള്ള യാതൊന്നിലും സ്നേഹമോ തൃപ്തിയോ വെക്കരുതെന്നു് എന്നെ കണിശമായി പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി എന്റെ കൺമുഖിൽവെച്ചു്, എന്റെ സഹോദരനോ, മക്കളോ, അമ്മയോ, ഭാര്യയോ ഒന്നിച്ചു മരിച്ചുപോയാലും എനിക്കൊരു കൂസലും ഉണ്ടാകയില്ല; ഒരു മണ്ണാകട്ടെയുമില്ല.

കാളാമ്പൻ- സഹോദരാ! വളരെ മനസ്സിലിറുപ്പുള്ള വാക്കുകൾതന്നെയാണു് നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്, സംശയമില്ല.

അരാഗൻ- അയ്യോ, ദൈവമേ! ഞാൻ ആദ്യം കണ്ട കോലത്തിൽ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചുപോയതുപോലെ നിങ്ങളും അയാളെ സ്നേഹിക്കുമായിരുന്നു. പശ്ചാത്താപം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മുഖഭാവത്തോടെ അയാൾ എല്ലാ ദിവസവും പള്ളിയിൽ വരും. എന്റെ എതിർഭാഗത്തു് രണ്ടു മുട്ടുംകുത്തിയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. പള്ളിയിൽ വന്നുകൂടുന്ന സച്ചരം സ്വപ്നസ്ഥനായ പിതാവിനോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ വീര്യം കണ്ടിട്ടു് സ്തംഭിച്ചുപോകും. ദീർഘമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടും, ഇടക്കിടെ ഉറക്കെ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടും നീമീഷംതോറും എത്രയോ വിനീതനായി നീലം ചുംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഞാൻ പള്ളിയിൽനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ വാതിൽക്കൽവെച്ചു പരിശുദ്ധവെള്ളം എനിക്കു തരാൻവേണ്ടി എന്നെക്കൊരു മുമ്പിൽ അവിടെ ഹാജരണ്ടാവും. അയാളെപ്പോലൊരു ഭക്തനാണു് തന്റെ ദാസൻ. അവനോടു ചോദിച്ചിട്ടാണു് ഞാൻ അയാൾ ആരാണെന്നും അയാൾക്കു് പരാധീനം വളരെയുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കിയതു്. അന്നുമുതൽക്കു് ഞാൻ അയാൾക്കു പണമായിട്ടും സാധനങ്ങളായിട്ടും സംഭാവന കൊടുത്തു തുടങ്ങിയതു്. നാണമുള്ള മനുഷ്യനായിരിക്കുകൊണ്ടു് ചിലതെല്ലാം മടക്കിത്തരുവാൻ അയാൾ നോക്കാറുണ്ടെന്നു് കേട്ടു.

“ഇതൊക്കെ വേണ്ടതിലധികമായിപ്പോയി. കണക്കിലേറെയായിപ്പോയി. നിങ്ങളുടെ ഭൗദായത്തിന്നു് ഞാൻ അഹ്നാനാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല.” ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ചിലതൊക്കെ മടക്കിത്തരാൻ നോക്കും. ഞാനതു് വാങ്ങാതിരുന്നാൽ അയാൾ എന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ അതു ഗതിയില്ലാത്ത ദരിദ്രക്കു കൊടുക്കും. ഒടുവിൽ എന്റെ

വീട്ടിൽ അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാൻ ഈശ്വരനാണു എനിക്കു തോന്നിച്ചതെന്നതു്. അയാൾ എന്റെ വീടിന്റെ പടികയറിയാൽ പിന്നെ വീടിന്നു് വടക്കത്തു വന്നുകൂടി. ഭാഗ്യവും സമൃദ്ധിയും കൂടിവന്നു. അയാൾ സകലതിന്നും കുറുപറയുന്നതും തെറ്റല്ല. എനിക്കുവേണ്ടി—എന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടു മാത്രമാണു് അയാൾ എന്റെ ഭാര്യയോടുംകൂടി വളരെ പ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നതു്. അവളുടെമേൽ കള്ളുനോട്ടം വെക്കുന്നതു് ആരാണെന്നു് അയാൾ എന്നോടു് പറഞ്ഞുതരുന്നു. എന്റെ ഭാര്യയുടെ കായ്ത്തിൽ എന്തെന്നു ഞാൻ അറിയാറില്ല. അയാൾ അയാളെയാണു ബാധിക്കുന്നതു്. അയാളുടെ തൃപ്തി എത്ര കൈകടന്നതാണെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞാലൊന്നും നിങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യം വരില്ല. ചിലപ്പോഴായിട്ടുള്ളിൽത്തന്നെ അയാൾ തന്നെപ്പറ്റി പാപിയെന്നാണു പറയുന്നതു്. നിസ്സാരമായ ചിലപ്പോഴായിട്ടുംകൂടി അയാളെ കലശലായി പ്രകമ്പിപ്പിക്കുന്നു. എത്രത്തോളം കൈകടന്നുപോകുന്നെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. അയാൾ പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കെ തന്നെ ദ്രോഹിക്കാൻ വന്ന ഒരു കൊതുവിനെ, പെട്ടെന്നു് അടിച്ചുകൊന്നുപോയതു കൊണ്ടു് അയാൾ ഒരു ദിവസം തന്നെ ശപിക്കുന്നതും പഴിക്കുന്നതും ഞാൻ കേട്ടു.

കാളാത്തൻ- സഹോദരാ! ദൈവത്താണെന്നു നോക്കു, നിങ്ങൾക്കു ദ്രോഹമാണു്; ഞാൻ അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രസംഗം കഴിച്ചിട്ടു് എന്നെ മക്കാരാക്കാറാണു് നിങ്ങൾ ഭാവിക്കുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ ഈ വിഷ്ണുവിന്നു വിളമ്പിട്ടു് എന്തു കാര്യം വേദാനാണു് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്?

അരാഗൻ- സഹോദരാ! നിങ്ങളുടെ സംസാരത്തിൽ നാസ്തികത്വം മുഴുകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ ആത്മാവു് മലിനപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു് ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ

നിങ്ങളുടെ തലയിൽ വല്ല ന്യായവിധിയും വലിച്ചിട്ടുവാൻമതി എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു് ചുരുങ്ങാതെ ഇരുപതു കുറി പറഞ്ഞുതന്നിരിക്കുന്നു.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ളവരുടെ ഒരു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത സ്വഭാവമാണു ഇതു്. ബാക്കിയുള്ളവരും അവരെപ്പോലെ അന്ധന്മാരായിരിക്കണം എന്നാണു അവരുടെ പിടിത്തം. നിങ്ങൾക്കു കാര്യം കണ്ടറിവാൻ മിടുക്കുള്ള കണ്ണുകളുണ്ടെങ്കിൽ അവർ നിങ്ങളെ നാസ്തികനെന്നു വിളിക്കും അവരുടെ കോപ്രാട്ടികളൊക്കെ നിങ്ങൾ ആദരിക്കാത്താൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമൊ പുണ്യസാധനങ്ങളോടു വിലയൊ ഇല്ലെന്നു് പറയും. ഇതൊന്നും വേണ്ടതന്നെ. ഈ മാതിരി സംസാരംകൊണ്ടു ഞാൻ പേടിക്കുകയില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു് എന്താണെന്നു ബോദ്ധ്യം എനിക്കു നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടു. ഈശ്വരൻ എന്റെ ഹൃദയം കാണുന്നുണ്ടു. അതും ഇല്ലാതെ വല്ലതും സംസാരിക്കുന്ന ചില കപടന്മാരുടെ വലയിൽ ഞങ്ങളാരും പെടുകയില്ല. ധീരോദാത്തന്മാരെപ്പോലെ നടക്കുന്ന ചില വഞ്ചകന്മാരും ചില കപടസന്യാസികളും. തങ്ങളുടെ ദൃത്യർഹമായ കർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി സാക്ഷാൽ വീരപുരുഷർ കൊട്ടിപ്പോഷിക്കാതിരിക്കുന്നപോലെ നാം മാതൃകയായിപ്പിടിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ ഭക്തന്മാരും വേണ്ടാത്ത വേഷം കെട്ടൽ കൊണ്ടോ കാട്ടിത്തട്ടൽ കൊണ്ടോ തൃപ്തിപ്പെടുന്നവരല്ല. എന്താണു ഞാൻ പറയേണ്ടതു്? യഥാർത്ഥ ഭക്തിയും കാപട്യവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല എന്നോ? അതുകൊണ്ടു നടക്കുന്നവരോടും സാക്ഷാൽ ഭക്തരോടും ഒരേ വിധത്തിൽ നിങ്ങൾ പെരുമാറുമോ? മറച്ചു മുഖത്തേയും തെളിഞ്ഞ മുഖത്തേയും ഒരുപോലെയാണോ നിങ്ങൾ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതു്? കെട്ടിക്കോലവും യഥാർത്ഥ കോലവും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കുമോ? യഥാർത്ഥ്യ

വും നാട്യവും ഒന്നാണോ? ഒരു മനുഷ്യവെപ്പോലെ അവന്റെ നിശ്ചലിനെ നിങ്ങൾ ആദരിക്കുമോ? കള്ളനാണു ശരിയായ നാണുത്തിനു് തുല്യമായിരിക്കുമോ? ശരിയായ പട്ടം ഇമിറോഷൻ പട്ടം ഒന്നാണോ? നിശ്ചയമായിട്ടും മനുഷ്യന്മാർ മിക്കവരും അതുതജ്ഞക്കളാണു. അവരിൽ ആരും ഒരു മദ്ധ്യഭാവം സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഒന്നു മില്ലെങ്കിൽ ഉത്തമൻ. അല്ലെങ്കിൽ അധമൻ. നല്ല ബുദ്ധിയുടെ അതിരൂ വളരെ നേർത്തായിട്ടു തോന്നിട്ടു അവർ അവിടന്നു നേരെ പോകുന്നതിന്നു പകരം ഇടത്തോ വലത്തോ തിരിഞ്ഞു കളയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതിരൂ കവിഞ്ഞു് പോയിട്ടു് ഉൽകൃഷ്ടവസ്തുക്കളെത്തന്നെ അവർ ചിത്തയാക്കുന്നുണ്ടു്. അവർ അഗാധത്തിൽ തള്ളിവിടുന്നതുകൊണ്ടാണു പൊരുളില്ലായ്മയിൽ ചെന്നു തൂങ്ങുന്നതു. ഞാൻ ഇതൊക്കെ പറയുന്നതു് ചില കാര്യങ്ങളിൽ നല്ല വണ്ണം കണ്ണുതുറക്കേണ്ടതിനാണു്.

അരാഗൻ- ഓഹോ. ഈ തത്വത്തെ ഒന്നാമതു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ ഒരുവനാണു. പ്രിയസഹോദരാ! നിങ്ങളോടുകൂടി വിവേകവും അസ്തമിച്ചുപോകും. സംശയമില്ല. നിങ്ങളാണു ഒരേ ഒരു വിവേകി. ഹൃദയത്തിൽ വെളിച്ചം വന്ന ആൾ! പ്രവാചകൻ? ഇക്കാലത്തിലെ ശലോമോൻ! നിങ്ങളോടു ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഞാക്കി മനുഷ്യരൊക്കെ വകന്മാരാണു്.

കാളാന്തൻ- ഈ തത്വത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചവൻ ഞാൻ മാത്രമല്ല. വിവേകവും എന്റോടൊപ്പം അസ്തമിച്ചുപോകയില്ല. എന്റെ അറിവു് അപാരമല്ലെങ്കിലും ഒരു കാര്യം എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. നേരം കളവും തമ്മിൽ പകലും രാവുപോലെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. യഥാർത്ഥമതവിശ്വാസിയെപ്പോലെ പുകഴ്ത്താനാറായ ഒരു വിരപുരുഷനെ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ വിരുതുളളവരുടെ ഇടയിൽ കാണുക

യില്ല. തഥാർത്ഥഭക്തിയിലുള്ള പുണ്യതൃപ്തിയോളം മനോഹരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായിട്ടു മരണാനുമില്ല. നേരെ മറിച്ചു ലോകത്തെ കബളിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഭക്തിയുണ്ടെന്നു നടിക്കുന്നവനെപ്പോലെ അധമരിൽവെച്ചു അധമൻ ഉണ്ടാകയില്ല. ലജ്ജയില്ലാത്ത വഞ്ചകന്മാർ! സ്വാർത്ഥത്തിനോ കാര്യലാഭത്തിനോ ഭക്തിയും പൂശി നടക്കുന്ന നാണമില്ലാത്ത നായ്ക്കര! അവരുടെ വഞ്ചനാമയവും ദോഷഭൂയിഷ്ടവും ഭക്തിനാശകവുമായ നാട്യംകൊണ്ടു് ആളുകളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടു് നടക്കുന്ന കരിങ്കള്ളന്മാർ! മനുഷ്യർ ആരാധ്യമായി വെച്ചിരിക്കുന്ന സകലതിനേയും നിർദ്ദയം പുച്ഛമാക്കിവിടുന്നവർ. താന്താങ്ങളെ സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ അടിമകളാക്കി, നന്മകളെ കച്ചവടസ്ഥാനങ്ങളാക്കി, സ്വാധീനശക്തിക്കും പദവിക്കും വേണ്ടി കൊള്ളക്കൊടുക്ക ചെയ്യുകൂട്ടുന്ന ദുസ്സാമന്ത്രികാർ! കപടമായി കണ്ണുരുട്ടുകയും സന്തോഷം നടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദുഷ്ടുള്ളട്ടർ! ഇവർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരാണെന്നു നടിച്ചു്, വഴിക്കുവെച്ചു് അസാധാരണ തൃപ്തിയോടെ സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി അത്യുപാസനം ചെയ്യുന്നവരാണ്. ഇരക്കുവാനുള്ള സാമന്ത്രികൾ കണക്കിലേറെ ഉള്ളുകൊണ്ടു്, പലതിനും ദൈവത്തോടു് അർത്ഥിക്കുന്നവരാണ്. രാജസഭയിൽ കേറിചെല്ലുന്നതു്, ചിലരോടു് ജോലി രാജിവെച്ചു് ശാന്തന്മാരായി ബാക്കികാലം കഴിപ്പാൻ ഉപദേശിക്കാൻവേണ്ടിയാണ്. ഇവർ അവരുടെ ദുർന്നടപടികൾ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേദപ്രമാണം ഉച്ചരിക്കുന്നവരാണ്. മുകോപികളും, പഹായരും, അവിശ്വാസികളും, ചതിയന്മാരുമാണ്. ഒരാളെ നശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ, അതിനു കാരണം പണ്ടുപണ്ടുയുള്ള ശത്രുത്വമാണെന്നു് പറയുന്നതിനു പകരം ദൈവാകോപമാണെന്നു മാത്രം ധൈര്യത്തോടെ പറയും. ഇതിച്ചു എത്ര

യോ ഭയങ്കരകാര്യങ്ങൾ ഇനിയും പറയാനാണു്. നമ്മളോടു് കോപിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ നേരെ അവർ പ്രയോഗിക്കുന്ന ആയുധങ്ങൾ മനുഷ്യർ ചില കാലമായി ആദരിച്ചും ആരാധിച്ചും പോരുന്നു. ചില ചടങ്ങുകളെ തിരിച്ചു ചിടിച്ചാണു്. അവരുടെ ദുഷ്ടാചരണങ്ങളെ നല്ലതാണെന്ന നിലയിൽ അവർ ലോകത്തെക്കൊണ്ടു് അഭിനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം പുണ്യവാദകൊണ്ടു് നമ്മെ വെട്ടുവാൻ അവസരവും പാർപ്പു നീല്ക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും അത്തരം കള്ളപ്പിശാചുകളെ വളരെ കാണാം. എന്നാലും കൂടി പരമാർത്ഥികളെ എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കും. സുന്ദരമാതൃകാജനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ ഇടയിൽ കാണാം. എത്രയോ ചാതിരിച്ചന്മാരുടെ പേരുകൾ നമുക്കു അഹന്തയോടെ എടുത്തുപറയാനാണു്. അവർ യഥാർത്ഥ മതവിശ്വാസികളാണെന്നതു് ആരും നിഷേധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അവർ താന്താങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെ കൊട്ടിപ്പോഷിക്കുന്നവരല്ല. ദുസ്സഹമായ നാട്യംകൊണ്ടു് അവർ ചുറ്റുവട്ടക്കാരെ വെറുപ്പിച്ചു വിടുന്നില്ല. അവരുടെ മതം ദയാപരവും സ്വീകാര്യവും ആണു്. നമ്മുടെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും തുറിച്ചുനോക്കി വിശിഷ്ടരായാൻനോക്കാൻ അവരാരും ആരുന്നോഹിരിക്കുന്നവരല്ല. അങ്ങനെ ഒരു വിധികല്പന ധിക്കാരമാണെന്നതാണു് അവരുടെ പക്ഷം. വാക്കുകൊണ്ടു മാത്രമുള്ള മഹിമ അവർ അങ്ങിനത്തെ കൂട്ടക്കുടി വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഗുണം കാണിച്ചിട്ടാണു് അവർ നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളിൽ കാണുന്ന ദോഷത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു്. ദോഷം മറച്ചുവെച്ചു മുഖഭാവങ്ങൾ അവരെ മയക്കിവിടാൻ ശക്തിപോരാത്തവരായാണു്. അവർ സാധാരണയായി നല്ലപണ്ണം അറിയാത്തവരെ, നന്മയുള്ളവരാണെന്നു പട്ടികയിലെ ഒന്നാമതു് ചൊടുത്താറുള്ളു. അവരാരും

കണ്ണെപ്പനാരോ, വഴിക്കണ്ടു കുഴിക്കുന്നവരോ അല്ല. അവരുടെ റാരിയും കൃത്യവുമായിട്ടുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ വിചാരമാത്രമെ അവർ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളു. പാപം ചെയ്തവരെ അവർ കടിച്ചുകീറാൻ നോക്കാറില്ല എന്നാലോ, പാപകർമ്മം ഒന്നു മാത്രമാണ് അവർ മനഃപൂർവ്വം വെറുക്കുന്നത്. ഈശ്വരൻ അവരെക്കൊണ്ടു് ഇത്രത്തോളമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു കണക്കാക്കിയതിനേക്കാളും കഠിനം, ഈശ്വരനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കാനുള്ള തൃഷ്ണയും അവർ കാണിക്കാറില്ല. അതാണ് യഥാർത്ഥ ജീവിതം. അങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നവരാണ് എന്റെ വന്ദ്യനായകന്മാർ. ഈ മാതിരി ഒരു മാതൃകയേയാണ് നമ്മൾ പിന്തുടരേണ്ടതു്. നിങ്ങൾ പറയുന്ന ഉപദേശിയാർ ഇത്തരത്തിൽ വാഴ്ചപ്പെട്ട ഒരാളല്ല. അയാൾ കാണിക്കുന്ന തൃഷ്ണയെ പ്രശംസിക്കുന്നതു് നിങ്ങളുടെ പരമാർത്ഥബുദ്ധികൊണ്ടായിരിക്കാൻ മതി. എന്നാൽ കപടനാട്യങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു് നിങ്ങൾ വഞ്ചിതരായിപ്പോയെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്.

അരാഗൻ- എന്റെ ഗുണകാംക്ഷിയായ പ്രിയ അളിയോ! നിങ്ങൾ പറയേണ്ടതു് മുഴുവൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞോ?

കാളാന്തൻ- അതെ.

അരാഗൻ- നിങ്ങളുടെ വിനീതദാസൻ.....(ചോകാൻ ഭാവികുന്നു.)

കാളാന്തൻ- ഒരു വാക്കുകൂടി പറയുവാനുണ്ടു്. ഉപദേശിയാരെപ്പറ്റിയുള്ള സംസാരം അവിടെ നില്ക്കട്ടെ. നിങ്ങൾക്കോർമ്മയില്ലെ നിങ്ങളുടെ മകളെ വലിരിക്കുകൊടുപ്പാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു്?

അരാഗൻ- ഉണ്ടു്.

കാളാന്തൻ- വിവാഹദിവസം കുറിച്ചോ?

അരാഗൻ- ഉവ്വു്.

കാളാന്തൻ- പിന്നെ എന്തിനാണ് അടിയന്തരം നിട്ടിവെക്കുന്നതു്?

അരാഗൻ- തീർച്ച പറയാൻ ആയിട്ടില്ല.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

അരാഗൻ- ഉണ്ടെന്നും വരാം.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ വാക്കു മാറാൻ ഭാവമുണ്ടോ?

അരാഗൻ- അത്രത്തോളം ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

കാളാന്തൻ- വാക്കു കൊടുത്ത പ്രകാരം കായ്ക്കങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ യാതൊരു തടസ്സവും നിങ്ങൾ ഗണിക്കുകയില്ലെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

അരാഗൻ- അതൊക്കെ കായ്ക്കങ്ങളുടെ സ്ഥിതിപോലെ ആയിരിക്കും.

കാളാന്തൻ- എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ വളയുകയും തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതു്? ഈ കായ്ക്കം നിവൃത്തിച്ചുകൊടുപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് വലീരി എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു അയച്ചതു്.

അരാഗൻ- ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുമാറാകട്ടെ.

കാളാന്തൻ- എന്തു മറുപടിയാണ് ഞാൻ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു്?

അരാഗൻ- എന്തെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു് ഇഷ്ടമുള്ളതു്.

കാളാന്തൻ- അങ്ങിനെയല്ല. നിങ്ങളുടെ കർമ്മം ഞങ്ങൾക്കു അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. അതു് എന്തൊക്കെയാണു്?

അരാഗൻ- ഞാൻ ദൈവം കല്പിക്കും പോലെ ചെയ്യും.

കാളാന്തൻ- ശരിയായിട്ടു് ചോദ്യത്തിനു് സമാധാനം പറയൂ. നിങ്ങൾ വലീരിക്കു വാക്കുകൊടുത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഭാരം നിങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

അരാഗൻ- ഗുഡ് ബൈ. (പോയി)

കാളാന്തൻ- വലീരിയുടെ രാഗം ഗുണത്തിൽ കലാശിക്കുമോ എന്നു് ഞാൻ വളരെ ഭയപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ നടക്കുന്നതു് എന്തൊക്കെയാണെന്നു് അവനെ ധരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. (പോയി)

രണ്ടാം അധ്യായം

രംഗം 1.

[അരാഗൻ മരിയാനിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

അരാഗൻ- മരിയാനി ഇങ്ങോട്ടു വാ.

മരിയാനി- ഞാൻ എന്തുവേണം അപ്പാ?

അരാഗൻ- വാ. എനിക്കു നിന്നോടൊരു ഗോപ്യമായ കാര്യം പറയാനുണ്ട്. (ഒരു ചെറിയ കുളിമുറിയുടെ നേർക്കു നോക്കുന്നു.)

മരിയാനി- അങ്ങിനെ ആകട്ടെ. എന്താ നിങ്ങൾ ഇത്ര സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നത്?

അരാഗൻ- നാം പറയുന്നത് കുളിച്ചു കേൾപ്പാൻ അവിടെ ആരും പരിധിയിരിപ്പില്ലെന്നു ബോധ്യംവരാൻ. ഈ ചെറിയ കുളിമുറി കുളിച്ചാൻ നല്ല ദിക്കാണ്. ശരി. ഇപ്പോൾ നമുക്കു ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല. മരിയാനി! നി എല്ലാ യോഴും അനുസരണവും ശാന്തസ്വഭാവവും കാണിക്കുന്ന എന്റെ ഭാഗ്യമകളാണ്. അതുകൊണ്ടു എനിക്കു നിന്നെ വളരെ സ്നേഹമാണ്.

മറിയാനി- അച്ഛൻ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. ആ നന്ദി എന്നെ വിട്ടുപോകയില്ല.

അരാഗൻ- മകളേ! അതാണു ശരിയായ വാക്ക്. എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഞാൻ പറയുംപ്രകാരം ചെയ്യുമെന്നു ബോധ്യം വന്നാൽ എന്റെ സ്നേഹം നിന്നിൽ ഏതുകാലത്തും ക്ഷയിക്കാതെ നിലനില്ക്കുന്നതാണ്.

മറിയാനി- നിങ്ങൾ പറയുമ്പോലെ ഞാൻ ചെയ്യുമെന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു എനിക്കൊരു അഭിമാനവും കൂടിയാണ്.

അരാഗൻ- വളരെ നല്ലതു്. ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. തറിയൻ ഉപദേശിയാരെപ്പറ്റി നീ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു?

മറിയാനി- ആരും? ഞാനോ?

അരാഗൻ- അതേ, നീതന്നെ. ആലോചിച്ചിട്ടുമാത്രം മറുപടി പറഞ്ഞാൽ മതി.

മറിയാനി- ശരി. ശരി. ഞാൻ അയാളെപ്പറ്റി പറയുന്നതു് —പറഞ്ഞു കേൾപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഇഷ്ടമുള്ളതു് ഏതോ അതുതന്നെ.

രംഗം 2

[അരാഗനും മറിയാനിയും പ്രവേശിക്കുന്നു. ദോറിനു ബാലപ്പെട്ടു പ്രവേശിച്ചു. അരാഗൻ കാണാതെ അയാളുടെ പിന്നിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു.]

അരാഗൻ- നേരത്തെ നീ പറഞ്ഞതു് ഉചിതമായ വാക്കാണ്. നീ നല്ല ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ്. മകളേ! ഉപദേശിയാരുടെ ശരീരം മൃഗവനും അദ്വൈതത്തിന്റെ ഗുണംകൊ

ണ്ടു തിളങ്ങുന്നില്ലേ? നി തന്നെ പറയുക. നിന്റെ സ്നേഹം അയാളിൽ പതിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലേ? എന്റെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് അയാളെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിച്ചാൻ നിനക്കു ഇഷ്ടവും സമ്മതവുമാണെന്നു എനിക്കു നല്ല വണ്ണം അറയാം. അങ്ങിനെ അല്ലേ?

മറിയാനി- എന്താണതു്?

അരാഗൻ- നി എന്തു പറയുന്നു?

മറിയാനി- നിങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതു്?

അരാഗൻ- ഇത്രവേഗം മറന്നോ?

മറിയാനി- ഞാൻ കേട്ടതു് ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

അരാഗൻ- അതിനു് എന്തു സംഗതി?

മറിയാനി- അച്ഛാ, എന്റെ രാഗം ആരുടെമേൽ പതിഞ്ഞുപോയെന്നു് പറയാനാണു് നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്? നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം എന്റെ ഭർത്താവായി ഞാൻ സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് ആരെയാണു്?

അരാഗൻ- തറിയൻ ഉപദേശിയാരെ.

മറിയാനി- അച്ഛാ! അതു് സത്യമായിരിക്കയില്ല. ഞാൻ അതു സമ്പ്രതിഷേധിക്കയില്ല. ഈ ഭയങ്കരമായ അസത്യം പറയാൻ നിങ്ങൾ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് എന്തിനാണു്?

അരാഗൻ- അതു് നിന്റെ അപ്രകാരമായ ആചരണംകൊണ്ടു് സത്യമായി വരുത്താൻവേണ്ടി നി ഇത്രത്തോളം ധരിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ഞാൻ വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മറിയാനി- എന്താണച്ഛാ, നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ ഞാൻ അറിയാതെ.....

അരാഗൻ- അതേ കുട്ടി. ഉപദേശിയാരെ വിവാഹംകൊണ്ടു് എന്റെ കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗമാക്കാൻ ഞാൻ ഉറപ്പിരിക്കുന്നു. നിന്റെ മൂറ.....

(ദോറിനയെ കാണുന്നു) നീ എന്താണ് ഉവിടെ ചെയ്യുന്നതു്? നിന്റെ ഈ മാതിരി വാസന കേമംതന്നെ. ഞങ്ങൾ സ്വകാര്യം സംസാരിക്കുന്നത് ഒളിച്ചു കേൾപ്പാൻ നിനക്കു തോന്നിയല്ലോ?

ദോറിന- ദൈവത്താണെ നേരത്. ഈ വിവാഹശ്രുതി എങ്ങിനെ ഉത്ഭവിച്ചു എന്ന് ഞാൻ അറിയുകയില്ല. ഇത് വെറും ഒരു ഉപഹാരമോ? യാദൃച്ഛാസംഭവമോ? എന്നാൽ ഈ വിവാഹവിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു കീംവദന്തി ഞാനും കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊക്കെ ഭോഷ്കും, ഭോഷതവുമാണെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരുന്നു.

അരാഗൻ- എന്തു്? അതു് വിശ്വസിക്കുവയ്ക്കാത്ത കാര്യമാകണം എന്നുണ്ടോ?

ദോറിന- നിങ്ങളുടെ നാവിൽനിന്നു കേട്ടാൽക്കൂടി ഞാൻ അതു വിശ്വസിക്കുകയില്ല. അത്രത്തോളം പാടില്ലാത്ത ഒന്നാണ്, യജമാനനേ!

അരാഗൻ- നിന്നെ വിശ്വസിച്ചിട്ടു വിടാനുള്ള മാർഗ്ഗം എനിക്കറിയാം.

ദോറിന- ഒരിക്കലും ഇല്ല. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടു് ഒരു കെട്ടുകഥയാണു പറയുന്നതു്.

അരാഗൻ- അടുത്ത അവസരത്തിൽ ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്ന ഒരു കാര്യമാണ് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നതു്.

ദോറിന- വെറും ധൂന്തു്. പച്ചക്കള്ളം!

അരാഗൻ- മകളെ, ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതു് വളരെ കാര്യമായിട്ടാണ്.

ദോറിന- ഇതാ, മറിയാനിയമ്മേ! നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു് ഗൗനിക്കേണ്ട. അവർ നിങ്ങളെ തമാശ ആക്കുകയാണ്.

അരാഗൻ- ഞാൻ പറയുന്നതു് കേൾക്കൂ....

ദോറീന- വളരെ ഒന്നും പറയേണ്ട. പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല. അവർ അതു വിശ്വസിക്കുകയില്ല.

അരാഗൻ- എന്നെ വെറുതെ കോപിപ്പിക്കേണ്ട.

ദോറീന- എന്നാൽ അങ്ങിനെയാകട്ടെ. നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു് നിങ്ങൾക്കു് അത്യുപത്തായിരിക്കും. എന്തു്! ബാല്യമൊക്കെ കഴിഞ്ഞ ഒരു മുതിർന്ന, തലനരച്ച ആൾ, മുഖം മുഴുവനും നീണ്ട താടികൊണ്ടു മറഞ്ഞുപോയ ഒരാൾ ഈ മാതിരി ഒരു നടത്തക്കു കാംക്ഷിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഭ്രാന്തനായി....

അരാഗൻ- (ദോറീനയെ നോക്കിട്ടു്) നീ ഞാൻ പറയുന്നതു് കേൾക്കൂ. അതിനാണു് നിന്നെ ഇവിടെ നിർത്തിയതു്. വളരെക്കാലമായി നീ ഈ വീട്ടിൽവെച്ചു വലിയ വമ്പും അധികാരവും കാണിക്കുന്നു. മേലാൽ അതൊന്നും ഇവിടെ വേവുകയില്ല. എടി, പെണ്ണേ! ഇതൊന്നും എനിക്കു രസിക്കുകയില്ല. ഞാൻ തുറന്നുപറയാം. നീ നല്ലവണ്ണം കരുതിക്കോ!

ദോറീന- വരട്ടെ. വരട്ടെ. എന്റെ പൊന്നെച്ചമാനറെ? നിങ്ങളുടെ കാലാണെ നേരു്. ഇതു് കോപിക്കേണ്ടുന്ന അവസരം ഒന്നും അല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ സകല ആളുകളെയും കളിയാക്കി വിട്ടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു അലർച്ചക്കാരനു് വിഴുങ്ങാൻ കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം നിങ്ങളുടെ മകൾ ഒരു കഷണം ചാംസമല്ല. അയാൾ ഇതിലും ഗൗരവമായ കാര്യങ്ങളാണു് വയസ്സായാൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. ഇനി ഈ മാതിരി ഒരു ബന്ധംകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു എന്തു കാര്യലാഭമാണു് ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നുപോലും! നിങ്ങളെപ്പോലെ ധനികനും മാനിയും ആയ ഒരാൾ, ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു തൊണ്ടിപ്പിശാചിനെ, മകളുടെ ഭർത്താവായി എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കും? നിങ്ങൾ കണ്ണുകൊണ്ടു് കാണുന്നില്ല. ബുദ്ധിയികൊണ്ടു് ആലോചിക്കുന്നില്ല.

അരാഗൻ- നിന്നോടാണു് നാവു് അടക്കിവെക്കാൻ പറയുന്നതു്. അയാൾക്കു് എത്രത്തോളം ഒന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളം അയാളെ ബഹുമാനിക്കാനുള്ള കാരണം നമുക്കും ഉണ്ടു് എന്നു് നി അറിയണം. അയാളുടെ ദാരിദ്ര്യം സൽഗുണംകൊണ്ടു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദാരിദ്ര്യമാണു്. ലോകാഡംബരങ്ങളെക്കാളും അയാളെ ഉന്നത പദവിയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചതു്, നി ഒന്നും അറിയാതെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന ആ ദാരിദ്ര്യമാണു്. ബാക്കിയുള്ളവർ അയാളുടെ സർവ്വസ്വവും ഇഷ്ടപോലെ എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ അയാൾ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സംസാരസൗഖ്യങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന മനഃസ്ഥിതിയാണു് അയാൾക്കുള്ളതു്. അയാൾ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും സനാതന വിഷയങ്ങളിലാണു പതിപ്പിച്ചതു്. പണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാളെ നേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ എനിക്കു സാധിക്കും. ഞാൻ ധനസഹായം ചെയ്തിട്ടു് അയാളുടെ സ്വത്തുക്കളൊക്കെ വീണ്ടെടുക്കും. അയാളുടെ രാജ്യത്തു് അയാൾക്കു് രാജധാനിപോലെ ഒരു വീടു പണിപ്പിച്ചു മുതലും ഉണ്ടെന്നാണു് അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞതു്. എന്തുചെയ്യാം. അതൊക്കെ കടക്കാരുടെ കയ്യിലായി. തന്മൂലം അയാൾ ഒരു കലീനനായ ഉദാരശീലൻ എന്നാണു് തെളിയുന്നതു്. അയാൾ വിശ്വസ്തനായ ഒരു യോഗ്യപുരുഷനാണു്. കപടവും, പിഡയും അയാളെ കാണുമ്പോൾ ദൂരെ നിൽക്കും. വിശ്വസ്തിച്ചിട്ടു ഒരു വീട്ടിൽ കേറുവാൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു മറ്റൊരാളിനെ കണ്ടുകിട്ടുകയില്ല.

ദോറിന- ശരി. ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞുതരുന്നതു് ആരാണു്? മറ്റൊരുമല്ല. അയാൾ തന്നെ യജമാനനേ! ഈ മാതിരി ആത്മപ്രശംസ ഒരു ഭക്തനു് പററിയതല്ല. പുണ്യസമ്പാദനം മാത്രം കാംക്ഷിക്കുന്നവൻ, അയാളുടെ മേൽ പെരു

മയ്യും തറവാടിതപവും മറ്റും ഇത്ര ലോഭമായി എടുത്തു പറയാനും കീർത്തിക്കാനും മുതിരുകയില്ല. സാക്ഷാൽ ഭക്തന്മാർ വളരെ വിനിതന്മാരായിരിക്കും. ലൗകിക വിഷയങ്ങളിലുള്ള പ്രാധാന്യമോ; ആഡംബരമോ അവർ കേവലം വകവെക്കാറില്ല. ഈ ഉപദേശിയാർ എന്തിനാണ് ഇത്ര പത്രാസം കാണിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു കോപം വരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ഇരിക്കട്ടെ. അയാളുടെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയൊന്നും നിങ്ങളെ വിചാരിച്ചിട്ട് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഗുണദോഷിക്കുന്നില്ല. അയാളെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിലയിൽ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. നിങ്ങളുടെ മകളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പെൺകിടാവിനെ അയാളെപ്പോലെയുള്ള മറ്റൊരാളുടെ ആധിപത്യത്തിന്നു കീഴാക്കിവെച്ചുകൊടുപ്പാൻ നിങ്ങൾ സാഹസപ്പെടുമോ? നിങ്ങൾക്കു ഏതു നിയമപ്രകാരമെങ്കിലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. എന്തെല്ലാം പരാതികൾ അതു നിമിത്തം ഉണ്ടായി.വരുമെന്ന് നിങ്ങൾ വല്ലതും ആലോചിച്ചോ? ഒരു പെണ്ണിനെ അവൾ വെറുക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് നിർബ്ബന്ധമായി കെട്ടിക്കൊടുത്താൽ സൽഗുണം ദുർവിധിക്ക് അടിമപ്പെടുപോകയില്ലേ? ഒരു സത്യവതിയായ സ്ത്രീയായി ജീവിച്ചുപോരുന്നവാനുള്ള ഉദ്ദേശം സാധിച്ചുകൊള്ളണമെങ്കിൽ, അവർക്ക് സിദ്ധിക്കുന്ന ഭർത്താവിന് "മനുഷ്യർ" സാധാരണ ആരോപിച്ചുപോരുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കവിഞ്ഞ ഭൂതന്മാർക്ക് കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പുരുഷൻ, തന്റെ ഭാര്യയുടെ വീഴ്ച ഇത്രത്തോളം ലംഘനമായിട്ടേ ഉള്ള എന്ന ആശ്ചര്യത്തിന്മേൽ തൃപ്തനാകേണ്ടതാണ്. തന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് ഒത്ത ഗുണങ്ങളുള്ള ഒരു ഭർത്താവിനെ കിട്ടിയാൽ ഏതു സ്ത്രീക്കും പതിവുതയായിരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഒരുത്തിയുടെ ഇഷ്ടത്തി

ന്നു എതിരായി അവളെ ഒരാൾക്കു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്ന അവിവേകി, അവൾക്കു വല്ല വ്യതിയാനവും വന്നുപോയാൽ, ഈശ്വരനോടു സമാധാനം പറയേണ്ടി വരും. നിങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഏതെല്ലാം ആപത്തുകൾ ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ടെന്നു നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടെന്നതു നിങ്ങളുടെ ധർമ്മമാണു്.

അരാഗൻ- (മറിയാനിയോടു്) അങ്ങിനെയോ? നി നോക്കൂ. കായ്കളുടെ സ്വഭാവം അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടുവേണോ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കാൻ.

ദോറിന- എന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കുന്നതിനേക്കാളും ചിത്തകർമ്മങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യാൻ സാധിക്കും.

അരാഗൻ- (മറിയാനിയോടു്) മകളെ! ഈ വഷളായ സംസാരം കേട്ടിട്ടു് നമ്മുടെ സമയം പാഴാക്കാൻ പാടില്ല. ഞാനാണു് നിന്റെ അച്ഛൻ. നിനക്കു് നവം ഏതുവിധത്തിൽ സിദ്ധിക്കുമെന്നു് ഞാനാണു് അറിയേണ്ടതും നോക്കേണ്ടതും. വലീരിയ്ക്കു് നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കാൻ ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു് സത്യമാണു്. എന്നാൽ അയാൾ ഒരു ചുതുകളിക്കാരനാണെന്നു് എന്നോടു ഒരാൾ പറഞ്ഞു. പിന്നെ അയാൾക്കു് നിന്നോടു നിലനില്ക്കുത്ത ഒരു പ്രണയമില്ലെന്നും കേട്ടു. പോരാഞ്ഞിട്ടു് അയാൾ പതിവായി പള്ളിയിൽ പോകുന്ന ആളല്ലെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ദോറിന- നിങ്ങൾ പള്ളിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അയാളെ അവിടെ കാണാത്താൽ, അയാൾ പള്ളിയിൽ ഒരിക്കലും പോകാറില്ലെന്നു് തീരുമാനിക്കാമോ? ചിലരൊക്കെ പോകുന്നതു് അവരെ അവിടെ കാണട്ടെ എന്ന വിചാരത്തോടെ ആയിരിക്കാൻ മതി. ഒരു സമയം അയാൾ ആ ഇനത്തിൽ ചെട്ടവനായിരിക്കാം,

അരാഗൻ- ഈ കായ്കത്തിൽ നിന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉപദേശിയാർ വളരെ ഈശ്വരകാര്യവും സമ്പാദിച്ച ആളാണ് അതാണ് എല്ലാ സമ്പാദ്യത്തേക്കാളും അമൂല്യധനം. നീ ആശംസിക്കുന്ന സകലമാതിരി സുഖങ്ങളും ഈ വിവാഹം കൊണ്ടു നിനക്കു സിദ്ധിക്കും. നീ സന്തോഷത്തിലും മാധ്യസ്ഥിയിലും മുങ്ങിക്കളിക്കും. രണ്ടു അനർഘരായ കുട്ടികളെപ്പോലെയോ, രണ്ടു മാടപ്രാവികളെപ്പോലെയോ അന്യോന്യാനുരാഗം ആസ്സദമാക്കി, ആനന്ദമായി കാലം കഴിക്കാം. നീ പിണങ്ങിയാലും ശകാരിച്ചാലും ഉപദ്രവിച്ചാലും, നീ ഏതുവിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു പെരുമാറിയാലും അയാൾക്കു ഒരിക്കലും നിന്നോടു വിചരിതബുദ്ധി തോന്നുകയില്ല.

ദോറീന- അയാളുടെ കൂടെപ്പോലും! ഇങ്ങിനെ ഒരു ചരക്കിനെ ഭർത്താവായി കീട്ടിയാൽ, ഭായ്യ പാടുള്ളപ്പോഴൊക്കെ വ്യഭിചരിക്കുന്നതുംകൂടി കുറവല്ല. അതു എനിക്കു ഉറപ്പാണ്.

അരാഗൻ- കടന്നുപോടി, അസന്തേ!

ദോറീന- അതിന്നുവേണ്ടിയാണ് അയാളെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് തോന്നും. നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ചാരിത്രശുദ്ധി എത്ര ഉറച്ചതായാലുംകൂടി അയാൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന വിധിക്കു അതിലും എത്രയോ ശക്തികൂടും.

അരാഗൻ- ഒരാൾ സംസാരിക്കുമ്പോൾ കടന്നു പറകെല്ലെടി, നിനക്കു നാവു ഒതുക്കിവെക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നോ? ബാക്കിയുള്ളവരുടെ കായ്കത്തിൽ കൈയ്യിടുവാൻ നിനക്കെന്തു കായ്കമുണ്ടു്?

[അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞു മകളോടു സംസാരിക്കാൻ നോക്കുമ്പോളൊക്കെ ദോറീന അയാളെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നു.]

ദോറിന- യജമാനനേ! ഒന്നും വിചാരിക്കരുത്. ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞത് നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്.

അരാഗൻ- നിന്റെ വാക്ക് വളരെ കവിഞ്ഞുപോകുന്നു. നിനക്ക് ഒരാളേയും കണക്കില്ല. നീ വായതുറക്കുവാൻ വളരെ ആലോചിക്കണം.

ദോറിന- നിങ്ങളുടെ വീട്ടുകാരോടുള്ള സ്നേഹം....

അരാഗൻ- എനിക്കു നിന്റെ സ്നേഹമാനന്ദം വേണ്ട.

ദോറിന- എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ വാക്ക് പ്രമാണമാക്കാതെ ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കും.

അരാഗൻ- നീ സ്നേഹിക്കും ഇല്ലേ? അതാണു കാരണമേതു്.

ദോറിന- അതെ, യജമാനനേ എനിക്കു വളരെ സ്നേഹമാണ് ബാക്കിയുള്ളവരുടെ പരിഹാസത്തിന് നിങ്ങൾ പാത്രമായിത്തീരുന്നത് കാണ്മുവോ എനിക്കു് ഒട്ടും സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

അരാഗൻ- നിനക്കു മിണ്ടാതിരിക്കരുതോ?

ദോറിന- ഈ മാതിരി ഒരു വിവാഹം നടത്താൻ നിങ്ങളെ സമ്മതിക്കുന്നത് ഒരു മഹാപാപമായിരിക്കും.

അരാഗൻ- നിന്നോടല്ലേ മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ഡിക്കാരിപ്പിശാചേ!!

ദോറിന- എന്തു്! നിങ്ങളും ഒരു ഭക്തനല്ലേ. പിന്നെ എങ്ങിനെ ഈ മാതിരി കോപം കാട്ടും? ക്ഷമയല്ലേ നിങ്ങൾക്കു ഭൂഷണം.

അരാഗൻ- നിന്റെ അർത്ഥമില്ലാത്ത ചിലയ്ക്കൽകൊണ്ടു് എന്റെ മനോവികാരം പൊട്ടിത്തെറിക്കുമെന്ന മട്ടിലായിപ്പോകുന്നു. ഞാൻ അവസാനത്തെ കൈയ്യായിട്ടാണു പറയുന്നത്, നീ ഒന്നും ശബ്ദിക്കാതെ ചുമ്മാ ഇരുന്നുകൊള്ളണം.

ദോറിന- എന്നാൽ പിന്നെ എനിക്കു നാവില്ല. ഞാൻ പറയേണ്ടതൊക്കെ വിചാരത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാം.

അരാഗൻ- നിനക്കു് ഇഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുകൊൾക. ഒരു അക്ഷരംപോലും എന്നോടു മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. അല്ലെങ്കിൽ-സൂക്ഷിച്ചോ. (മകളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞിട്ടു്) ഒരു വിവേകമുള്ള അച്ഛനെപ്പോലെ ഞാൻ പലവട്ടം ആലോചിച്ചു് എല്ലാ കായ്ത്തിനും ഒരു വ്യവസ്ഥ വരുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ദോറിന- മിണ്ടാതിരുന്നാൽ എനിക്കു് ദ്രോഹപിടിച്ചുപോകും. [അയാൾ അവളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അവൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു.]

അരാഗൻ- സ്ത്രീകളോടു് വലിയ ദ്രമമില്ലെങ്കിലും തറിയൻ ഉപദേശിയാർ ഒരു പോരുന്ന ആളാണു്.

ദോറിന- നല്ല ബളബളാസു്!!

അരാഗൻ- അതുകൊണ്ടു് അയാളുടെ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളൊന്നും നിനക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ ശേഷിയില്ലാതെ പോയാൽ കൂടി.....

ദോറിന- അസ്സൽ സ്ത്രീധനം!!

[അരാഗൻ തിരിഞ്ഞു കൈ രണ്ടും നെഞ്ഞത്തുകെട്ടിവെച്ചു് അവളുടെ മുന്നിൽ ചെന്നുനിന്നു് അവളെ നോക്കുന്നു.]

ദോറിന- നിങ്ങളുടെ മകളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഞാനായിരുന്നു എങ്കിൽ, എന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വിരോധമായി വിചാഹം കഴിപ്പാൻ നിബ്ബന്ധിക്കുന്ന ആളെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. പിന്നീടു അയാൾ ഇങ്ങിനെ ഒന്നിനു് ഒരുമ്പെടുകയില്ല. അതു തീർച്ചയാണു്. ഒരാൾക്കുള്ളിൽ ഒരു സ്ത്രീക്കു് അവളുടെ പകവിട്ടാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ അയാളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കും.

അരാഗൻ- (ദോറിനയോടു്) അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറയുന്നതിനൊന്നിനും വില ഇല്ലെന്നോ?

ദോറിന- ഹൈ! ഇപ്പോൾ തെറു് ആരുടെ പക്കലാണു്? ഞാൻ നിങ്ങളോടു് വല്ലതും മിണ്ടിയിരുന്നോ?

അരാഗൻ- പിന്നെ എന്തായിരുന്നു ഇതുവരെ ചെയ്തതു്?

ദോറിന- ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു.

അരാഗൻ- കാഹൊ. അങ്ങിനെയോ? ഇരിക്കട്ടെ. (ആത്മഗതം) അവളുടെ ഭയങ്കരമായ ഡിക്രാരത്തിന്നു് തക്ക ശിക്ഷ മുഖത്തു് ചുട്ട ഒരു അടി കൊടുക്കുകയാണു്. (അയാൾ എഴുന്നേറ്റു് അവളെ അടിക്കാൻ കാങ്ങുന. മകളോടു് കാരോന്നു് പറയാൻ ഭാവികുവോഴൊക്കെ ദാസിയുടെ മുഖത്തു നോക്കുന്നു. എന്നാൽ അവളാകട്ടെ ഒന്നും മിണ്ടാതെയും അനങ്ങാതെയും നിൽക്കുന്നു.)

അരാഗൻ- മകളെ! ഞാൻ ചെയ്തവെച്ച ഏർപ്പാടിൽ നീ അനുകൂലിക്കണം. ഞാൻ തീരത്തെടുത്ത ഈ ഭർത്താവു് നിനക്കെത്രയും ചേച്ചു്യിള്ള ഒരു മഹായോഗുനാണു്. (ദോറിനയെ നോക്കിട്ടു്) നീ എന്താ നിന്നോടുതന്നെ സംസാരിക്കാത്തതു്?

ദോറിന- പറയാൻ ഒന്നും ഇല്ലാത്തീട്ടുതന്നെ.

അരാഗൻ- ഒരു ചില്ലറ വാക്കുപോലും ഇല്ലെന്നോ?

ദോറിന- നിങ്ങളുടെ കരുണയുണ്ടായിട്ടു് ഇപ്പോൾ ഒന്നും പറയാൻ ഇല്ല.

അരാഗൻ- നിശ്ചയമായിട്ടും നിന്റെ ആംഗ്യം ഞാൻ കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദോറിന- ദാസ്കവത്തിൽ ഞാൻ അത്ര വിസ്തീയല്ല.

അരാഗൻ- (മകളെ നോക്കിട്ടു്) അതുകൊണ്ടു് മകളെ, നികാണിക്കേണ്ടതു് അനുസരണം ഒന്നു മാത്രമാണു്. നീ

ഭയഭക്തിയോടുകൂടെ, ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ആളെ വരിച്ചുകൊള്ളണം.

ദോറീന- (പാഞ്ഞുപോകുന്ന മദ്ധ്യേ) ഞാനാണെങ്കിൽ ആ കമലമാടനായ ജളജന്തുവിനെ എന്റെ ആയുസ്സു പോയാലും സ്വീകരിക്കുകയില്ല. (അരാഗൻ ഒരു അടി അടിച്ചതു അവരുകൾ കൊണ്ടില്ല. അവർ പോയി.)

അരാഗൻ- മകളെ! നിന്റെ ഈ ലക്ഷണം കെട്ട ദാസി, ലജ്ജയില്ലാത്ത ഒരു തുള്ളിച്ചി, ആരെയും ഗണ്യമില്ലാത്ത എടുത്തുചാട്ടുകാരി ആണ്. അവളെ ഇവിടെ വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ആളാകയില്ല. ഇവിടന്നു പുറത്താക്കാത്തതു് പാപമായിരിക്കും. എനിക്കു നിന്നോടു് സ്വൈരംപോലെ സംസാരിക്കാനുംകൂടി സമ്മതിക്കാത്തതാലോ? അവളുടെ അധികപ്രസംഗം കൊണ്ടു് എന്റെ മനസ്സിന്നൊരു കിടിലം വന്നു പിടിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് ശാന്തി കിട്ടണമെങ്കിൽ ഒരു റാടന്തം അത്യാവാശ്യമാണു്. (രണ്ടാളും പോയി.)

രംഗം 3

[മറിയാനിയും ദോറീനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ദോറീന- നിങ്ങളുടെ വായിൽനിന്നു് നാവു് തെറിച്ചുപോയിരുന്നോ? നേരത്തെ യജമാനനോടു് ഒന്നും മിണ്ടാതിരിക്കാൻ...? ആദ്യവസാനവേഷമായി നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അഭിനയിക്കേണ്ടതു് ഞാനാണോ? അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ സമ്മതിച്ചതുതന്നെ നിങ്ങളുടെ തെറ്റാണ്. അയാൾക്കു് എതിരായി നിങ്ങൾ ഒരൊറ്റ വാക്കെങ്കിലും മിണ്ടിയോ?

മറിയാനി- ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്. ഇവിടത്തെ അധിപൻ അച്ഛനല്ലേ!

ദോറീന- ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തെന്നോ? ഈ അത്യാപത്തു് അകറ്റുവാനുള്ള സകല കാര്യങ്ങളും.

മറിയാനി- എന്തു കാര്യങ്ങൾ? എങ്ങിനെ അകറ്റാൻ?

ദോറീന- ഒരാൾക്കു തോന്നുമ്പോലെ ഒരുവനോടു് സ്നേഹം മറ്റൊരാൾക്കു് തോന്നാൻ ഇടയുണ്ടാകയില്ലെന്നു് യജമാനനോടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. എന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു അനുകൂലമായിട്ടല്ലാതെ ഉപദേശിയാരെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കുകയില്ലെന്നു് അറുത്തു മുറിച്ചു പറയണം. വിവാഹം നിനക്കുവേണ്ടി ആണെങ്കിൽ, യജമാനനു് സന്തോഷമായാൽ പോര. നിന്റെ സന്തോഷമാണു് കാര്യമായിട്ടുള്ളതു്. അയാളുടെ തറിയൻ അയാളെ അത്രത്തോളം പാട്ടിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിൽ അയാൾ തറിയനെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതിനെന്തു വിരോധം! ആരും തടസ്സം ചരയുകയില്ല.

മറിയാനി- ഈവക കാര്യങ്ങളിൽ തീർപ്പു കല്പിക്കാനുള്ള പുണ്യാധികാരം അച്ഛനാണുള്ളതെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതിനെതിരായി ഒരു വാക്കുപോലും മിണ്ടാൻ എനിക്കു പാടുള്ളതല്ല.

ദോറീന- വാ. നമ്മൾ ഒന്നു വാദിച്ചുനോക്കുക. വലിരി നിന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ അനേപഷിച്ചിട്ടില്ലേ? നേരു പറയൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ നിനക്കു് അവനോടു് അനുരാഗം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നാണു കേൾക്കേണ്ടതു്.

മറിയാനി- ദോറീനേ! അയാളെ എനിക്കു വളരെ പ്രേമമാണെന്നു് നീ അറിഞ്ഞിരിക്കെ, എന്തിനാണു് ഈ വേണ്ടാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ എന്നോടു് ചോദിക്കുന്നതു്. നൂറായിരം പ്രാവശ്യം എന്റെ ഹൃദയം നിനക്കു ഞാൻ തുറന്നു്

കാട്ടിത്തന്നിട്ടില്ലേ? വലിരിയെ ഞാൻ എത്ര കലശലായി പ്രണയിക്കുന്നു എന്ന വിവരം നിനക്കില്ലേ?

ദോറീന- പുറത്തു ചറയുന്ന വാക്കും ഹൃദയത്തിലുള്ള വിചാരവും ഒരുപോലെ ഇരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ എങ്ങിനെ അറിയും? നീ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്തൊരു വിവരവും നിനക്കല്ലാതെ എനിക്കെങ്ങനെ ഉണ്ടാകും?

മറിയാനി- ദോറീനേ! എന്റെ പ്രണയത്തെപ്പറ്റി നീ സംശയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നീ എന്നോടു ചെയ്യുന്ന വലിയ തെറ്റാണത്. എന്റെ ശുദ്ധവിചാരങ്ങളുംകൂടി ഞാൻ നിനക്കു സ്പഷ്ടമായി കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്.

ദോറീന- എന്നുവെച്ചാൽ നിങ്ങൾ അയാളെ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രേമിക്കുന്നുണ്ട്, അല്ലേ?

മറിയാനി- അതെ. കലശലായിട്ട്.

ദോറീന- അയാൾ നിങ്ങളെയും അപ്രകാരംതന്നെ പ്രേമിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പ്രത്യക്ഷമാണ്.

മറിയാനി- എന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

ദോറീന- അന്യോന്യം വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നുള്ള അഭിലാഷം നിങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും ഒരുപോലെയുണ്ട്.

മറിയാനി- നിശ്ചയമായിട്ടും.

ദോറീന- എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ കൊണ്ടുവന്ന വിവാഹവിഷയത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?

മറിയാനി- എന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരോധമായി നിബ്ബന്ധിച്ചാൽ ഞാൻ മരിച്ചുകളയും.

ദോറീന- നല്ലത്. അങ്ങിനെ ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ ആലോചിച്ചില്ല. നീ മരിച്ചുകളയുന്നതാണു നല്ലത്.

സകലതും എന്നാൽ ശരിപ്പെടുപോകും. ഈ ഭൗഷധം എതിരില്ലാത്തതാണ്, സംശയമില്ല. ആളുകൾ ഇങ്ങനെ കാരോ വിസ്തീർത്തം പുലമ്പുമ്പോൾ എനിക്കു ട്രാൻസ് പിടിക്കുന്നതു്.

മറിയാനി- എന്റെ പ്രിയ ദോറീനേ! നീയും എന്നോടു കലഹിച്ചു തുടങ്ങിയോ? എന്റെ സകടത്തിൽ നീ സഹതപിക്കുന്നില്ലേനോ?

ദോറീന- വിസ്തീർത്തം പറയുന്നവരോടു് ഞാൻ സഹതപിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യമാണ്? എല്ലാറ്റിനും ശുദ്ധാ വഴങ്ങിക്കൊടുത്താൽ പോര.

മറിയാനി- ഞാൻ ഒരു ഭീരുവായിപ്പോയാൽ എനിക്കു് എന്തു കാണിക്കാൻ സാധിക്കും?

ദോറീന- ഡെയ്ൽത്തോടെ നിലനിൽത്താൻ നോക്കാതിരുന്നാൽ അനുരാഗത്തിനു് എന്തു വിലയാണുള്ളതു്?

മറിയാനി- അയാളോടുള്ള എന്റെ അനുരാഗം ഞാൻ എപ്പോഴും ഒരേ രീതിയിൽ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നില്ലേ? അച്ഛന്റെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നു് എന്നെ വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതു് അയാളുടെ മുറയല്ലേ?

ദോറീന- അതിനു് യജമാനൻ വിസ്തീർത്തരത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയ ഒരു ട്രാൻസല്ലേ? ഉപദേശിയാരുടെ വലയിൽ കെണിത്തു മറിഞ്ഞുപോയ ഒരു ചുലാത്താവല്ലേ! അയാൾ ചെയ്ത വാഗ്ദത്തവുംകൂടി ഭംഗമാക്കാനല്ലേ നോക്കുന്നതു്. അതു് നിങ്ങളുടെ കാമുകന്റെ കുറ്റമാണോ?

മറിയാനി- എനിക്കു അച്ഛൻ നടത്തുവാൻ ഭാവികുന്ന വിവാഹം ഞാൻ നിഷേധിക്കുകയും പുല്ലു വിലയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു് പബ്ളിക്കായി പറഞ്ഞിട്ടു്, എനിക്കു മറെറാരാളോടു് അനുരാഗം ഉണ്ടെന്ന പരമാർത്ഥം വെളിവാക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ? വലീരിയെ ഞാൻ എത്ര

സ്നേഹിച്ചാലും, അയാൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ, സ്രീകൾക്കു സഹജമായി വേണ്ടുന്ന ഭക്തിയും, അച്ഛനോടുള്ള എന്റെ ബാല്യതയും വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയില്ല. എന്റെ അനുരാഗം പബ്ളിക്കായി പ്രദർശിപ്പിക്കണം എന്നാണോ നി പറയുന്നതു്?

ദോറിന- ഇല്ലേ ഇല്ല. ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറയുന്നില്ല. നിങ്ങൾ തറിയന്റെ സ്വന്തമായി വരും. അല്ല, ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കൊന്നു തോന്നുന്നതു്—യജമാനൻ നിങ്ങൾക്കു ഏർപ്പാടു ചെയ്ത വിവാഹത്തിൽനിന്നു് നിങ്ങളെ വിടുത്താൻ യത്നിക്കുന്നതു് എന്റെ തെറ്റായി വരും. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കാൻ എനിക്കെന്തു കാര്യമുണ്ടു്? അല്ലെങ്കിലോ, എത്ര വിശേഷമായ കൂട്ടിക്കിട്ടലാണ്! ഇത്ര സന്യസ്തസൗഭാഗ്യം ഒത്തൊരുമിച്ച ഒരു ബന്ധം മറ്റൊരേടത്തും കണ്ടിരിക്കാൻണ്ടാകുമോ? തറിയൻ ഉപദേശിയാർ ചില്ലിക്കാരനാണോ? ഓഹോ, ഈ ഏർപ്പാടു് എത്രയോ സാരവത്തല്ലേ. ആകപ്പാടെ വിചാരിച്ചാൽ ഉപദേശിയാർ ഒരു പോരാത്തവനാണെന്നു ആർക്കും പറഞ്ഞുകൂടാത്തതാണ്. ഓ, ഒരിക്കലും പാടുള്ളതല്ലെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം. അയാളുടെ ഭായ്യാപദം പ്രാപിച്ച സൗന്ദര്യം നേടുന്നവളുടെ ഭാഗ്യം ചില്ലറയെന്നുചല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശംസ കീർത്തിക്കുവാൻ ലോകം മുഴുവൻ ഒത്തുകൂടിക്കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ രാജ്യത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും വലിയ തറവാടി ഉപദേശിയാരാണ്. അയാൾക്കു സൗന്ദര്യത്തിനും കുറവില്ല. ചുവന്ന ചെവി. വിളർത്ത മുഖം. എന്റെ ഭഗവാനേ! നിങ്ങൾക്കു അയാളെ ഭക്താവായി കിട്ടിപ്പോയാൽ നിങ്ങൾ പരമാനന്ദം ബുദ്ധിയിൽ വീണു്, ആഴ്ചയും, പൊന്തുകയും ചെയ്യും എന്നു് രണ്ടു പക്ഷമില്ലാതെ പറയാവുന്നതാണ്.

മറിയാനി- അയ്യോ, ഈശ്വരാ!

ദോറിന- ഇങ്ങിനെ ഒരു സുന്ദര പുരുഷന്റെ ഭാര്യയായാൽ നിങ്ങളുടെ വന്നുചേരാവുന്ന ആനന്ദത്തിനും അഭിമാനത്തിനും വല്ല സീമയും ഉണ്ടാകുമോ?

മറിയാനി- എന്റെ അപേക്ഷയാണ്. ഈ സംസാരം നിർമ്മൂലം. ഈ വിവാഹം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ വല്ല വഴിയും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ എല്ലാറ്റിനും വഴിപ്പെടാം. നിങ്ങൾ പറയുന്നവയെല്ലാം കേൾക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്.

ദോറിന- അതുമാത്രം പറയരുത്. മകളായാൽ അച്ഛൻ പറയുന്നതു് അനുസരിക്കണം. അവർ ഒരു കുറങ്ങനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ കൂടി അങ്ങിനെ ചെയ്യണം. അതുപോകട്ടെ. നിങ്ങളുടെ വിധി ഒന്നാന്തരമല്ലേ? ഉപദേശിയാരെ കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ ഭാഗ്യം വേറെ വല്ലതും ഉണ്ടോ? അയാളുടെ വാഹനത്തിൽ കേറി ഒരു റാണിയെപ്പോലെ നിങ്ങളുടെ അയാളുടെ നാട്ടിൽ കടന്നുചെല്ലാം. അവരുടെ അമ്മാമന്മാരും മച്ചിനന്മാരും വന്നുനിൽക്കുന്നിടങ്ങളിലും അവരുടെ സംഭാഷണം നിങ്ങളുടെ വളരെ സന്തോഷത്തിനു് കാരണമായിത്തീരും. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബന്ധുവാണെന്ന പാശത്തിന്മേൽ നിങ്ങളുടെ യഥേഷ്ടം സമയം പോകാം. അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യാൻ, അവരുടെ വീട്ടിൽ വിരുന്നുകാരിയായി നിങ്ങളുടെ ചെല്ലാം. മിസ്സിസ് ആമിൻ; മിസ്സിസ് നികുതിപിരിവുകാരൻ മുതലായ പെണ്ണുങ്ങൾ മടക്കുകസാലകളും എഴുത്തു നിങ്ങളുടെ വേണ്ടപ്പെട്ട സുഹൃത്തുക്കളും ശുശ്രൂഷയും ചെയ്യാൻ എത്തും. കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ വരുന്ന പെരുനാളിനു് പല വിനോദങ്ങളിലും അവരോടുകൂടെ നിങ്ങളുടെ ഏർപ്പെടാം. വാദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. കഴലുത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചില സമയത്തു് മെരുങ്ങിയ കുറങ്ങിന്റെ കോലാട്ടികളും, ചിലപ്പോൾ പൊറാട്ടു കളിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനും....

മറിയാനി- ഇ! നി എന്നെ കൊല്ലാൻ നോക്കേണ്ട. നിന്റെ ഉപദേശവും ഉപായവുമെങ്കൊണ്ടു് ഈ കാര്യത്തിൽ എന്നെ സഹായിക്കൂ.

ദോറീന- നിങ്ങളുടെ ദേവു്. നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം.

മറിയാനി- എന്റെ ദോറീനേ! ഞാൻ നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ദോറീന- ഉപദേശിയാർ തന്നെ നിങ്ങളെ വിവാഹം കഴിക്കട്ടെ. എന്നാലേ നിങ്ങൾ ഒരു പാഠം പഠിക്കുകയുള്ളൂ.

മറിയാനി- എന്റെ ഇഷ്ടത്തി!

ദോറീന- മതി മതി.

മറിയാനി- വലീരിയെയാണ് ഞാൻ അനുരാഗിക്കുന്നതെന്നു് പറഞ്ഞാൽ.....

ദോറീന- അതുമാത്രം പറയരുതു്. തറിയൻ ഉപദേശിയാരാണ് നിങ്ങൾക്കു ഭർത്താവുകാൻ പററിയ ആൾ. നിങ്ങൾ അയാളുടെ രചി അറിയേണ്ടതാണ്.

മറിയാനി- നിന്നെ ഞാൻ എപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചുപോന്നിരുന്നു എന്നു നി അറിയില്ലേ? ഇപ്പോഴല്ലേ നി എന്നെ സഹായിക്കേണ്ടതു്.

ദോറീന- വേണ്ട. നിങ്ങളെ തറിയൻതന്നെ കൊണ്ടുപോകും. അതാണ് എന്റെ പൂണ്ണ വിശ്വാസം.

മറിയാനി- പറയാനുള്ളതൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടുംകൂടി എനിക്കു ഈ വരാൻപോകുന്ന വിധിയിൽ നിനക്കു അനുകമ്പ തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ നിരാശപ്പെട്ട മനസ്സോടുതന്നെ ഉപദേശം തരാൻ ഞാൻ യാചിക്കട്ടെ. എനിക്കു ഉപദേശവും, സഹായവും ദൈവ്യവും ഒരു സമയം അതു തരാൻ മതി ഏതായാലും അവസാനത്തെക്കൂട്ടായി ഉപയോഗിക്കാൻ ഒരു സിദ്ധൗഷധം എന്റെ

ചകലും ഉണ്ടു്. അതു് എന്റെ സർവ്വസങ്കടങ്ങളും തീർക്കുമെന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. (പോകാൻ ഭാവികുന്നു.)

ദോറിന- അതാ. അതാ. പോകാൻ വരട്ടെ. എന്റെ കോപം ക്ഷണത്തിൽ ശമിക്കും. ഏതായാലും എനിക്കു നിങ്ങളോടു് ദയതോന്നാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല.

മറിയാനി- ദോറിനേ! നി കാണുന്നില്ലേ, ഈ ഓഷ്ടവിധി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാൽ, ഞാൻ ആക്ഷേപമില്ലാതെ മരിച്ചു കളയുമെന്നു്.

ദോറിന- വേണ്ടാത്തതൊന്നും പറയരുതു്. ഇതു മുടക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴി നിശ്ചയമായിട്ടും നമുക്കു കണ്ടു പിടിക്കാം. എന്നാൽ....വലീരി, ഇതാ വരുന്നു നിങ്ങളുടെ കാമുകൻ. (രണ്ടാളും പോയി.)

രംഗം 4

[വലീരിയും, മറിയാനിയും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

വലീരി- പ്രിയേ, ഒരു വർത്തമാനം പറയാനാണു്. ഇതു ഞാൻ നടാടെ കേൾക്കുകയാണു്. ഇപ്പോൾ മാത്രമെ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളു. അസ്സൽ വർത്തമാനം!

മറിയാനി- എന്തു വർത്തമാനം?

വലീരി- നി ഉപദേശിയാരെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന വർത്തമാനം.

മറിയാനി- അച്ഛനു് അങ്ങിനെ ഒരു ഉദ്ദേശം മനസ്സിൽ ഉള്ളതു വാസ്തവമാണു്.

വലീരി- അല്ല. നിന്റെ അച്ഛൻ തന്നെയല്ലെ എന്നോടു്....

മറിയാനി- ശരി. അവർ ഇപ്പോൾ പണ്ടുചെയ്ത വാഗ്ദത്തം മാറിയിരിക്കുന്നു. അവർ ഉപദേശിയാരെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ എന്നെ നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ട് വളരെ ആയിട്ടില്ല.

വലീരി- എന്ത്! കായ്കുമായിട്ടാണോ ഇങ്ങിനെ പ്രവർത്തിച്ചത്?

മറിയാനി- അതെ. വളരെ കായ്കുമായിട്ടു തന്നെ ഈ വിവാഹം നടക്കണമെന്ന് പച്ചയായി പറഞ്ഞിട്ട് എന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

വലീരി- ഇഷ്ടത്തി! ഈ കായ്കിൽ നി നിശ്ചയിക്കുന്നത് എന്താണ്?

മറിയാനി- ഞാൻ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല.

വലീരി- അറിയില്ലെന്നോ? അത് നല്ല ഉത്തരം തന്നെയാണല്ലോ.

മറിയാനി- അല്ല.

വലീരി- അല്ലേ?

മറിയാനി- നിങ്ങൾ ഈ കായ്കിൽ എന്തു പറയാനാണ് ഭാവികുന്നത്?

വലീരി- ഞാനോ? എല്ലാ കായ്കുങ്ങൾകൊണ്ടും അയാളെ വിവാഹം ചെയ്യാനാണ് ഞാനും ഉപദേശിക്കുന്നത്.

മറിയാനി- ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം?

വലീരി- അതെ.

മറിയാനി- നിങ്ങൾ കായ്കുമായിട്ടാണോ പറയുന്നത്?

വലീരി- ഒന്നാംതരം തിരഞ്ഞെടുപ്പ്! വകതിരിവും വിവേകവും ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ നി സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു യോഗ്യൻ തന്നെയാണ്.

മറിയാനി- ശരി തന്നെ സാരേ! നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം ഞാൻ സ്വീകരിക്കാം.

വലീരി- അതു സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നിനക്കു ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും വരില്ല. നിശ്ചയം.

മറിയാനി- ഉപദേശം തരാൻ നിങ്ങൾക്കു വല്ല ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായോ? പിന്നെ അതു സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു എന്തു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്?

വലീരി- ചങ്ങാതി! സത്യമായിട്ടും അങ്ങിനെ ഞാൻ ഉപദേശിച്ചത് നിനക്കു് ഉപകാരമാണെന്നു വെച്ചിട്ടാണ്.

മറിയാനി- സാരെ, നിങ്ങളുടെ അഭിലാഷത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ അതു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ദോറിന- (ഇവരുടെ പിന്നിൽ ചെന്നുനിന്നിട്ടു്) ഇവരുടെ വാദപ്രതിവാദം എന്തുവിധത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നു നോക്കട്ടെ.

വലീരി- അപ്പോൾ ഇതാണ് നിന്റെ അനുരാഗം. ഒക്കെ വെറും കള്ളത്തരമായിരുന്നു അന്നു നീ!

മറിയാനി- അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. സാരേ! എനിക്കു അച്ഛൻ കണ്ട ഭർത്താവിനെ എന്നോടു് സ്വീകരിച്ചുകൊടുവാൻ, നിങ്ങൾ എന്റെ മുഖത്തു് നോക്കി പറഞ്ഞില്ലേ? ഇത്രയും നല്ല ഉപദേശം നിങ്ങൾ എനിക്കു തന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അയാളെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് ഞാനും നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു് നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.

വലീരി- എന്റെ ഉപദേശത്തിനെ ലാക്കാക്കി നിന്റെ കർമ്മം സാധൂകരിപ്പാൻ നോക്കേണ്ട. നീ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ഈ കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നു് തെളിയിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. നിന്റെ വാദഭാഗത്തെ ന്യായീകരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് നിസ്സാരമായ ഒരു ഭക്തികഴിവിനെ ഇപ്പോൾ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതു്.

മറിയാനി- പറഞ്ഞപോലെ തന്നെ.

വലീരി- അതു തന്നെ. സംശയമില്ല. യഥാർത്ഥാനുരാഗം എന്നു കേൾപ്പിച്ചു് നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചിട്ടില്ല.

മറിയാനി- നിങ്ങളുടെ ഉഴുതറ അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, അങ്ങിനെ വിചാരിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടല്ലോ.

വലീരി- ശരി. ശരി. അങ്ങിനെ വിചാരിപ്പാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എനിക്കുണ്ട്. നീ ചതിക്കൊണ്ട് ചവിട്ടി അരച്ചു കളഞ്ഞ എന്റെ അനുരാഗം, നീന്നെക്കാളും മുമ്പേ, സമ്പൂർണ്ണാത്മനാ മരൊരോടേതു് പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ഞാൻ നോക്കട്ടെ.

മറിയാനി- അതിനൊന്നും നിങ്ങൾക്കു വൈഷമ്യമുണ്ടാകയില്ല. ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി കിടക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു ജയം.....

വലീരി- ജഗദീശ്വരാ! എന്റെ സൽഗുണങ്ങൾ കീർത്തിച്ചതു് മതി. എനിക്കു് എടുത്തുപറയാൻ തക്ക യാതൊരു ഗുണവും ഇല്ലെന്ന് ഞാൻ അറിയും. ചോരാഞ്ഞിട്ടു് നീ അതു തെളിയിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. മരൊരവര ഏനോടു് നീന്നെക്കാളും ദയകാണിക്കാൻ മതി. നീ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൂടാത്ത എന്തെങ്കിലും മടികൂടാതെ സ്വീകരിപ്പാനും, എനിക്കു നേരിട്ടനഷ്ടം പരിഹരിക്കാനും ശക്തിയല്ലാത്ത ഒരുവളെ ഞാൻ അറിയും.

മറിയാനി- നിങ്ങൾക്കു വന്ന നഷ്ടം വമ്പിച്ചതൊന്നുമല്ല. നിങ്ങൾ പറയുന്ന മരൊരവളെ ശരണം പ്രാപിച്ചാൽ പ്രയാസമില്ലാതെ നിങ്ങൾക്കു് സമ്പൂർണ്ണശ്വാസം കിട്ടും.

വലീരി- നിനക്കു വിശ്വാസം വരുത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ ആവുമ്പോലെ ഉത്സാഹിച്ചുനോക്കാം. ഒരു സ്ത്രീ ഹൃദയപൂർവ്വം നമ്മളെ മരന്നുകളഞ്ഞാൽ നമുക്കു് അഭിമാനക്ഷയമാണു നേരിടുന്നതു്. ആ സമയത്തു് നമ്മളും അവളെ മരന്നുകളയണം. അതു് അസാധ്യമാണെന്നു തോന്നിയാൽ, മരന്നുകളഞ്ഞെന്നു നടിക്കണം. ഇപ്രകാരം ചെയ്താൽമാത്രമേ നീരാകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാമുകനു്, കാമിനിയോ

ടുള്ള തന്റെ അനുരാഗം തണുത്തുപോകാത്തതാൽ, തന്റെ അഭിമാനം രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

മറിയാനി- സത്യമായിട്ടും ഉന്നതവും ഉൽകൃഷ്ടവും ആയ ആ ലോചന!

വലീരി- തിരസ്കൃതരായ നിർഭാഗ്യജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കർമ്മം തന്നെയാണു് അതു്. എന്താണു് ഞാൻ പറയേണ്ടതു്? എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നോടുള്ള അനുരാഗം കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, നീ മരൊരാളുടെ പാണി ഗ്രഹണത്തിൽ പെടാൻ പാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടുനില്ക്കുന്നമെന്തു് നീ ആശിക്കുന്നു? എന്റെ കൺമുന്തിൽ വെച്ചിട്ടു്. നീ ഇങ്ങനെ പുല്ലാക്കിക്കളഞ്ഞ എന്റെ ഹൃദയം മരൊരാളത്തിക്കു സമർപ്പിക്കാതെ ഞാൻ അടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നോ?

മറിയാനി- അയ്യയ്യൊ! അങ്ങിനെ വേണ്ട. നിങ്ങൾ അപ്രകാരം ആചരിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു കേട്ടാൽ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമായിരിക്കും.

വലീരി- എന്തു്? നിനക്കതു് വളരെ സന്തോഷമാണെന്നോ?

മറിയാനി- മരൊ!

വലീരി- തെറ്റു ചെയ്തതും പോര, അപമാനിക്കുകയുംകൂടി വേണോ? നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടപോലെ ചെയ്യാൻവേണ്ടി ഞാൻ ഇതാ ക്ഷണം പോകുന്നു. (പോകാൻവേണ്ടി ഒന്നു് അടിയെടുക്കുന്നു.)

മറിയാനി- എന്നാൽ അങ്ങിനെയാകട്ടെ.

വലീരി- (തിരിഞ്ഞു നിന്നിട്ടു്) എന്നാൽ നീ ഒന്നു് കാർമ്മ വെക്കാനുണ്ടു്. എന്നെ ഈ കെട്ടുകാഴ്ച ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു നീയാണെന്നു്.

മറിയാനി- ശരിതന്നെ,

വലീരി- (പിന്നെയും തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിരിട്ട്) ഞാൻ കണ്ടുവെച്ച സൂത്രം നിന്നെ അനുകരിക്കുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും.

മറിയാനി- തന്നെയോ?

വലീരി- (വാതിലിന്റെ അരികെ നിന്നിട്ട്) അത്രമാത്രമെ ഉള്ളൂ. എല്ലാം നി ചെങ്കുതിന്റെ നേരെ പകർപ്പായിരിക്കും.

മറിയാനി- അത് വളരെ നന്നായിരിക്കും.

വലീരി- (പിന്നെയും മടങ്ങി വന്നിട്ട്) ഇത് എന്റെ ഒടുവിലത്തെ മടക്കമാണ്.

മറിയാനി- അങ്ങിനെ ആകട്ടെ.

വലീരി- (വാതിലിന്റെ അടുക്കെ പോകുന്നു. അവിടെ എത്തിയ ഉടനെ തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.) റേ!!

മറിയാനി- എന്താണ്?

വലീരി- എന്നെ വിളിച്ചില്ലേ?

മറിയാനി- ഞാനോ? നിങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

വലീരി- അങ്ങിനെ ആകട്ടെ. ഇതാ ഞാൻ പോകുന്നു. ഇഷ്ടത്തി! നിനക്ക് നന്മവരട്ടെ. (അയാൾ മെല്ലെ നടന്നു പോകുന്നു.)

മറിയാനി- സാരെ! നിങ്ങൾക്ക് നന്മവരട്ടെ.

ദോറീന- (മുന്നോട്ടു വന്നിട്ട്) നിങ്ങൾ രണ്ടാളുടേയും വിശേഷബുദ്ധിക്ക് ഒരു ശിവരം ബാക്കിയില്ലാതെ കട്ടാകെ നശിച്ചുപോയി എന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ അങ്കം പിടിച്ചിട്ട് ഒന്നാം അങ്കം കഴിയുന്നതുവരെ ഞാൻ മിണ്ടാതെ കൂടി. കാര്യം എത്രത്തോളം എത്തുമെന്ന് കാണാൻ വേണ്ടി. ഓഹോ! ഹേ വലീരി മൃച്ഛരെ!

വലീരി- ദോറിനെ, നിനക്കെന്തു വേണം?

ദോറിന- ഇങ്ങോട്ടു വരിൻ.

വലീരി- ഇല്ലേ, ഇല്ല. എനിക്കു മതിയായി. അവൾ ആഗ്രഹിക്കും പ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിനു് തടസ്സം ഉണ്ടാകരുതു്.

ദോറിന - നിൽക്കിൻ.

വലീരി- വേണ്ട. നി കാണുന്നില്ല. ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു; ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (കരിങ്കല്ലുപോലെ നിൽക്കുന്നു.)

ദോറിന- ഹു! എനിക്കു കേൾക്കണ്ട.

മറിയാനി- (സ്വകായ്മയായി ദോറിനയോടു്) ഞാൻ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതു് അയാൾക്കു സങ്കടമാണെങ്കിൽ അയാളെ പഠഞ്ഞയച്ചുകളയു. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പൊയ്ക്കളയുന്നതാണു നല്ലതു്. എന്നാൽ അയാൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ലല്ലോ.

[ദോറിന വലീരിയെ വിട്ടു്, പോകാൻ തുടങ്ങുന്ന മറിയാനിയുടെ പിന്നാലെ കാടിചെല്ലുന്നു.]

ദോറിന- കുറച്ചു ചിടിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ മറേയോൾ കാട്ടാതുടങ്ങും. എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്?

മറിയാനി- എന്നെ വിട്ടുകളയു.

ദോറിന- മടങ്ങിവരുമോ?

മറിയാനി- ഇല്ല. മടങ്ങിവന്നിട്ടു് ഫലമില്ല.

വലീരി- (മനസ്സിൽ) എന്റെ കാണുന്നതുതന്നെ അവൾക്കു വെറുപ്പാണെന്നു് ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നു. എന്താണു സംശയിക്കാനുള്ളതു്! അവളെ അവളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. (പോകുന്നു.)

[ദോറിന മറിയാനിയേയും വിട്ടു് പിന്നാലെ കാടിചെല്ലുന്നു.]

ദോറീന- ആദ്യത്തെപ്പോലെ പിന്നെയും കളിച്ചുനോക്കുന്നോ?
 നിങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും എന്തു വന്നു പിടിച്ചുപോയി. ഈ
 വിസ്ഫീർത്തങ്ങളൊക്കെ മതിയാക്കൂ. രണ്ടാളും എന്റെ അ
 ടുത്തു വരൂ. (ഭാരോരുത്തരെയായി അവരുടെ കൈപിടി
 ചുവലിച്ചു നടുക്കു് ബലമായി കൊണ്ടുനിർത്തുന്നു. ഇരുവ
 രും അതിന്നു വഴങ്ങുന്നു.)

വലീരി- (ദോറീനയോടു്) എന്താണു് നിന്റെ ഉദ്ദേശം?

മറിയാനി- (ദോറീനയോടു്) എന്തു ചെയ്യാനാണു് നി ഭാവി
 ക്കുന്നതു്?

ദോറീന- നിങ്ങൾ ഇരുവരേയും രഞ്ജിപ്പിക്കാൻ. നിങ്ങളുടെ
 വഴക്കുകളൊക്കെ തീർത്തു് പണ്ടത്തെപ്പോലെയാക്കാൻ.
 (വലീരിയോടു്) മറിയാനിയോടു് ഇപ്പോൾ പിണങ്ങു
 വാൻ നിങ്ങൾക്കു് മൃത്ത ഭ്രാന്തായിപ്പോയോ?

വലീരി- അവൾ എന്തൊക്കെയാണു് എന്നോടു പറഞ്ഞതെ
 ന്നു് നീ കേട്ടില്ലേ?

ദോറീന- (മറിയാനിയോടു്) ഇത്രത്തോളം ക്രോധിപ്പാൻ തക്ക
 വണ്ണം നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്തായിപ്പോയോ?

മറിയാനി- അയാൾ എന്നോടു് ആചരിച്ച മാതിരി നീ ക
 ണ്ടില്ലേ?

ദോറീന- രണ്ടാൾക്കും തലച്ചോറില്ല. (വലീരിയോടു്) നിങ്ങൾ
 ക്കു് അനുകൂലമായി നില്ക്കണം എന്നല്ലാതെ മറിയാനി
 ക്കു് മറ്റൊരു വിചാരവും ഇല്ല. ഞാനാണു് നിങ്ങളെ
 പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതു്. അതിന്നു് രണ്ടുപക്ഷ
 മില്ലെന്നു കരുതിക്കൊൾവിൻ. (മറിയാനിയോടു്) വലീ
 റി നിങ്ങളെയല്ലാതെ മറ്റൊരെയും അനുരാഗിക്കുന്നില്ല.
 നിങ്ങളെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ ഇവർ സന്തോഷത്തോ
 ടെ അവസരവും പാർത്തു കാലം കഴിക്കുകയാണു്. ഇതു

സത്യമാണെന്നു് ഞാൻ എന്റെ ആയുസ്സു് പണയം വെച്ചിട്ടു് പറയുന്നു.

മറിയാനി- (വലീരിയോടു്) അല്ല. പിന്നെ നിങ്ങൾ എന്തിനാണു് അപ്രകാരം ഉപദേശിച്ചതു്?

വലീരി- (മറിയാനിയോടു്) ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ ഉപദേശം നി എന്തിനു് പോദിച്ചു്?

ദോറീന- നിങ്ങൾ രണ്ടാളും അന്ധാളിച്ചു. നിങ്ങൾ രണ്ടാളുടേയും വലംകൈ ഇങ്ങോട്ടു നിട്ടുവിൻ. (വലീരിയോടു്) തരൂ, നിങ്ങളുടെ കൈ. (വലീരി അടുത്തു ചെന്നു് ദോറീനയ്ക്കു് കൈ നിട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു.)

വലീരി- ഇതു് എന്തിനായിരിക്കാം?

ദോറീന- (മറിയാനിയോടു്) നിങ്ങളുടെ കൈയും ഇങ്ങോട്ടു് തരുവിൻ. (മറിയാനി ദോറീനയ്ക്കു് കൈ നിട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു.)

മറിയാനി- ഇതുകൊണ്ടു് എന്തു ഫലമാണു്?

ദോറീന- ഓ! വരിൻ. വേഗമാകട്ടെ. കൊണ്ടുവരൂ, നിങ്ങളുടെ രണ്ടാളുടേയും കൈകൾ. (ദോറീന രണ്ടു കൈയും പിണച്ചുവെച്ചപ്പോൾ വലീരിയും മറിയാനിയും അന്യോന്യം മുഖം നോക്കാതെ കൈയും പീടിച്ചു് കുറച്ചുനേരം നില്ക്കുന്നു.) നിങ്ങൾ രണ്ടാളും വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നിങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും അന്യോന്യം അതീകലശലായ അനുരാഗം ഉണ്ടു്.

വലീരി- (മറിയാനിയോടു്) ഡാ. കഴിഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി വൃഥാ വിഷാദിക്കേണ്ട. നി വെറുക്കുന്നില്ല എന്ന് തോന്നുമാവിയെങ്കിൽ എന്റെ മുഖത്തോന്നു് നോക്കൂ. (മറിയാനി ഒരു ചെറിയ മന്ദഹാസത്തോടെ വലീരിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു് ചുവത്തു നോക്കുന്നു.)

ദോറീന- സത്യമായിട്ടും ഈ കാമിനികാമുകന്മാർ എന്തു വിസ്തൃതരങ്ങളാണു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതും?

വലീരി- (മറിയാനിയോടു്) വരാൻ എന്തിനു വിഷമിക്കുന്നു? ആവലാതിപരയാൻ എനിക്കു് ന്യായമായ കാരണങ്ങളില്ലേ? എന്നെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നതു് പറയുന്നതിൽ ഉല്ലാസം തോന്നത്തക്കവണ്ണം നി അത്ര ദയയില്ലാത്തവളല്ലെന്നു് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം.

മറിയാനി- നന്ദിയില്ലാത്തവരിൽ അഗ്രഗണ്യനല്ലേ നിങ്ങൾ?

ദോറീന- തക്മൊക്കെ മരൊരാള അവസരത്തിലേക്കു് നീട്ടിവെക്കൂ. മറിയാനിക്കു് കല്പിച്ചുവെച്ചു ഈ കണ്ടാമാല വിവാഹത്തിന്നു് തടസ്ഥമുണ്ടാക്കുന്ന മാഗ്ഗങ്ങളാണു് ഇനി നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു്.

മറിയാനി- അതു് ആരംഭിക്കേണ്ടതു് ഏതു വിധത്തിലാണെന്നു് പറഞ്ഞുതരൂ.

ദോറീന- ശരി. നമുക്കു് പല വഴികളും കണ്ടുപിടിച്ചു ശ്രമിക്കണം. (മറിയാനിയോടു്) പിടിത്തം മുഴുവനും നിങ്ങളുടെ അച്ഛനാണു്. (വലീരിയോടു്) സൂത്രം ഫലിക്കാതായിപ്പോകരുതു്. (മറിയാനിയോടു്) നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു വഴിപ്പെട്ടതുപോലെ നടിച്ചു് അയാളുടെ സംശയം കളയണം. എന്നാൽ നിർബ്ബന്ധം കൊണ്ടു് വല്ല തരക്കേടും നേരിട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കു് തെല്ലുകുടി ഇടവാങ്ങിയിട്ടു് ഒരു നീട്ടൽ കൊണ്ടു് തല്ലാലം ഒരു തടസ്ഥം ഉണ്ടാക്കിവെക്കാൻ സാധിക്കും. സമയം കൂറെ കീട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കിയൊക്കെ പ്രയാസം കൂടാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്നു് സുഖക്കേടാണെന്നു നടിച്ചിട്ടു് തടസ്ഥമുണ്ടാക്കാം. മരൊരാള ദിവസം ശവം വെക്കുന്ന വണ്ടി കണികണ്ടുതുകൊണ്ടോ, കണ്ണാടി പൊട്ടിയതുകൊണ്ടോ, കലക്കവെള്ളം

സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടോ ശക്തനും നന്നായില്ലെന്നു പറഞ്ഞു അവധി നീട്ടണം. എല്ലാറ്റിലുംവെച്ചു നല്ല വഴി പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾ സമ്മതംതന്നെയാണെന്ന് പറയാതെ നിങ്ങളെ ഒരുവനും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മേലാൽ നിങ്ങളും വലീരിയും ഒരീടത്തിരുന്ന് കൂശുകൂശുന്നതു യജമാനൻ കണ്ടുപോകരുതു്. (വലീരിയോടു്) നിങ്ങൾ ഉടനെ തന്നെ ചോയിട്ടു് യജമാനന്റെ അടുക്കെ നിങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിമാരെ വിടണം. നിങ്ങൾക്കു് മറിയാനിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുതരുമെന്ന യജമാനന്റെ വാഗ്ദത്തം അവരെ കാമ്പ്പെടുത്തി അതുപ്രകാരം അവരെക്കൊണ്ടു നടത്തിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിമാർ ആവുവണ്ണം ശ്രമിക്കണം. ദ്രാതാവിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയും നമ്മുടെ കായ് സാധ്യത്തിനു് സഹായകമായി വരുത്താം. പിറക്കാത്ത അമ്മയേയും നമ്മുടെ അനുകൂലയാക്കാൻ പ്രയത്നിക്കണം. അപ്പോൾ നമുക്കു് വിജയപ്രാപ്തി വരാതിരിക്കയില്ല. ഇപ്പോൾ ഗുഡ് ബൈ!

വലീരി- (മറിയാനിയോടു്) ഏതു വിധത്തിൽ നമ്മൾ ശ്രമിച്ചാലും ജയിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ പ്രത്യേകമായി എണ്ണുന്നതു് നിന്നെ മാത്രമാണു്.

മറിയാനി- (വലീരിയോടു്) എന്റെ അച്ഛന്റെ ചാപല്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവാദിത്വം എടുക്കാൻ എന്നാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കല്ലാതെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടു് എന്നെ കിട്ടുകയും ഉണ്ടാവില്ല.

വലീരി- നീ സന്തോഷംകൊണ്ടു് എനിക്കു രോമാഞ്ചം ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്തു വന്നാലും....

ദോറീന- ഓഹോ! ഈ കാമീനീകാമകന്മാരുടെ കുറുക്കൽ ഇനിയും തീന്നിട്ടില്ല. നിങ്ങൾക്കു് പോകാൻ വൈകിപ്പോയി.

വലീരി- (എഴുന്നേറ്റു കൂടെ പോയിട്ട് ഉടനെ മടങ്ങുന്നു.)
ഒടുവിലത്തെ വാക്കായിട്ട് ഒന്നു പറയാനങ്ങ്.

ദോറീന- എന്തൊരു തീരാത്ത വർത്തമാനമാണിത്? ഇനി താ
മസിക്കാൻ പാടില്ല. (മറിയാനിയോട്) നിങ്ങൾ ഈ
വാതിലിൽക്കൂടെ പൊയ്ക്കൊള്ള. (വലീരിയോട്) നിങ്ങൾ
മറേ വാതിലിൽക്കൂടെ പൊയ്ക്കൊള്ള.

[എല്ലാവരും പോയി.]

മൂന്നാം അങ്കം

രംഗം 1

[ദേവസ്സിയും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു]

ദേവസ്സി- എന്തുകൊണ്ടാണു് മീനൽപ്പിണർ വീണിട്ടും ഞാൻ ഇപ്പോൾ മരിച്ചുപോകാത്തതു്? എന്തുകൊണ്ടാണു് എല്ലാവരും എല്ലാ ദിക്കിൽ നിന്നും ഞാൻ ഒരു കള്ളനാണെന്നു് വിളംബരം ചെയ്യുന്നതു്? ബാക്കിയുള്ളവരുടെ ബലംകൊണ്ടോ, ചിലരോടു് എനിക്കു തോന്നുന്ന ആദരവുകൊണ്ടോ ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടു് അടങ്ങിനില്ക്കുന്നു? ഞാൻ വേഗം പോയി എന്തെങ്കിലും ഒരു സാഹസം ചെയ്യാൻ എന്തിനു മടിക്കണം?

ദോറിന- ഇതാ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ഉഗ്രകോപം ഒന്നു് അടക്കിവെക്കണം. നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ അങ്ങിനെ ഒന്നു പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളൂ. ജനങ്ങൾ പറയുന്നതൊക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വന്നുകൂടും എന്നു് നിശ്ചയിക്കാനും പാടില്ല. ചിലപ്പോൾ ആലോചനകൾ കർമ്മമായി ഫലിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കാലതാമസംകൊണ്ടു് ദുർഗ്ഗമായിപ്പോവാനും മതി.

ദേവസ്സി- അങ്ങനെയല്ല. ആ നിസ്സാരൻ ഉപദേശിയാരുടെ ദുരായോചനകൾക്ക് ഞാൻ ഒരു അടിയറവ് വെക്കണം. എന്റെ വായിൽ നിന്നും കനരണ്ടു പരമാർത്ഥങ്ങൾ വിഴുന്നത് ആ നീചൻ കേട്ടിട്ട് ഒരു പാഠം പഠിക്കണം.

ദോറിന- അങ്ങനെയോ? അതിനിന്നിത്ര ബദ്ധപ്പെടണമെന്നില്ല. തൽക്കാലം ആ മഹാപാപിയെ ശ്രദ്ധാ വിട്ടുകളയൂ. നിങ്ങളുടെ അച്ഛനേയും ചെറിയമ്മയുടെ അധീനത്തിൽ വിട്ടുകളയൂ. ഉപദേശിയാരോട് അവർക്ക് സ്വപ്നം സ്വാധീനമുണ്ട്. ചെറിയമ്മ പറയുന്നതൊക്കെ അനുസരിക്കുന്നത് അയാൾ ഒരു പതിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അവരോട് ഒരു ഭ്രമമുണ്ടെന്നു കൂടി എനിക്കു് ഒരു ശങ്കയുണ്ട്. അതു് യഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ ഒരു ദൈവസഹായമായി കരുതാമായിരുന്നു, അതു് വളരെ നേരമുണ്ടാകുന്ന വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരുമായിരുന്നു. ഈ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചും അയാളുടെ അഭിപ്രായം അറിയാൻ വേണ്ടി, നിങ്ങളുടെ ആവശ്യമാണെന്നുവെച്ചിട്ട് എമിലിക്കൊച്ചമ്മ അയാളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ആളെ വിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ആലോചനക്ക് അയാൾ വഴിപ്പെടാതെയിരിക്കില്ലെന്നു് ശാഠ്യംപിടിച്ചാൽ അദ്ദേഹം മൂലംവരെ ഏകാകൃഷ്ടൻ ഉണ്ടായിവരുമെന്നു് സ്പഷ്ടമായി അയാളോടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അയാളെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നത്. അയാളുടെ കായ്കസ്ഥൻ പറയുന്നത് ഉപദേശിയാർ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നും, ആ സമയത്തു് അയാളുടെ അരികെചെല്ലാൻ തനിക്കു പാടില്ലെന്നുമാണ്. എന്നാൽ, അയാൾ പ്രാർത്ഥനകഴിഞ്ഞു പുറത്തു വരാറായെന്നും കായ്കസ്ഥൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നതാണു നല്ലതു്. അയാളെയും കാത്തു് ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ദേവസ്സി- ഈ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ ഞാനുംകൂടി ഉണ്ടായാൽ എന്തു വൈഷമ്യമാണു വരുന്നതു്?

ദോറിന- ഹെ! ഒട്ടും പാടില്ല. അവരെ രണ്ടാളെയും സ്വകാര്യമായി വിട്ടേക്കണം.

ദേവസ്സി- ഞാൻ അയാളോടു് മിണ്ടാനേ പോകുന്നില്ല. എന്നാലോ?

ദോറിന- എന്നാലും വേണ്ട. എന്നാൽ നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടെ കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. നിങ്ങളേയും നിങ്ങളുടെ തന്ത്രങ്ങളുടെ മഹിമയും ഞങ്ങൾക്കു് അറിയാം. കാര്യങ്ങളൊക്കെ നിങ്ങൾ അവതാളത്തിലാക്കും. ക്ഷണം പൊക്കോളൂ.

ദേവസ്സി- ഇല്ല. ഈ കൂടിക്കാഴ്ച എനിക്കും കാരണമുണ്ട്. എന്റെ കോപം ഞാൻ അടക്കിക്കൊള്ളാം.

ദോറിന- ഇതെന്തൊരു മാലാകാരമാണു്. അയാൾ അതാവരുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ കുളിമുറിയിൽ കേറി ഒളിച്ചുകൊൾവിൻ. മറ്റു യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. (ദേവസ്സി അവിടെച്ചെന്നു് ഒളിക്കുന്നു.)

രംഗം 2

[തറിയൻ ഉപദേശിയാരും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- (ദോറിനയെ കണ്ടപ്പോൾ കാര്യസ്ഥനെ വിളിക്കുന്നു.)

കാര്യസ്ഥൻ- എന്താ വിളിച്ചതു്?

ഉപദേശിയാർ- നി ചെന്നിട്ടു് എന്റെ കമ്പിളിപ്പർട്ടു് എടുത്തുകൊണ്ടുവര. ദൈവവെളിച്ചം നിന്റെമേൽ വിളങ്ങട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ ഒരിക്കലും മറ

നുപോകരുതേ. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കാരണങ്ങൾ വന്നെങ്കിൽ തടവുകാരുടെ ഇടയിൽ ചെന്നു എനിക്കു കിട്ടിയ സാധനങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ പോയിരിക്കുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതി.

ദോറീന- (മനസ്സിൽ) എന്തൊരു നാട്യമാണ്? എന്തൊരു പത്രമാണ്?

ഉപദേശിയാർ- എന്തൊന്നാണ് നിനക്കു വല്ലതും വേണ്ടതുണ്ടോ?

ദോറീന- നിങ്ങളോടു പറയാനുള്ളതു്.....

ഉപദേശിയാർ- (കിഴയിൽ നിന്നു ഉറുമാൽ എടുത്തീട്ടു്) വരട്ടെ. നി പറയുന്നതിനു മുമ്പു് ഈ ഉറുമാൽ എടുത്തുകൊള്ളുക.

ദോറീന- എന്തു കാര്യത്തിനു്?

ഉപദേശിയാർ- നിന്റെ നെഞ്ചത്തു് തുറിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആ മാംസക്കുഷണം—കാമാർത്ഥന്മാർ മൂലമെന്നു പറയുന്ന ആ നിസ്സാരസാധനം! (തുറിച്ചു നോക്കിട്ടു്) അതു നോക്കുന്നതു തന്നെ എനിക്കു് അറപ്പാണ്. ആ പത്തുപോലെയുള്ള വസ്തുക്കൾ മനസ്സിൽ പാപവിചാരങ്ങൾ ജനിപ്പിച്ചു് ആത്മാവിനെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവയെ കുഷണം ഈ ഉറുമാൽകൊണ്ടു് മറച്ചുകളയൂ.

ദോറീന- അപ്പോൾ കുഷണം നിങ്ങൾക്കും കാമം പിടിപെടുപോകുമെന്നാണോ? പച്ചമാംസത്തിനു് നിങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വശീകരിപ്പാൻ ഇത്ര കലശലായ ശക്തി ഉണ്ടോ? ഇത്രവലിയ ഭ്രമത്തിൽ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ പെടുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഒന്നുകൊണ്ടും കാമവിചാരം ജനിക്കാറേയില്ല. നിങ്ങൾ ഉടുപ്പെക്കെ അഴിച്ചിട്ടു് നിങ്ങളെ ഞാൻ കാൽമുതൽ തലവരെ എത്രനേരം നോക്കിയാലും ശരി, ഭ്രമമോ, തൃപ്തിയോന്നും എന്നെ എള്ളൊളം ബാധിക്കുകയില്ല.

ഉപദേശിയാർ- നിന്റെ സംസാരത്തിൽ കരകൂട്ടി അടക്കം കാണിച്ചു. സഭ്യമായതേ പറയാവൂ. അല്ലാത്തതാൽ ഈ നിമിഷത്തിൽ നിന്നെയും വിട്ട് ഞാൻ പൊയ്ക്കളയും.

ദോറിന- വേണ്ട. വേണ്ട. നിങ്ങളെ തനിച്ചാക്കി ഞാൻ ക്ഷണം പൊയ്ക്കൊളാം. എനിക്കു് ഒന്നമാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ. കൊച്ചമ്മ ക്ഷണം താഴ്ത്തു വരും. അവർക്കു് എന്തോ ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടുപോലും. ദയവുചെയ്തു് കറേനേരം ഇവിടെ കാത്തുനില്ക്കണം.

ഉപദേശിയാർ- ഓ, സന്യസ്തസമ്മതം.

ദോറിന- (മനസ്സിൽ) എത്ര ക്ഷണത്തിൽ ശാന്തനായിപ്പോയി! എന്റെ ശങ്ക അസ്ഥാനത്തല്ലെന്നു് തോന്നുന്നു.

ഉപദേശിയാർ- അവർ വേഗം വരുമോ?

ദോറിന- അവർ ഇറങ്ങിവരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അതെ. ഇതാ അവർ എത്തിപ്പോയി. ഇനി എന്തൊക്കെണ്ടു ഉപദ്രവം വേണ്ട. ഞാൻ ഇതാ പോകുന്നു. (പോയി)

രംഗം 3.

[തറിയൻ ഉപദേശിയാരും എമിലിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- ജഗദീശ്വരന്റെ ജലപ്രവാഹംപോലെ ഒഴുകിവരുന്ന ദയ നിങ്ങളുടെ ദേഹത്തിനും ആത്മാവിനും ഏതു സമയത്തും അത്യന്തം സുഖവും ശാന്തിയും ഉണ്ടാക്കട്ടെ. ആ സർവ്വേശ്വരന്റെ ഭക്തനും, ദാസനുമായ എന്റെ പ്രാർത്ഥനക്കും ആശ്രഹത്തിനും ഫലം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാനും നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

എമിലി- നിങ്ങൾ തന്ന പുണ്യാനുഗ്രഹത്തിനു് ഞാൻ വളരെയധികം പറയുന്നു. എന്നാൽ നമുക്കൊരീടത്തു ഇരിക്കാം.

എന്നാലേ നമുക്കു സ്വൈരത്തോടെ സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു? സുഖക്കേടെല്ലാം ഭേദമായോ?

എമിലി- പുണ്ണു ഭേദമായി. പനി ഉടനതന്നെ വിട്ടുപോയി.

ഉപദേശിയാർ- ഉന്നതനായ ഈശ്വരന്റെ അനുകമ്പ ഇങ്ങിനെ കീഴ്പ്പോട്ടു ആകുഷിച്ചുവരുത്തുവാൻതക്ക അദൃശ്യ ശക്തി എന്റെ നിരന്തരപ്രാർത്ഥനകളുടെ ഫലമാണെന്നു് എനിക്കു പറയാൻ ധൈര്യം വരുന്നില്ല. എന്നാലും കുറെ നാളായി ഞാൻ ഈശ്വരനോടു തേടിയ കാരോ വരവും നിങ്ങളുടെ സുഖക്കേടുകൾ ക്ഷണം മാറേണമെന്നു കരേയൊരു അപേക്ഷമാത്രമായിരുന്നു.

എമിലി- നിങ്ങൾ എന്റെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതിലും കവിഞ്ഞ തൃപ്തി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഉപദേശിയാർ- വിലചിടിച്ച നിങ്ങളുടെ ദേഹസുഖം നില നില്പാൻ ഞങ്ങളിൽ ചിലർ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കാൻ എന്നും നോന്നുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ രോഗശമനത്തിന്നു എന്റെ ശരീരസുഖംതന്നെ ഞാൻ ബാലികഴിക്കാൻ ഒരുക്കമായിരുന്നു.

എമിലി- ക്രിസ്തീയധർമ്മത്തെ നിങ്ങൾ കവിഞ്ഞ നിലയിൽ പരിപാലിച്ചുപോരുന്നു. ഇത്രത്തോളം കാണിച്ച ദയയ്ക്കു് ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു.

ഉപദേശിയാർ- എന്റെ കർമ്മം നിങ്ങൾ അർഹിക്കുന്നതിലും വളരെ കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു.

എമിലി- അതു് അങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. എനിക്കു നിങ്ങളോടു ഗോപ്യമായി സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ഒരു കാര്യം നന്മയെ പറയുന്നതു കേൾക്കാൻ ഇവിടെ ആരും ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടു് എനിക്കു തൃപ്തിയുണ്ടു്.

ഉപദേശിയാർ- പ്രിയ സഹോദരി! ഞാൻ സന്തോഷത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചു് സ്വകാര്യമായി ഇരിക്കാൻ ഇടകിട്ടുന്നതു് ഒരു മധുരാവസ്ഥയാണു്. ഇങ്ങിനെ ഒരു അവസരം കിട്ടുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ ദൈവത്തോടു പല പ്രാവശ്യവും ഫലമില്ലാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നുമാത്രമേ ഈശ്വരൻ അതിനു സംഗതി വരുത്തിത്തന്നിട്ടുള്ളു.

എമിലി- ഞാൻ നിങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് ഒരു ചെറിയ ശുപാർശ മാത്രമാണു്. ഒക്കെ വെട്ടാവെളിച്ചത്തു്, തുറന്ന രാശിയിൽ എന്നിൽനിന്നു് ഒന്നും ഒളിച്ചു വെക്കാൻ ഹാടില്ല.

ദേവസ്സി- (അവർ കാണാതെ കുളിമുറിയുടെ വാതിൽപ്പൊളി പകുതി തുറന്നുവെക്കുന്നു.)

ഉപദേശിയാർ- ഈശ്വരന്റെ പ്രത്യേക കാരുണ്യംകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ കൺമുമ്പിൽ എന്റെ ആത്മാവും തുറന്നുവെച്ചു തരുവാൻ ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യം കണ്ടിട്ടു് ആകൃഷ്ടനായി ഇവിടെ വന്നുകൂടുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായ ചിലരെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിച്ചിട്ടു് ഞാനുണ്ടാക്കിയ ദ്രോഹം നിങ്ങളോടു് വെറുപ്പു തോന്നിയതിന്റെ ഫലമല്ലെന്നും നിങ്ങളോടു എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അത്യന്തസ്ഥായിനിമിത്തം എനിക്കുണ്ടായ പരിശുദ്ധമായ വിചാരപാരമ്പര്യുടെ ഫലം മാത്രമാണെന്നും ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോടു് സത്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

എമിലി- അങ്ങിനെയാണു് ഞാനും വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം എന്റെ പാപമോചനം മാത്രമായിരുന്നു.

ഉപദേശിയാർ. (അവളുടെ വിരലുകളുടെ അറ്റം ഒന്നു തെക്കുന്നു.) സഹോദരി! അതു് അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണു്. എന്റെ സ്ഥായി എത്രത്തോളം....

എമിലി- അപ്പാ! നിങ്ങൾ വളരെ ഉഷ്ണിൽ ഞെക്കുന്നു.

ഉപദേശിയാർ- അതു് നിന്റെ ഗുണകാംക്ഷയുടെ ആധിക്യം കൊണ്ടാണു്. ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ എല്ലപ്പത്തിൽ....

[ഉപദേശിയാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ എമിലിയുടെ കാലിന്റെ മുട്ടിന്മേൽ വെക്കുന്നു.]

എമിലി- നിങ്ങളുടെ കൈ എന്താ അവിടെ ചെയ്യുന്നത്?്

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളുടെ ഉടുപ്പു തൊട്ടു നോക്കുകമാത്രം. അതിനു് നല്ല മാർദ്ദവമുണ്ടു്.

എമിലി- ഇരിക്കട്ടെ. ഒന്നു പറയട്ടെ. എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

[ഇരുന്ന കസേര അവൾ ദൂരെ നിക്ഷിപ്തമാക്കി ഉപദേശിയാർ അയാളുടെ കസേരയും അവളുടെ അടുക്കലേക്കു വലിച്ചിടുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളുടെ ഈ ലൈസിലെ തുന്നൽപ്പണി എത്ര വീചിത്രമായിരിക്കുന്നു! ഈ കാലത്തു തുന്നക്കാർ അതുടനകരമായ പലതും ഉണ്ടാക്കി വിടുന്നുണ്ടു്. സകല സാധനങ്ങളും ചണ്ടുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ മെച്ചമായി ഉണ്ടാക്കുന്നു! (അതു് പൊന്തിച്ചുനോക്കുന്നു)

എമിലി- ശരി ശരി. എന്നാൽ നമ്മൾ കായ്ത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുക. എന്റെ ഭർത്താവു് അവരുടെ വാക്കു തെറ്റി നടക്കാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്നു് ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടു. അവർ മറിയാനിയെ നിങ്ങൾക്കാണുപോലും വിവാഹം ചെയ്തതെന്നതു്. ഇതു സത്യമാണോ?

ഉപദേശിയാർ- ഏകദേശം അതുപോലെ അയാൾ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, സഹോദരി! സത്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ, അതുപോലെ ഒരു ആനന്ദത്തിനല്ല ഞാൻ കാത്തുകെട്ടിനില്ക്കുന്നതു്. സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത മധുരാകഷണം ഞാൻ മറ്റൊരേടത്തു കണ്ടിട്ടാണു്

എന്റെ കണ്ണു കളിർപ്പിക്കുന്നത്. ആ സമ്പാദനംകൊണ്ടുമാത്രമേ എന്റെ ആഗ്രഹം പൂർത്തിയാക്കുകയുള്ളൂ.

എമിലി- ഭൂമിയിലെ സൗഖ്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നാണോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നത്?

ഉപദേശിയാർ- എന്റെ നെഞ്ചിനുള്ളിൽ കിടക്കുന്ന ഹൃദയം കരീങ്കല്ലല്ല.

എമിലി- നിങ്ങളുടെ നോട്ടം എപ്പോഴും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കുണ്ടെന്നു ഞാൻ നല്ലവണ്ണം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്. ചോടെ കിടക്കുന്ന ഭൂമിയിലെ യാതൊന്നിനും നിങ്ങളുടെ വിചാരം പിടിച്ചുനിർത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ഉപദേശിയാർ- സനാതന സാധനങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തോടുള്ള പ്രേമം, ഭൂമിയിലെ സൗന്ദര്യത്തോടു ജനിക്കുന്ന പ്രേമത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളയുകയില്ല. ഈശ്വരൻ ഈ ലോകത്തു് സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ച പൂണ്ണശോഭങ്ങളായ രൂപങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, മനുഷ്യരുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ സ്പന്ദിച്ചുപോകുന്നത് അതിശയമല്ല. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നത് ആ മനോഹര ദിവ്യശോഭയാണു്. അവരറയുടെ അപൂർവ്വശയ്യാവസ്ഥ നിങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു കാണുന്നു. ആ ദിവ്യശോഭ നിങ്ങളുടെ മുഖകമലത്തിൽ അതിശയകരമാംവണ്ണം വിളയാടുന്നതുകൊണ്ടു് നോക്കുന്നവരുടെ കണ്ണുകൾ പ്രകാശംകൊണ്ടു് കത്തിപ്പോകുന്നു. ഹൃദയം ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോകുന്നു. പരിപൂണ്ണ സൃഷ്ടിയാണെന്നു് പറയാവുന്ന നിങ്ങളെ, ഈ പ്രകൃതിയെ നിർമ്മിച്ച ഉൽകൃഷ്ട കർത്താവിനെ അഭിനന്ദിക്കാതെയോ, ആ കർത്താവിന്റെ രമ്യമായ ഒരു പ്രതിമതന്നെയാണു് നിങ്ങൾ എന്നു വിചാരിക്കാതെയോ, എനിക്കു നിങ്ങളെ നോക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഈ ശുദ്ധാനുരാഗം പിശാചിന്റെ കൌശലം കൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു വല

യായിരിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചിട്ട് എനിക്കു് ആദ്യം ഒരു കിടിലം ഉണ്ടായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽനിന്നു് പറന്നു പോകുവാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഞാൻ പാഠിപ്പിച്ചുനോക്കി. അതു് എന്റെ സ്വപ്നപ്രാപ്തിക്കു് ഒരു തടസ്സമായി നിന്നേക്കുമോ എന്നുകൂടി ഞാൻ ആലോചിച്ചു. ഓ! എന്റെ സൗന്ദര്യസ്വസ്വമേ! എനിക്കു് അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് ഒരു ദിവ്യവെളിച്ചം ഉണ്ടായി. എന്റെ അനുരാഗം നിഷ്കന്ദമായിരിക്കും എന്നു് ഞാൻ കണ്ടു. പെണ്ണിന്റെ ചാരിത്രശുദ്ധിയോടും അതു് അനുകൂലമായി വരുത്താൻ എനിക്കു് സാധിക്കുമെന്നു ബോദ്ധ്യമായി. അതിനാവേണ്ടി എന്റെ ദേഹവും ആത്മാവും സമ്പൂർണ്ണമായി വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതു് വിരോധമല്ലെന്നും എന്റെ മനസ്സാക്ഷി എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയം നിങ്ങൾക്കു് കാഴ്ചവെക്കാൻ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതു് എന്റെ ധിക്കാരമല്ലേ എന്നു് നിങ്ങൾക്കു തോന്നുമെന്നു് ഞാൻ ശങ്കിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ഉപദേശം പ്രമാണമാക്കിപ്പിടിച്ചു. എന്റെ അനുരാഗം ഫലസീലിക്കു് കാംക്ഷിക്കുന്നതു്, നിങ്ങളുടെ അനുകമ്പയും ശുദ്ധമനസ്സും ആശ്രയിച്ചിട്ടില്ലാതെ. എന്റെ നിസ്സാരമായ ശ്രമവും പ്രേരണയും കൊണ്ടല്ലെന്നു് എനിക്കു നല്ല ബോദ്ധ്യമുണ്ടു്. നിങ്ങളാണു് എന്റെ ആശ്വാസം. എന്റെ ആശാരം. എന്റെ മനഃസമാധാനം. എനിക്കു വന്നുചേരുവാൻ പോകുന്നതു് സ്വപ്നമോ, നരകമോ എന്നു് നിങ്ങളാണു് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. നിങ്ങൾ എനിക്കു കല്പിച്ചതരാത്ത വിധികൊണ്ടു് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ സദാനന്ദനോ, ദൈവാഹതകനോ ആയിത്തീരുന്നതാണു്.

എമിലി- നിങ്ങളുടെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നിങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചു പോരുന്ന സഭാവത്തിനു് വിരുദ്ധമായിപ്പോയി. നി

ങ്ങര നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ അടക്കിവെക്കാൻ ഇനിയും നല്ലവണ്ണം നോക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതുതപ്പെടുന്നു. ഈ വിഷയത്തിലേക്കുള്ള നിങ്ങളുടെ ചാട്ടം അസ്ഥാനവും അസംഗതവുമായിപ്പോയി. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഭക്തൻ, ലോകം മുഴുവൻ കേൾവിയുള്ള.....

ഉപദേശിയാർ- ഭക്തനാണെങ്കിലും ഞാനും ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ നിന്റെ സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകളെക്കൂടി നിന്ദിക്കുന്ന സൌന്ദര്യം കാണുമ്പോൾ, അവന്റെ ഹൃദയം തന്നെത്താനറിയാതെ ആകൃഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. ബാക്കി ആലോചനകൾ മങ്ങിപ്പോകുന്നു. എന്റെ നാവിൽ നിന്നു വിഴുന്തോൾ ഈ വാക്കുകൾ നിങ്ങൾക്ക് വിസ്മയജ്വലമായിരിക്കും എന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ! എല്ലാംകൊണ്ടും എന്നെ ഒരു അമാനുഷനായി കരുതരുത്. ഞാൻഎന്റെ രഹസ്യം തുറന്നുപറഞ്ഞത് അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിന്നു കുററുക്കാരുൻ ഞാനല്ല. ആണങ്ങളെ അടിമകളാക്കിക്കളയുന്ന നിങ്ങളുടെ അസാദൃശ്യസൌന്ദര്യമാണ് കുററുക്കാരുൻ. നിങ്ങളുടെ അമാനുഷിക സൌന്ദര്യം ഞാൻ ഒന്നാമത് കണ്ട ഉടനെ, നിങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ചക്രവർത്തിനി സ്ഥാനം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നാവാൽ പറയാൻ വയ്യാത്ത മാധുര്യം നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിൽ സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. ആ കണ്ണുകൾ വഴിപ്പെടാൻ മടിച്ചിരുന്ന ഹൃദയത്തെ ബലാൽ ചിടിച്ചടക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു! അതോടുകൂടി എന്റെ ദേഹവും, പട്ടിണികിടക്കൽ, പ്രാർത്ഥനകൾ, മാനസാന്തരംകൊണ്ട് പൊഴിച്ച കണ്ണുനീർ, മുതലായ എന്റെ ആരാധനാക്രമങ്ങളോടുകൂടി അസ്തമിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ആരാധന മുഴുവൻ നിങ്ങളിൽത്തന്നെ ലയിച്ചുപോയി. എന്റെ നോട്ടവും, നിശ്ചാസവും ആ വിവരം നിങ്ങളോട് ആയിരം തവണ ആവർത്തിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു.

ഇപ്പോഴാകട്ടെ, അതൊക്കെ പുറത്താക്കാൻ എന്റെ നാവിന്റെ സഹായം തന്നെ വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഈ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത അടിമയുടെ സങ്കടത്തിൽ അല്പം അനുകമ്പ കാണിച്ചാൽ, നിങ്ങളുടെ നീഷ്ഠകുറവായ മനസ്സിലിരിക്കുകയോ, എനിക്ക് ആശ്വാസം തന്നാൽ, ഈ ഒരു ഗുണവുമില്ലാത്ത നിസ്സാരനോടു് ഇണക്കം കാണിച്ചാൽ, ഞാൻ തക്കതായ കൃതജ്ഞത ഏതുപ്രകാരത്തിൽ കാണിക്കണമെന്നു് എനിക്കു തന്നെ നിശ്ചയമില്ല. നിങ്ങൾ ഒരു അതൃപ്തകരമായ മാധ്യമനിധിയാണ്. അസാധുര്യമായ ആരാധനക്കും വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായിവരേണ്ടതാണു് നിങ്ങളുടെ കോമളശരീരം. എന്നോടുമേന്മാൽ നിങ്ങൾക്കു് ദുഷണമോ, ദുഷ്പേരോ വന്നുകൂടും എന്നു ശങ്കയേ വേണ്ട. ചെണ്ണങ്ങളുടെ പ്രേമം ക്ഷണം പതിച്ചുപോകുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ യുവാക്കൾ അവരുടെ കാമലീലകളെപ്പറ്റി എല്ലാവരോടും കീർത്തിക്കുന്ന കൂട്ടരാണ്. അവർ രഹസ്യമൊക്കെ പരസ്യമാക്കുന്നവരാണ്. ബഹുജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു് അവരുടെ കാമവിജയങ്ങളെപ്പറ്റി, ഈ യുവാക്കന്മാർ ഒന്നിനുപത്താക്കി പറയുന്നതു് കേട്ടാൽ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറു് പാഞ്ഞുകളയാൻ തോന്നും. മിക്ക സമയത്തും അവർക്കു വഴിപ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ പേരുംകൂടി പറയാൻ അവർ മടിക്കാറില്ല. ഹൃദയപൂർവ്വം അവരെ ആരാധിച്ചുവന്ന സ്ത്രീകളെ അവർ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു് കേട്ടാൽ ആരും ആശ്ചര്യപ്പെടുപോകും. എന്നാൽ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരെ ഒരിക്കലും ആ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാൻ പാടില്ല. ഞങ്ങൾക്കു് രഹസ്യം രഹസ്യമാണു്. പുറമെ പറഞ്ഞു ചോദിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു നിസ്സാര കാര്യമൊന്നുമില്ല. നിങ്ങൾ എന്നോടു് ആനുകൂല്യം കാണിച്ചെങ്കിൽ ആ വിവരം ഞാൻ മരിക്കുംവരെ പുറത്തു് പൊയ്ക്കൊടുക്കുകയില്ല എന്ന്. ദുഃഖമായി വിശ്വസിച്ചുകൊൾവിൻ.

ഞാൻ എന്റെ നല്ലപേർ നിലനിത്തുവാൻ എത്രത്തോളം പണിപ്പെടുമ്പോ, അത്രത്തോളം എന്റെ അനുരാഗം പതിഞ്ഞുപോയ കാമിനിയുടെ പേർ പുറത്താകാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ പണിപ്പെടുമെന്നത് സ്പഷ്ടമല്ലേ? നമ്മൾ അന്യോന്യം വിശ്വസിച്ചു വേണ്ടുന്നതു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നത് ഓപ്പോരില്ലാത്ത സംഭോഗവും ഭയമില്ലാത്ത ആനന്ദവും ആണ്.

എമിലി- നിങ്ങൾ പറയുന്നതൊക്കെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളുടെ സാരം എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നവിധത്തിലാണ്. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ ഔസ്സഹമായ കാമത്തെപ്പറ്റി എന്റെ ഭർതാവിനോടു പറഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകുമെന്ന ഭയം നിങ്ങൾക്കില്ലേ? ഇപ്പറഞ്ഞതുതന്നെ ചുടാറുമുമ്പെ ഞാൻ എന്റെ ഭർതാവിനോടു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്താൽ നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിനു ഭംഗം വന്നു പോകുമെന്നും നിങ്ങൾക്കു ബോധ്യമില്ലേ?

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളുടെ നന്മയിലും, ഉദാരശീലത്തിലും എനിക്കു വ്രഹവിശ്വാസമുണ്ട്. എന്റെ ഭവിഷ്യത്തു വകവെക്കാതെ ഈ എടുത്തുമാട്ടം നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുമെന്നും എനിക്കറിവുണ്ട്. എന്റെ പ്രേമത്തിന്റെ കടുപ്പം കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾക്കു മുഷിച്ചിലാണ് തോന്നുന്നതെങ്കിൽ മാനുഷികചാപല്യമാണെന്നുവെച്ചു എന്നെ മാപ്പാക്കിയാൽ മതി. നിങ്ങൾ കണ്ണാടി നോക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ ഒരു അന്ധനല്ലെന്നും പുരുഷന്മാർക്കു സഹജമായി ജനിക്കാവുന്ന വികാരങ്ങളോടുകൂടിയാണ് എന്നെയും സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും മറക്കാതിരുന്നാൽ മതി.

എമിലി- ഒരു സമയം മറ്റു ചില സ്ത്രീകൾ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ആചരിക്കുമായിരിക്കും. എന്നാൽ എന്റെ അഭിലാഷം എന്റെ യുക്തിക്കനുസരിച്ചു തോന്നിയതു്,

എന്റെ ഭർത്താവോടു ഈ സംഗതി ഒന്നും പറയേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ലെന്നാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ അങ്ങിനെ നിങ്ങളുടെ വേണ്ടി ചെയ്യണമെങ്കിൽ നിങ്ങളും എനിക്കുവേണ്ടി ഒന്നു ചെയ്തതരേണ്ടതുണ്ട്. വലിരിക്കുമറിയുന്നിടത്തെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുപ്പാൻവേണ്ടി, ഒരു വിശ്വസ്ത സ്നേഹിതനെന്ന നിലയിൽ എന്റെ ഭർത്താവിനെ ഉപദേശിക്കുകയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. പിന്നെ ഭർത്താവിന്റെ അവകാശാധികാരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അന്യായമായ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ട് എന്നിൽനിന്നു അപഹരിച്ചുകളയാമെന്ന മോഹം നിങ്ങൾ തീരെ വെറുക്കണം. (എല്ലാവരും പോയി)

രംഗം 4.

[എമിലിയും ഉപദേശിയാരും നോക്കിത്തന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ വാദം മുഴുവനാക്കും മുമ്പേ കുളിമുറിയിൽ അതുവരെ ഒളിച്ചിരുന്ന ദേവസ്സി പുറത്തു വരുന്നു.]

ദേവസ്സി- ഈ കരാറു് ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. ഈ കാര്യം തീർച്ചയായിട്ടും പറയുമാക്കണം. ഞാൻ ഈ അടുത്ത കുളിമുറിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. ഉണ്ടായ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരന്റെ കടാക്ഷംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നതു്. ഈ കരിങ്കള്ളന്റെ ഡംളു് ചവിട്ടിത്തേക്കാനും, ഇവന്റെ കാപട്യത്തിനും വഞ്ചനക്കും അഹംഭാവത്തിനും തക്കതായ ശിക്ഷ കൊടുത്തുവിടാനും ഒരു അവസരം എനിക്കു കിട്ടിപ്പോയി. നിങ്ങളോടു കാമലീലക്കു കെഞ്ചുന്നവിധത്തിലാണ് ഈ ധൂർത്തനെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ഈ വിവരം

അച്ഛനെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഈ കള്ള ജൂദാസിനോട് തോന്നുന്ന സ്നേഹവും വിലയും പറെറ ഖണ്ഡിച്ചുകളയണം.

എമിലി- വേണ്ട, വേണ്ട. ഉപദേശിയാരെ നല്ല മാതിരി കൊണ്ടുനടന്നാൽ മതി. നിന്റെ അച്ഛൻ അയാളോടു കാണിച്ച സ്നേഹവും വിശ്വാസവും അസ്ഥാനത്തല്ലെന്ന് അയാൾ മേലാലുള്ള നടപടികൾകൊണ്ടു് ഉദാഹരിക്കണം. ഞാൻ അങ്ങിനെ വാശത്തം ചെയ്തുകൊടുത്തുപോയതു കൊണ്ടു് എന്റെ വാക്കിനു വിലയില്ലെന്ന് നി വരുത്താൻ പാടില്ല. ദുഷണഭാഷണങ്ങൾ പബ്ളിക്കായി വിടുന്നതു് എന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വിപരീതമാണു്. ചാരിത്ര ശുദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭായ്ക്കു് ഈ മാതിരി വിസ്ഥിത്തങ്ങളൊന്നും രസമാവില്ല. ആ മാതിരി കായ്ക്കങ്ങൾ ഭർത്താവോടു പറഞ്ഞിട്ടു് അവരെ വെറുപ്പിക്കരുതു്. തങ്ങൾ നിലയ്ക്കുന്നിനാൽ മതി.

ദേവസ്സി- ഇങ്ങിനെ ആചരിക്കുന്നതിനു് നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശരിയായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിപ്പാൻ എനിക്കും ന്യായമായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇയ്യാളെ ഇപ്പോൾ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു് വെറും വിസ്ഥിതമാണു്. ഇയ്യാൾ ഭക്തനാണെന്ന നാട്യം കൊണ്ടു് സമ്പാദിച്ചുവെച്ച അഹന്ത വളരെക്കാലമായി എല്ലാറെയും കളിക്കാൻവേണ്ടിയാണു ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എന്റെ കായ്കമായ ദുഃഖം വകവെക്കു്തെ നമ്മുടെ കുടുംബത്തിനു് അനേകം ദ്രോഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ ഇയ്യാളാണു് കാരണഭൂതനായി നിന്നതു്. ഈ കരികളൻ വളരെ നാളായി അച്ഛനെക്കൊണ്ടു് മച്ചാൻകളി കളിപ്പിക്കുന്നു. ഇയ്യാളാണു് എന്റെ പെങ്ങളുടെ രാഗത്തിനും എന്റെ രാഗത്തിനും തടസ്ഥങ്ങൾ വാരിവലിച്ചിട്ടതു്. അച്ഛന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ ഈ കള്ളക്കാ

കോടകന്റെ കള്ളി മുഴുവനും പുറത്താക്കണം. അതു ചെയ്യുവാൻ ഈശ്വരൻ എനിക്കു സകല ഉപകരണങ്ങളും കല്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരം കാട്ടിത്തന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ദൈവത്തോടും നന്ദിപറയുന്നു. ഇപ്പോൾ അത് എനിക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കാതെപോയാൽ പിന്നെ ഒരിക്കൽ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ അത് കേവലം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു പോകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതു മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

എമിലി- ദേവസ്സി!

ദേവസ്സി- എന്നെ വെറുതെ വിളിക്കണ്ട. നിങ്ങൾ ചുട്ടാ ഇരുന്നാൽ മതി. എനിക്കു ആരുടേയും ഉപദേശം ആവശ്യമില്ല. ഞാൻ സന്തോഷത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള എന്റെ ഹൃദ്യമായ സന്തോഷം വിട്ടുകൊടുക്കാനൊന്നും പറയാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്യമിക്കാത്തതാണ് നല്ലത്. ഇയാളുടെ കെട്ടുകാൽത്തിന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ അറുതിവരുത്തും. എന്നോടു യോജിക്കാൻ ഇതു എന്റെ അച്ഛനും വരുന്നു.

[അരാഗൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ദേവസ്സി- അച്ഛാ! നിങ്ങളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യാൻ ആകപ്പാടെ നവീനവും ആശ്ചര്യജനകവുമായ ഒരു വർത്തമാനം ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഉദാരനടവടികൾക്കു നിങ്ങൾക്കു നല്ല കൂലിയാണ് കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉപദേശിയാർ—ഈ മാതൃകാപുരുഷൻ, നിങ്ങൾ കാണിച്ച സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾക്കു എത്ര വിശേഷമായ നന്ദിയാണ് കാണിച്ചുതന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്കു വല്ല വിവരവും ഉണ്ടോ? ഈ മഹാമനുഷ്യൻ ഭക്തിയും സൽസ്വഭാവവും നടിച്ച്, ചെറിയമ്മയുടെ ചാരിത്രഹാനിക്കാണു ശ്രമിച്ചത് എന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു സാരമായ തെളി

വുകൾ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭായ്യയോടു് അയാളുടെ ദുഷ്ടാമത്തിനു് വഴിപ്പെടാൻ നിർദ്ദിഷ്ടനായാണാൻ കേൾക്കുകയും, പെട്ടെന്നു ചെന്നിട്ടു് അയാളെ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവരാകട്ടെ, ഭൗതികവും മൗനവും കവിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു് ഈ വിവരം നിങ്ങളിൽനിന്നു മറച്ചുവെക്കാൻ അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ലജ്ജയില്ലാത്ത നടപടി ഗോപ്യമായി വെച്ചിട്ടു് കണ്ണു ചീമ്മിക്കളയാൻ തക്കവണ്ണം ഗൗരവം കുറഞ്ഞ ഒന്നല്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽ നിങ്ങളോടു് തെറ്റായൊരു എന്തും നിങ്ങളുടെ മാനദംഗത്തിനു് ഞാൻ അനുകൂലിയാണെന്നും വന്നുപോകും. വേണ്ടാത്ത ദുഷ്ടേരൊന്നും എനിക്കു ചുമന്നു നടക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

അരാഗൻ- (എമിലിയോടു്) നീ എന്തു പറയുന്നു?

എമിലി- ഈ മാതിരി പരാതികൊണ്ടൊന്നും ഒരു ഭായ്യ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മനസ്സിനു് അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാക്കി അവരെ ദ്രോഹിക്കരുതെന്നാണു് എന്റെ മതം. ഒരു സ്ത്രീയുടെ തന്റേടം, ബാക്കിയുള്ളവരുടെ ദുർഭാഷണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടല്ല നില്ക്കുന്നതു്. അവൾ അനാവശ്യങ്ങൾക്കൊന്നിന്നും വഴിപ്പെടാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. എന്തായാലും ഇതാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ദേവസ്സി! നീ എന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന എങ്കിൽ ഇതൊന്നും നിന്റെ അച്ഛനോടു് പറയുകയില്ലായിരുന്നു. (പോയി.)

അരാഗൻ- എന്റെ കർത്താവേ! ഞാൻ കേട്ടതൊക്കെ എനിക്കു വിശ്വസിക്കാമൊ?

ഉപദേശിയാർ- അതെ, സ്നേഹിതാ! ഞാൻ ദുഷ്ടനും കുറുകാരനും ആണെന്നു് സമ്മതിച്ചേക്കാം. ഒരു ഒന്നിന്നും കൊള്ളാത്ത മന്ദാപാപി! ദോഷങ്ങളിൽ മുഴുകിക്കിടക്കുന്നവൻ! ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും വലിയ ഘാതകൻ! എന്റെ ജീവകാല

ത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷവും ദോഷകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ട്
 ചലിനപ്പെട്ടതാണ്. ഞാൻ ദോഷങ്ങളുടേയും, ചലിനത
 കളുടേയും, ദുരാചാരങ്ങളുടേയും, കൃത്യഹ്ലതയുടേയും ഒരു
 മുൻനിതപമാണ്. ഈശ്വരൻ എന്നെ ശിക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി,
 എന്നെ ചവിട്ടി അമർത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഇ
 പ്പോൾ ഞാൻ സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നിൽ എത്രത
 ന്നെ ഭയങ്കരകുറ്റങ്ങൾ ഇവർ ആരോപിച്ചാലും, അന്യോ
 ന്നം നിഷേധിച്ചാൻ ഞാൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല. അതിനൊക്കെ
 ഉത്തരം പറഞ്ഞു കുറ്റങ്ങളിൽനിന്നും എന്നെ ഉദ്ധരിപ്പി
 ക്കാൻ നോക്കുന്നത് ഒരുതരം അഹന്തയാണെന്ന് എനിക്കു
 തോന്നുന്നു. ആ അഹന്തയുടെ ബാധയിൽനിന്നും ദൈവം
 എന്നെ രക്ഷിച്ചാൽ മാത്രം മതി. സകല കാര്യങ്ങളും ദൈ
 വം അറിയുമല്ലോ എന്ന ഒരു ആശ്വാസം ഏതു സമയ
 ത്തും എനിക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്നേഹിതാ! ഇവർ പറ
 യുന്ന കഥകളൊക്കെ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക. എന്റെ
 നേരെ നിങ്ങളുടെ കോപമാകുന്ന ആയുധം പ്രയോഗിച്ചു
 കൊടുക്കുക. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നും ഒരു കള്ളച്ചരിയൻ
 എന്ന നിലയിൽ എന്നെ അടിച്ചോടിച്ചു കളയുക. എ
 നിക്കും ഇത്ര വമ്പിച്ച ഒരു നാണക്കേടും ഇതുവരെ നേ
 രിട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇതിലും അധികത്തിന് ഈ നിസ്സാ
 രനായ ഞാൻ പാത്രമാകണമെന്ന് വിനീതനായ ഞാൻ
 പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. നിങ്ങളുടെ ദയവുണ്ടായിട്ട് ഞാൻ
 കൂറെ കരയട്ടെ.

അരാഗൻ- (മകനോട്) എടാ, കഴുവേറി! ഈ മാതിരി കളവ്
 കെട്ടിയുണ്ടാക്കി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നന്മകളുടെ വെണ്മയ്ക്ക്
 കള്ളകുണ്ടാക്കാൻ നി എങ്ങിനെ ചെയ്യപ്പെട്ടു?

ദേവസ്സി- ഇവനാണ് കള്ളക്കഴുവേറി! ഈ വഞ്ചകൻ കാട്ടിള്ള
 ട്ടുന്ന വിനീതഭാവംകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ചി
 ക്കാതെ.....

അരാഗൻ- മിണ്ടാതിരിയ്ക്കൂ. ശപിക്കപ്പെട്ട മാലാകാരമേ!

ഉപദേശിയാർ: അയ്യോ! അതു പാടില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. നിങ്ങൾ ശകാരിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു് അയാളുടെ കഥകൾ വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്. ഈ ചില്ലറക്കാഴ്ചയിൽ എന്നെ ഇത്രത്തോളം താങ്ങിപ്പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഇല്ല. ഞാൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്യാൻ മതി എന്ന് നിങ്ങൾക്കു വല്ല നിശ്ചയവും ഉണ്ടോ? സ്നേഹിതരേ! എന്റെ പുറമേയുള്ള കോലം കണ്ടിട്ടു് ഞാൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാണ് എന്ന് എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? ആ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ എന്നെപ്പറ്റി ഒരു അഭിപ്രായം പാസ്സാക്കും? ചേണ്ട. വേണ്ട. പുറമേയുള്ള കോലംകൊണ്ടു് വഞ്ചിതനാകുന്നതിനു് വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയാണു നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു്. എന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതൊക്കെ സകലതും സത്യമാണെന്നു കരുതേണ്ടതുളളു. എന്റെ ജഗദീശ്വരാ! ഞാൻ ഒരു ഭക്തനെന്നാണ് എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഒരു പുല്ലിനും വിലപിടിപ്പാത്ത ജന്തുവാണ്. (താഴ്മയോടെ ദോസ്തിയെ നോക്കിട്ടു്) എന്റെ പ്രിയ മകനെ! ശരിയാണ് നി പറഞ്ഞതു്. വേണ്ടതു പറഞ്ഞുകൊൾക. എന്നെ വിശ്വാസാഞ്ചകനെന്നും, വാജ്ജ്യനായ ഏകാഗ്നിഹാരനെന്നും, കള്ളനെന്നും, കൊലയാതകി എന്നും മറ്റും യഥേഷ്ടം വിളിച്ചുകൊൾക. പോരെങ്കിൽ ഇതിലും നാറിയ പേരുകൾകൊണ്ടും എന്നെ വിളിച്ചുകൊൾക. ഞാൻ നിങ്ങളെ വിരോധിക്കാൻ നോക്കുകയില്ല. എല്ലാവരിനും ഞാൻ പാത്രമാണ്, സമ്മതിച്ചു. ഞാൻ ഈ ദുഷ്ടയാരോപണങ്ങളെല്ലാം മടുക്കുത്തി സഹിച്ചോളാം. ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്ന കുറ്റങ്ങൾക്കു്, ലജ്ജകൊണ്ടു് തലയും താഴ്ന്നി ഞാൻ ഈശ്വരനോടു് മാപ്പുപാക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. (മടുക്കുത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.)

അരാഗൻ- ഹേ, സ്നേഹിതാ! അതു കടന്ന കയ്യായിപ്പോകും.
 (മകനെ നോക്കിട്ട്) എടാ, ടൂഷ്യാ! നീ ഇപ്പോൾ വ്യസ
 നിക്കുന്നില്ലേ?

ദേവസ്സി- എന്തിനാ? ഈ ചൈത്താന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട്
 നിങ്ങൾ വഞ്ചിതൻ.....

അരാഗൻ- മിണ്ടാതിരിക്കൂ, നായേ! (ഉപദേശിയാരെ നോക്കി
 ട്) സ്നേഹിതാ! എഴുന്നേൽക്കൂ. ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.
 (മകനെ നോക്കിട്ട്) വകതിരിവില്ലാത്ത ചെററ!!

ദേവസ്സി- ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ. ഇയാൾക്കു....

അരാഗൻ- മിണ്ടാതിരിക്കാനാണു പറയുന്നതു്.

ദേവസ്സി- എന്തു്?

അരാഗൻ- നോക്കൂ, ഇനിയും വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ നി
 ന്റെ എല്ലു് ബാക്കിവെക്കുക ഉണ്ടാവില്ല.

ഉപദേശിയാർ- സ്നേഹിതാ! ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ചു് അവി
 നോടു് കലശൽ കൂടേണ്ട. ഞാൻ നിമിത്തമായി ഒരു
 മാതൃപോലും അവൻ അനുഭവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ടൂസ്സഹ
 ഭേദ്യങ്ങൾ ഞാൻ സഹിച്ചുകൊള്ളാം.

അരാഗൻ- (മകനെ നോക്കിട്ട്) നന്ദിയില്ലാത്ത രാക്ഷസൻ!

ഉപദേശിയാർ- വരട്ടെ. നിങ്ങൾ അവനെ മാപ്പാക്കാൻ
 ഞാൻ ഇങ്ങനെ മുട്ടുകുത്തി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

അരാഗൻ- (മുട്ടുകുത്തി ഉപദേശിയാരെ ചുംബിച്ചിട്ട്) അയ്യോ,
 ദൈവമേ! എന്തിനാണു് ഇത്രയൊക്കെ? (മകനെ നോ
 കിട്ട്) എടാ; കള്ളുക്കൂട്ടാ! ഇവരുടെ നന്മനോക്കി പഠി
 ക്കുക.

ദേവസ്സി- ഈ പുള്ളിയുടെ....

അരാഗൻ- സി വായതുറക്കേണ്ട.

ദേവസ്സി- എന്തു കഥയാണിതു്? ഈ ആളെ വിഴുങ്ങുന്ന പെരു
ന്മാരായിരുന്നെ.....

അരാഗൻ- ഞാനല്ലേ പറഞ്ഞതു്, ഒന്നും മിണ്ടരുതെന്നു്. നീ
ഇദ്ദേഹത്തെ പഴിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം ഞാൻ മനസ്സി
ലാക്കിയിരിക്കുന്നു. നീ അയാളെ വെറുക്കുന്നു. നീ മാത്ര
മല്ല. ഇവിടെ ഉള്ളവരൊക്കെയും. ഭായ്യയും, കുട്ടികളും,
വേലക്കാരും അയാളുടെ എതിരായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
ഈ ദൈവഭക്തനെ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു് പുറത്താക്കു
വാൻ നിങ്ങളൊക്കെ ലജ്ജാകരമായ പല കൗശലവും
പയററി നോക്കിയിരിക്കുന്നു. എത്രവളരെ നിങ്ങൾ ഉത്സാ
ഹിച്ചാലും ആ ധന്യനെ എന്റെ കൂടെ ഇവിടത്തന്നെ
പാപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ അതിലും വലിയ വാശി കാണിക്കാ
തിരിക്കയില്ല. നിങ്ങളുടെ പത്രാസു് പൊട്ടിത്തെറിപ്പി
ക്കാൻവേണ്ടി ഇയ്യൊരുക്കു് ഞാൻ എന്റെ മകളെ ഇപ്പോൾ
ത്തന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കും.

ദേവസ്സി- എന്തൊക്കെയാണു് നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്? ഞങ്ങളോടുള്ള
ദേഷ്യംകൊണ്ടു് സാധു മറിയാനിയെ ശിക്ഷി
ക്കുന്നതെന്തിനാണു്? അവളുടെ ഹിതത്തിനു വിരോധ
മായി ഈ തെണ്ടീവന്നു, ഗതികെട്ട ആരോരുചില്ലാത്ത പെ
രുകിടു് കെട്ടിക്കൊടുക്കുകയോ?

അരാഗൻ- നിന്റെ ശകാരം ഒരു രോമത്തിന്റെ അത്ര ഞാൻ
വിലവെക്കുന്നില്ല. അതു് ഈ കാളും വിറവേററാൻ എ
ന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. നീ ചെ
റുപ്പമാണെങ്കിലും ഒരു അറമുറിക്കുള്ളനാണു്. നിങ്ങളെ
യൊക്കെ ഒരു ചാറം ചാിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ ഇന്നു
വൈകുന്നേരം തന്നെ വിവാഹം നടത്തും. നിങ്ങളെ
ഒന്നും ഒരു പുല്ലോളം ഞാൻ ഗണ്യമാക്കുകയില്ല. ഞാനാ
ണു് ഇവിടത്തെ അധിപൻ. ഞാൻ പറയുന്നോലെയാ
ണു് ഏല്ലാരുമും നടക്കേണ്ടതു് എന്നുള്ള ചാറം ഞാൻ

നിങ്ങൾക്കു് വെടിപ്പിൽ പാിപ്പിച്ചുതരും. എടാ, കള്ളാ! ഉടനെ നീ മുട്ടുകുത്തി നീ പറഞ്ഞതൊക്കെ മടക്കി എടുത്തു് അയാളോടു് ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകൊള്ളുക.

ദേവസ്സി- ആരു്, ഞാനോ? ഈ തറവാടും കൂടിയില്ലാത്ത ഇരപ്പശ്ശനിയനോടു് ഞാൻ മാപ്പുചോദിക്കയോ?

അരാഗൻ- എടാ, പെരക്കി! ഞാൻ പറയുന്നതു് നീ കൂട്ടാക്കി പ്ലേ? പോരാഞ്ഞിട്ടു് ഈ മഹാനെ പിന്നെയും അപമാനിക്കുകയോ? ആരവിടെ! ഒരു തടിച്ചു വടികൊണ്ടുവാ. ഞാൻ കൂത്തിനടക്കുന്ന വടി. (ഉപദേശിയാരോടു്) എന്നെ പിടിച്ചുനിർത്തണ്ട. (മകനോടു്) കടന്നുപോകാ! എന്റെ വിട്ടിൽനിന്നു് ഉടനെതന്നെ പുറത്തുപോ. മേലാൽ ഇവിടെ കാലെടുത്തുവെച്ചുപോകയും അരുതു്. നല്ലവണ്ണം കരുതിക്കോ.

ദേവസ്സി- അതെ. ഈ പെരുങ്കള്ളന്റെ ഒന്നിച്ചു പാർക്കുന്നതിനേക്കാൾ എനിക്കു വിടുവിടുന്നതാണു നല്ലതു്.

അരാഗൻ- ന്യായമൊന്നും ഇളക്കേണ്ട. ഉടനെതന്നെ കടന്നുപോ. എടാ, തെമ്മാടി! എന്റെ സ്വത്തുനിന്നു് നിനക്കുവകാശമില്ലെന്നു് വരുത്തും. അതിനു ചകരം എന്റെ ശാപമാണു് നിനക്കു കിട്ടുന്നതു്. (ആദ്യം ദേവസ്സിയും പിന്നെ മറ്റുള്ളവരും പോയി.)

രംഗം 5

[അരാഗനും തറിയൻ ഉപദേശിയാരും ദേവസ്സി ചോരയിൽപ്പിന്നെ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

അരാഗൻ- എന്തൊരു കച്ചുമാണു്? ദിവ്യനായ ഒരു ഭക്തനെ ഇങ്ങിനെ അപമാനിക്കുകയോ?

ഉപദേശിയാർ- എന്നോടുമൊല്ല കെടുതികൾക്കൊക്കെ ഈശ്വരൻ മാപ്പുകൊടുക്കട്ടെ. അവന്നു് സൽബുദ്ധി ദിവ്യകാരുണികൻ കൊടുക്കട്ടെ. (അരാഗനോടു്) അയ്യോ! എന്റെ സ്നേഹിതാ! അവരൊക്കെ അനാവശ്യമായി എന്നെക്കൊണ്ടു് ദുഃഖങ്ങളെ പഠഞ്ഞതു് എത്രയാണെന്നു് നിങ്ങൾ മുഴുവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ—എല്ലാം ദൈവം അറിയട്ടെ.

അരാഗൻ- ശരിയാണ്.

ഉപദേശിയാർ- അവർ എന്റെ മേൽ ആരോപിച്ചു നന്ദികേടു കാക്കുന്നോരും നരകവേദനയാണ് എന്റെ ആത്മാവു് ഭയങ്കരമായി അനുഭവിക്കുന്നതു്. വിചാരിക്കുന്നോരും ഞാൻ നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. (കരയുമ്പോലെ നിശ്ചിന്തയായി) വ്യസനംകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് സംസാരിക്കാൻ വയ്യ. എന്റെ മരണം അടുത്തുപോയി. അതു പിടിപെട്ടാൽ എത്ര ഉപകാരമായിരുന്നു.

അരാഗൻ- (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് തന്റെ, മകനെ പുറത്താക്കിയ വാതിലിന്റെ അരികെ ഓടിച്ചെന്നിട്ടു്) എന്റെ അഭയമുള്ളനായ പുത്രാ! നിന്നെ ഞാൻ വിട്ടുപോവാൻ സമ്മതിച്ചതു് തെറ്റിപ്പോയി. നിന്നെ എന്റെ കൈകൊണ്ടു കൊല്ലുകയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നതു്. (ഉപദേശിയാരോടു്) സ്നേഹിതാ! ആശ്ചര്യപ്പെടൂ. ക്രോധംവേണ്ട.

ഉപദേശിയാർ- അതെ, സ്നേഹിതാ! ഈ മാഹിരി സങ്കടവഴക്കു കര ഇല്ലാതാക്കുക. നിങ്ങൾക്കു് എന്തൊക്കെ ദ്രോഹങ്ങളാണു് ഞാൻ മൂലം വരുന്നതു് എന്നു് വിചാരിച്ചുകൂടാ. ഓർക്കുന്നോരും എന്റെ ഹൃദയം ചക്രം തിരിയുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ഞാൻ ഈ വീടു് വിട്ടു് എവിടെയെങ്കിലും പോകുന്നതാണു നല്ലതു് എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

അരാഗൻ- എന്തു? വീടുവീട്ടുപോകയോ? നിങ്ങൾക്കു് അങ്ങി
നെ തോന്നുന്നതാണു് ആശ്ചര്യം!

ഉപദേശിയാർ- അതെ. ഇവിടെയുള്ളവരെല്ലാം എന്നെ വെറു
ക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് എന്നോടുള്ള വിശ്വാസം മങ്ങി
പ്പോകാൻ അവരൊക്കെ നിരന്തരം ശ്രമിക്കുന്നു.

അരാഗൻ- അതുകൊണ്ടെന്താ? ഞാനുണ്ടോ അവർ പറയുന്നതു
പൊരുളാക്കാൻ പോകുന്നു?

ഉപദേശിയാർ- ഇത്രത്തോളം കൊണ്ടൊന്നും അവർ മതിയാക്ക
മെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞ
ഏഷണികൾ തന്നെ മേലാൽ മറ്റൊരു അവസരത്തിൽ
നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുപോയി എന്നു വരാനും മതി.

അരാഗൻ- ഇല്ല, സ്നേഹിതാ! ഒരിക്കലും ഇല്ല.

ഉപദേശിയാർ- അയ്യോ! എന്റെ പ്രാണസ്നേഹിതാ! ഒരു ഭാര്യ
ക്കു് അവളുടെ ഭർത്താവിനെ എഴുപ്പത്തിൽ തെറ്റിദ്ധരിപ്പി
ക്കാൻ സാധിക്കും.

അരാഗൻ- ഇല്ല. ഇല്ല തന്നെ.

ഉപദേശിയാർ- അതുകൊണ്ടു് കാലതാമസം കൂടാതെ ഞാൻ
ഇവിടന്നു പോയ്ക്കളയാം. അവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു
വേരറ്റയിന്നിന്ന കാരണം അന്യോന്യം മുറിഞ്ഞുപോകട്ടെ.

അരാഗൻ- പോകാൻ നിങ്ങളെ സമ്മതിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ
ഇവിടെത്തന്നെ പാർക്കണം. അല്ലാത്തതാൽ ഞാൻ മരിച്ചു
കളയും.

ഉപദേശിയാർ- അങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ട
ത്തിന്നു വഴങ്ങാം. എന്റെ ഇഷ്ടം എന്റെ സ്നേഹിതരുടെ
ഇഷ്ടമാണു്. അവരുടെ സുഖകാംക്ഷയല്ലാതെ എന്റെ
സുഖത്തിനു് ഒരു കാംക്ഷയും എനിക്കില്ല. എന്നാലും
കൂടി നിങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന
പക്ഷം.

അരാഗൻ- മറ്റൊന്നും വീചാരിക്കേണ്ട. ഞാനല്ലേ പറയുന്നതു്.

ഉപദേശിയാർ- എന്നാൽ അങ്ങിനെ ആകട്ടെ. ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഇനി ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല. അപ്പപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് എന്റെ നടത്തയും ഞാൻ ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാം. അഭിമാനം പശിമരാശിയിലുള്ള ഒരു മനസ്ഥിതിയാണ്. നിങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹം, ദുശ്ശക്തകളെ കാലേകൂട്ടി നിവാരണം ചെയ്യാൻ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിതനാക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ ദുശ്ശക്തകളും തടുത്തുനിൽക്കാൻ വേണ്ടി, നിങ്ങളുടെ ഭായ്യയെ നിങ്ങൾ എന്റെ സമീപത്തുനിന്നു് കുറേക്കാലത്തോളം അകറ്റി നിൽക്കണം. എന്നാൽ എന്നെക്കൊണ്ടു് പുരാതനകൾ കേൾക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അരാഗൻ- നിങ്ങളെപ്പറ്റി ശങ്കയുണ്ടായിട്ടുവേണ്ടെ ഞാൻ അവളെ അകറ്റിനിൽക്കാൻ? ഞാൻ അങ്ങിനെ ഒരു ചെററത്തരം കാട്ടുകയില്ല. അവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി നിങ്ങൾ എപ്പോഴും എന്റെ ഭായ്യയുടെ മപ്പം തന്നെ ഇരിക്കണം. അവരെ ക്രോധിപ്പിക്കുന്നതു് എനിക്ക് ഒരു വിനോദം മാത്രമാണു്. ഏതു സമയത്തും നിങ്ങൾ ഇരുവരേയും ഒന്നിച്ചായിത്തന്നെ കാണണം. അതു മാത്രമല്ല, അവരെ നല്ലവണ്ണം ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുവാൻവേണ്ടി, നിങ്ങളെ ഞാൻ എന്റെ എല്ലാ സ്വത്തുക്കൾക്കും ഒരേ ഒരു അവകാശിയായി വരുത്താൻ ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യാം. ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു ദാനാധാരം എഴുതി സ്വത്തുക്കളൊക്കെ നിങ്ങൾക്കു് കൈവശം തിരികയും ചെയ്യാം. അതിന്റെ ശരിയായ വാചകം എഴുതാൻ ഒരു വക്കീലിനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്റെ മകളുടെ ഭാർവാദാകാൻ പോകുന്ന എന്റെ വിശ്വസ്തനായ പ്രാണചങ്ങാതിയാണു് എനിക്ക് എന്റെ ഭായ്യയെക്കൊണ്ടും മകനെക്കൊണ്ടും ബന്ധു

കളെക്കാളും വിലമതിക്കേണ്ടുന്ന ആരാ. എന്റെ ഈ ദാനം നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെതന്നെയല്ലേ?

ഉപദേശിയാർ- ഈശ്വരൻ കല്പിച്ചതുപോലെ നടക്കും.

അരാഗൻ- സാധു മനുഷ്യൻ! ആശാരം [നിയമപ്രകാരം എഴുതി രജിസ്ട്രാക്കാൻ നമുക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോകാം. അസുയയും വെറുപ്പും കരിമരുന്നും തീയും. പോലെ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു ചൊട്ടിത്തൊരിച്ചു പോകട്ടെ.

[എല്ലാവരും പോയി]

നാലാം അങ്കം

രംഗം 1

[കാലാന്തരം ഉപദേശിയായും പ്രവേശിക്കുന്നു]

കാലാന്തരം- അതെ. നാടൊക്കെ പഠഞ്ഞു നടക്കുന്നത് ഈ വർഷമാണെന്ന്. നാട്ടുകാർ നിങ്ങളുടെ എതിരായിട്ട് ഒരു ഇളക്കമോ, കോപമോ വന്നിട്ടുണ്ട്. സാരം! നിങ്ങളെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചത് നല്ല തരത്തിലാണ്. എന്റെ ശരിയായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഞാൻ നിങ്ങളോട് ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞുതരാം. ഈ അപവാദത്തിന്റെ നാരായ വേരും കഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതിനൊക്കെ ഹേതു നമ്മളാണെന്നു തെളിഞ്ഞുപോവാൻ ഇടയുണ്ട്. ദേവസ്സി ഏഷണികെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, നിങ്ങളെ വെറുതെ കുറിക്കാതെ നോക്കിയതാണെന്നും തെളിവുണ്ടാക്കിയാൽത്തന്നെ അവന്റെ കുറും മാപ്പാക്കേണ്ടതു് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മുൻ അല്ലേ? അരാഗനം പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം ഒതുക്കിവെച്ചുകൂടാ, എന്ന് എങ്ങിനെ കണക്കാക്കും? നിങ്ങളുടെ ചിലവ് വഴക്കുകൊണ്ട്, ഒരു മകനെ അച്ഛൻ വിട്ടിൽനിന്നും കേവലം പുറത്താക്കിക്ക

ഉയാനായി, നിങ്ങൾക്കു് സമ്മതിക്കുകയോ, ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാമോ? ഞാൻ ഒന്നുകൂടി പറയുന്നു. അതുതന്നെ തുറന്നു പറയുന്നു. ഈ നാട്ടിലുള്ള ചെറിയവരും വലിയവരും ഒരുപോലെ ഈ കായ്ക്കത്തിൽ നിങ്ങളെ അപരാധിയാക്കുകയും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്റെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുമെങ്കിൽ ഈ കായ്ക്കം രാജിയായാക്കുന്നതാണു് നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു്. കായ്ക്കങ്ങൾ കൈകടന്നുപോകുന്ന നിലയിൽ തള്ളിവിടരുതു്. നിങ്ങളുടെ കോപം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ബലികഴിച്ചു കളയൂ. അച്ഛനെ പുത്രനുമായി ഇണക്കിക്കൊണ്ടു വരൂ. അതാണു വെടിപ്പു്.

ഉപദേശിയാർ- അയ്യോ! എനിക്കു് ഇതിനൊക്കെ സ്വാധീനശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, എത്ര സന്തോഷത്തോടെ ഇക്കായ്ക്കം നിറവേറുമായിരുന്നു. എനിക്കു ദേവസ്സിയോടു് ഒരു മുഷിച്ചിലും ഇല്ല. ഞാൻ അവന്റെ സകല കുറ്റങ്ങളും ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നെക്കൊണ്ടു് അവനു വല്ല ഉപകാരത്തിനുമെത്തുമെങ്കിൽ അതിനും ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈശ്വരേച്ഛ, ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ കടമ, അതിനു് എന്നെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മത്തിനു ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകയില്ല. അവൻ മടങ്ങി വരുന്നതായാൽ എനിക്കു് ഈ വിടു് വിടേണ്ടിവരും. മുമ്പു് ആരും പറഞ്ഞുകേൾക്കാത്തവിധത്തിലുണ്ടായ ദുർഭാഷണംനിമിത്തം മേലാൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ രഞ്ചിപ്പോടെ പൊരുമാറിയാലും ആരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോകയില്ല. ജനങ്ങൾ ആദ്യം വിചാരിക്കുന്നതു് എന്തായിരിക്കുമെന്നു് കർത്താവിനു മാത്രമേനീശ്ചയമുള്ളൂ. അതു് എന്റെ സൂത്രമാണെന്നു അവർ വിചാരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളൂ. എന്റെ കുറ്റമാണെന്നു് ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടു് എന്റെ മേൽ കുറ്റം ചുമത്തിയ അവനോടു് ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ധർമ്മമാണെന്നു നടിപ്പു് സ്നേഹം

കാണിച്ചതാണെന്നേ നാട്ടുകാർ വിചാരിക്കുകയുള്ളൂ. എനിക്കു് അവരെ ഉള്ളിലെ ഭയമാണെന്നും. അവന്റെ സേവ വിട്ടിട്ടുതന്നു് അവനെക്കൊണ്ടു് എന്റെ കള്ളി പുറത്താക്കാ തിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്നുംകൂടി ലോകത്തിനു തോന്നിപ്പോകും.

കാളാനന്ദൻ- നിങ്ങൾ ശരിയെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്ന വാദങ്ങൾ കൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ചെയ്തതു ശരിയെന്നു് ഞങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനാണു് ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതു് ലാക്കിനു എത്രയോ അകലെ വീണു പോകുന്നു. ചിലതൊക്കെ അസംഗതമാണു്. ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛ എന്തെന്നു് അറിയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു് വല്ലതും സാധിക്കുമോ? പിന്നെ ദൈവാനുമതത്തെ കൂടുകൂട്ടിയെടുക്കുന്ന അഗൗരവസംഗതികളിൽ വലിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്നതു എന്തിനാണു്? ദൈവം നിങ്ങൾക്കുമാത്രമേ ഉള്ളെന്നും, മറ്റുള്ളവക്കൊന്നും ഇല്ല എന്നും നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഈശ്വരനു് പാപികളെ രക്ഷിച്ചാൻവേണ്ടി നമ്മുടെ സഹായവുംകൂടി വേണോ? പ്രതികാരം ചെയ്യുവാനുള്ള ഭാരം നിങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാതെ ദൈവത്തിങ്കൽതന്നെ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുക. ദൈവം നമ്മോടു കണിശമായി കല്പിച്ചതു് അന്യരുടെ കുറ്റങ്ങൾ മാപ്പാക്കാനാണു്. പിന്നെ നിങ്ങൾ ദൈവാനുകൂല്യം പ്രമാണിച്ചു വല്ല കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുമ്പോൾ, മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായം അത്രമാത്രം ഗൗനിക്കേണ്ടതില്ല. ലോകം എന്തു വിചാരിക്കും എന്ന തുച്ഛഭയം കാരണമാക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മം മെ്യാതിരിക്കുന്നതു യോഗ്യമാകുമോ? ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഈശ്വരൻ കല്പിക്കാപോലെ നമ്മൾ എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണു്. നമുക്കു് ഈശ്വരന്റെ പ്രതിനിധി നമ്മുടെ മനസ്സാകുന്നിയാണു്. നമുക്കു ലൗകികമായ പല ചോദ്യവും വാദവുമാകൊണ്ടു് നമ്മുടെ തല പുണ്ണാക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ല.

ഉപദേശിയാർ- ഞാൻ അവൻ^o മാപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. സാരോ! ഈശ്വരന്റെ കല്പനക്കു അനുസൃതമായിട്ടാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്തതും. എന്നാൽ അവൻ ഇന്ന് ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ദുഷ്ടനവും ധിക്കാരവുമൊക്കെ^o അവന്റെ കൂടെ പാർക്കരുതെന്ന്^o ഈശ്വരനാണ്^o എന്നോടു കല്പിക്കുന്നത്.

കാളാന്തൻ- അവന്റെ അച്ഛൻ^o തല്ലാലദേഷ്യംകൊണ്ടു^o തോന്നിപ്പോയ ഒരു ദുഷ്ടേഷ്ടിതത്തെ നടത്തുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അനുസൃതമാകണമെന്ന്^o ഈശ്വരൻ കല്പിക്കുന്നുണ്ടോ? ന്യായപ്രകാരം നിങ്ങൾക്കു^o യാതൊരു അധികാരവും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥാവരജംഗമസപത്തുക്കൾ അരാഗൻ നിങ്ങൾക്കു ദാനമായിത്തരുന്നത്^o സ്വീകരിച്ചുകൊടുവാൻ ഈശ്വരൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഉപദേശിയാർ- എന്നെ അറിഞ്ഞവരാരും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നവേണ്ടി വല്ലതും ചെയ്യുമെന്ന്^o വിചാരിക്കുകയില്ല. ഇഹത്തിലെ നന്മകളൊന്നും ഞാൻ കാണുകയോ ഇല്ല. അവയുടെ അപായകരമായ തിളക്കമൊന്നും എന്റെ കണ്ണിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല. അരാഗൻ എന്നിങ്ങനെ നിർണ്ണയമായി തരുന്ന ദാനം ഞാൻ സ്വീകരിക്കാൻ വഴിപ്പെടുമെന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു തീർച്ചയായിട്ടും എന്റെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടി അല്ല, ഈ സപത്തുക്കൾ ദൈവഭയം ഇല്ലാത്തവരുടെ കൈയിൽ പെട്ടുപോകും എന്ന ഭയംകൊണ്ടുമാത്രമാണ്^o. അങ്ങിനെ കൈവശം കിട്ടാനിടയുള്ള ദുഷ്ടജനങ്ങൾ സപത്തുക്കളൊന്നും വഴിപോലെ നോക്കി നടക്കുകയില്ല. എന്നെപ്പോലെ ഈശ്വരന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനും, സമീപസ്ഥരുടെ നന്മയ്ക്കും ഉതകുംപ്രകാരം അവയൊക്കെ പരിചരിക്കാൻ അവർക്കു^o തോന്നുകയില്ല.

കാളാന്തൻ- ഹൈ! സാരെ! ഈ മാതിരി തന്ത്രങ്ങളൊക്കെ തോട്ടിലെ കലക്കവെള്ളത്തിൽ ഒഴുക്കിക്കളയൂ. നിങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ ഈ സ്വത്തുക്കൾ ഉടവൊന്നുമില്ലാതെ ഇതുവരേക്കും നിലനിന്നില്ലേ! ഇതിലും അധികം ഇന്നലെയെങ്ങാൻവന്ന നിങ്ങൾക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ സാധിക്കും? നിങ്ങളുടെ കർമ്മം ന്യായമായ അവകാശിക്ക് ആവലാതി ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കരുത്. നിങ്ങൾ അനാവശ്യമായ ഭാരവാഹിത്വത്തിനൊന്നും തല കൊടുക്കേണ്ടതില്ല. ന്യായമായ അവകാശി സ്വത്തുക്കൾ കൈവശം വെച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതു നന്നായാലും നശിച്ചാലും ഗുണവും ദോഷവും അയാൾ സഹിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ അവന്റെ സ്വത്തുക്കൾ അചന്ദ്രിപ്പെടുത്തു എന്ന കുറ്റത്തിൻഹനാകുന്നതിനേക്കാൾ, നല്ലതു അവൻ അതു ധർമ്മം ചെയ്യുന്നതാണെന്നു നിങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുക. ഇങ്ങിനെ ദാനം തരുന്നതു കൈയ്യും നീട്ടി ലജ്ജയില്ലാതെ സ്വീകരിപ്പാൻ ഒരുമ്പെട്ടതു കണ്ടിട്ടു ഞാൻ നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. ന്യായമായ അവകാശിയുടെ സ്വത്തുക്കളൊക്കെ തട്ടിപ്പറിക്കണമെന്നു ഉപദേശിക്കുന്ന വല്ല പ്രമാണവും സത്യമതത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞുതരിൻ. ദേവസ്സിയും നിങ്ങളും ഈ വീട്ടിൽ ഒന്നിച്ചുചാർന്നതു അസാധ്യമാണെന്നു ഈശ്വരകല്പിതമുണ്ടായാൽ, ഇവിടുന്നു ആരും അറിയാതെയും ഉള്ള മാനം കളയാതെയും നിങ്ങൾ വിട്ടൊഴിയുന്നതല്ലേ ന്യായവും മയ്യാദയും. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇവിടുന്നു ന്യായമായ അവകാശിയായ പുത്രനെ ആട്ടിയോടിപ്പിക്കുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടിയതു യഥാർത്ഥത്തിൽ വഞ്ചനയും മഹാ പാപവും ആണു്. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു് സത്യസന്ധനെന്നോ, ന്യായസ്ഥനെന്നോ ദൈവഭക്തനെന്നോ ഒരു പേർ സമ്പാദിക്കേണമെങ്കിൽ സ്വത്തുക്കളൊന്നും വാങ്ങാതെ, നിങ്ങൾ ഈ വീടുവിട്ടു് വന്നപ്പോലെ മടങ്ങേണ്ടതാണു്.

ഉപദേശിയാർ- സാരെ! നേരം മൂന്നര മണിയായി. എനി
കു മില നേർച്ചകൾ ക്ഷയിക്കാൻവേണ്ടി പ്രാർത്ഥനകുറി
യിൽ പോകേണ്ടതുണ്ട്. ദുഃഖത്തിൽ നിങ്ങളെയും വിട്ട്
പോകേണ്ടിരുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം. (പോയി)

കാളാന്തൻ- കള്ളൻ! മൂരാച്ചിക്കള്ളൻ! ഒളിവിൽ വഞ്ചനയും
വെളിയിൽ പ്രാർത്ഥനയും! ഇവരാണ് അത്ഥമോരന്മാരെ
ക്കാൾ നികൃഷ്ടമോരന്മാർ!

[എമിലിയും മറിയാനിയും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു]

ദോറിന- (കാളാന്തനോട്) സാരെ! മറിയാനിയുടെ കായ്
ത്തിൽ ഞങ്ങളെ ഒക്കെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങളോടു ഞ
ങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിന് പൊറുക്കവയ്ക്കാത്ത
വേദനയും സഹിച്ചിട്ടാണ് അവർ കാലം കഴിക്കുന്നത്.
ഇവരെ ഇന്നു രാത്രിതന്നെ യജമാനൻ ഉപദേശിയാർക്കു
വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു.
ഈ കായ്തും ഇവരെ നിരാശാഗർഭത്തിൽ തള്ളിവിടുന്നു. യ
ജമാനൻ ഇതാ വരുന്നു. നമ്മൾ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചുകൂടി
ഈ ബന്ധത്തെ ഉടക്കാൻ നോക്കണം. അവരുടെ ഉദ്ദേശം
ബലമായിട്ടോ കൗശലമായിട്ടോ, ഏതുപ്രതാരത്തിലെ
കിലും തടയാതെ നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ല.

അരാഗൻ- (പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ) ആഹാ! നിങ്ങൾ എല്ലാവരെയും ഒ
ന്നിച്ചു കണ്ടിട്ട് ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. (മറിയാനിയോ
ട്) നിനക്കു സുഖവും സന്തോഷവും മേലാൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന
വിവാഹക്കരാർ ഇതാ. അതിന്റെ പൊരുളൊക്കെ നി അ
റിഞ്ഞിരിക്കും.

മറിയാനി- (അച്ഛന്റെ മുഖിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നിട്ട്) എന്റെ
സങ്കടമറിയുന്ന ഈശ്വരന്റെ മഹിമ ആലോചിച്ചിട്ടോ
അല്ല നിങ്ങളുടെ ഇപ്രകാരമായ അഭിഷ്ഠത്തിനു വിചാരിച്ച

മായ മറു വല്ല സംഗതിയും ആലോചിച്ചിട്ടോ നിങ്ങൾ ക്ഷ" അച്ഛൻ എന്ന നിലയിൽ എന്റെ മേലുള്ള അവകാശാധികാരങ്ങളെ അല്ലമൊന്നു അഴിച്ചുവിട്ടു", ഈ ബന്ധത്തിനു" വഴിപ്പെടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം എന്റെ രാഗത്തിനു" സ്വാതന്ത്ര്യം തരുവാൻ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഓ! ഈ മാതിരി കല്പനയുടെ ക്രൂരമായ നിഷ്കഷ്കൊണ്ടു" നിങ്ങൾ എന്റെ അച്ഛനല്ലെന്നു" വരുമ്പോൾ ഈശ്വരനോടു" ആവലാതി പറയാൻ എന്നെ ഒരുമ്പെടുത്തരുതു". നിങ്ങൾ എനിക്കു തന്ന ഈ എളിയ ജീവനത്തെ കഷ്ടപ്പെടുത്തരുതേ! നിങ്ങൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതും, ഞാൻ അനുകൂലമായി നിന്നതുമായ രാഗബന്ധം വകവെക്കാതെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കാൻ ചെയ്യപ്പെട്ട എന്റെ ഭാവിഭർത്താവെ വിവാഹംചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ വെറുക്കുന്നതായ ഒരാളോടൊന്നിച്ചു" എന്നെ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നതായ വേദനയിൽനിന്നെങ്കിലും എന്നെ ഒഴിച്ചുവിടാൻ ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി അപേക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങൾ എന്റെ ഹിതത്തിനെതിരായി എന്റെ മേൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ പൊറുതിമുട്ടിപ്പോകുന്ന ഞാൻ വല്ല കടുംകൈയും ചെയ്തേക്കാൻ മതി. അതിനു" ഉത്തരവാദിത്വം നിങ്ങൾ വഹിക്കേണ്ടി വരും.

അരാഗൻ- (അനുകമ്പയോടെ) എന്റെ കുഞ്ഞേ! എഴുന്നേല്ക്കൂ. കുറേക്കൂടി സ്ഥിരബുദ്ധി കാണിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ വീഴ്ചകളൊക്കെ അകറ്റുക.

ദോറിന- അവർ സ്ഥിരബുദ്ധിതന്നെയല്ലേ കാണിച്ചതു"?

അരാഗൻ- നീ മിണ്ടാതിരി.

മറിയാനി- നിങ്ങൾക്കു" ഉപദേശിയാരോടു" സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു" അയാളോടു" അസൂയയില്ല. നിങ്ങൾ വേണ്ടുന്നതു അയാളെ സ്നേഹിച്ചുകൊള്ളുക. അയാൾക്കു" നിങ്ങൾ

ളുടെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും കൊടുത്തുകൊള്ളുക. അതും പോരെങ്കിൽ എന്റെ സ്വത്തും കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊള്ളുക. ഞാൻ അതൊക്കെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ സന്തോഷത്തോടെ വഴിപ്പെട്ടുകൊള്ളാം. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മകളായ എനെന്നെ അയാൾക്കു കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. ദൈവം എനിക്കു കല്പിച്ചതന്നെ കഴുട്ടേയിപ്പുമായ ആയുഷ്ശാലം ഒരു കോൺവെൻറിൽ ചെന്നു" അതിന്റെ കണിശനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു കഴിക്കുന്നതായിരിക്കും ഈ ബന്ധത്തെക്കാൾ എനിക്കു എത്രയും നല്ലതു്.

അരാഗൻ- ഈ പെൺകുട്ടികൾക്കൊന്നും തലച്ചോറില്ല. അച്ഛന്മാർ അവരുടെ നിരർത്ഥ രാഗഗതികൾ മുടക്കുമ്പോൾ കോൺവെൻറിലേക്കു മാടിപ്പോകാനാണ് അവർ നോക്കുന്നതു്. എഴുന്നേൽക്കാനല്ലെ ഞാൻ പറയുന്നതു്. അയാളെ സ്വീകരിപ്പാൻ എത്രത്തോളം വെറുപ്പു തോന്നുമ്പോ, അത്രത്തോളംതന്നെ നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ മോക്ഷമാഗ്നം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള യത്നത്തിനു് നിനക്കു് ആൻകൂല്യവും സിദ്ധിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിവാഹംകൊണ്ടു് നിന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിജയിക്കുക. അതിനെപ്പറ്റി മേലാൽ എന്നെ വെറുപ്പിക്കാതിരിക്കുക.

ദോറിന- എന്നാലിതെന്തു്?...

അരാഗൻ- നിന്നെക്കാൾ പെരിയവരുടെ മുഖിൽനിന്നു് നിന്റെ നാവടക്കിവെക്കാനാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്. നീ ആരെയും ഗണ്യമാക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഒരു വാക്കുപോലും മിണ്ടിപ്പോകരുതെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ എന്നെ മറുപടി പറയാനും ഉപദേശിക്കാനും സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ....

അരാഗൻ- ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തിനു് വളരെ വിലമതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കാര്യം ഞാൻ ആലോചിച്ചിട്ടു്

ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇതിലും നല്ല ഒരാളെ കിട്ടാനില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു മുഷിച്ചിൽ വേണ്ട. ഈ ഉദ്ദേശം നിറവേറരുതെന്നു മാത്രം നിങ്ങൾ പറയരുത്.

എമിലി- (ഭക്താവിനോട്) ഈ കായ്കത്തിൽ തക്കതായ ഒരഭിപ്രായം പറയാൻ എനിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ അന്ധതപം വിചാരിച്ചിട്ട് ഞാൻ അത്യന്തം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുപോകുന്നു. നടുങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളെ ആ ഉപദേശിയാർ വല്ലാതെ വശീകരിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഇവിടെ കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാതെയിരിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

അരാഗൻ- ഞാൻ നി പറയുന്നതു പ്രകാരം അനുസരിക്കുന്നവനാണ്. മനുഷ്യരുടെ മുഖത്തെ മൂക്കുപോലെ സ്പഷ്ടമായ കായ്കം എനിക്കും കാണാൻ സാധിക്കുന്നു. എന്റെ ഗുണം കെട്ട മകന്റെ പക്ഷപാതിയാണ് നി എന്നും ഞാൻ അറിയുന്നു. ഈ സാധു മനുഷ്യന്റെ നേരെ അവൻ പ്രയോഗിച്ചാൻ നോക്കിയ കള്ളസൂത്രം നിയംകൂടി നിഷേധിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതുംപോരാഞ്ഞിട്ട് നിന്റെ ശാന്തസ്വഭാവം അവന്റെ വാക്ക് വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്ന് തെളിയിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം നടന്നിരുന്നു എങ്കിൽ നിന്റെ സ്വഭാവം കലങ്ങിമറിഞ്ഞ നില കാണിക്കുമായിരുന്നു; ഒരിക്കലും തെളിഞ്ഞ നില കാണില്ല.

എമിലി- അന്യായമായ കാമത്തിന്റെ നാമമാത്രയിൽത്തന്നെ ചാരിത്രശുദ്ധിയുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ ആയുധമെടുക്കാൻ എപ്പോഴും മാടിപ്പോകണമെന്നുണ്ടോ? തീ പറക്കുന്ന കണ്ണുകളോടും, പച്ചിക്കുന്ന കോട്ടിയ ചുണ്ടുകളോടുംകൂടിയല്ലാതെ അതിനെ എതിർത്തു നിൽക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധി

കയ്യില്ലെന്നോ? ആ മാതിരി അസംബന്ധങ്ങൾ എന്റെ അനുഭവത്തിൽ കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് ചിരിച്ചു കഴിഞ്ഞുകളയാൻ യാതൊരു പ്രയാസവും കാണുന്നില്ല. എനിക്ക് ഒരിക്കലും ഒരു ജ്യോരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ആഗ്രഹം വരില്ല. നമ്മുടെ ചാരിത്രശൂലിക്ക് ഉദൃസപഭാവമാണ് വേണ്ടതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ സൂചന കേട്ട മാത്രയിൽ മാനരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ആണങ്ങളെ കടിച്ചുകീറുകയും മാനിപ്പൊളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൃഷ്ടകളായ നാണംകൊതിച്ചികളുടെ നടപടികളും എനിക്ക് ഇഷ്ടമാകയില്ല. ആ മാതിരി ബഹുമതി സമ്പാദനത്തിൽനിന്ന് ഈശ്വരൻ എന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ. എന്റെ ചാരിത്രം ഒരു ചെൺകുരുന്നിന്റെ സപഭാവം കാട്ടണമെന്ന് എനിക്കിഷ്ടമില്ല. ഒരു കാമിയെ അകറ്റിനിർത്താൻ ഒന്നാന്തരം ഭയം അവന് വളം കൊടുക്കാതെയും ഗൗരവം വിട്ടുകളയാതെയും ഉള്ള നിൽപ്പാണ് വളരെ ഫലിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

അരാഗൻ- അതൊക്കെ ശരി. എന്നാലും വിഷയത്തിൽനിന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ നിനക്ക് കഴിയുകയില്ല.

എമിലി- നിങ്ങളുടെ ശക്തിയില്ലായ്മയെപ്പറ്റി ഞാൻ പിന്നെയും നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ പരമാർത്ഥമാണെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളെ അറിയിച്ചതന്നാൽ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസമില്ലായ്മയൊക്കെ എവിടെപ്പോകുമെന്നാണ് ഞാൻ അതിശയിക്കുന്നത്.

അരാഗൻ- നിനക്ക് എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമോ?

എമിലി- അതെ.

അരാഗൻ- വെറും തോന്നിവാസം!

എമിലി- എന്നാൽ വത്ര. പകൽപോലെ വെളിമ്പായി നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരാനുള്ള വഴി ഞാൻ കാട്ടിത്തരാം.

അരാഗൻ- വെറും സംഭ്രാന്തി!

എമിലി- നിങ്ങൾ എന്തൊരു മനഃസ്വന്മാരാണ്? എന്നാലും എനോട് സമാധാനം പറയൂ. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ കണ്ണും പൂട്ടി വിശ്വസിക്കാൻ ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ നിങ്ങൾ വേണ്ടത്ര പ്രകാരം ഒളിച്ചുകൂടിയാൽ നിങ്ങൾക്കു കാരണമുള്ള വ്യക്തമായി കാണുകയും, കേൾക്കേണ്ടതു് കേൾക്കുകയും ചെയ്യാം. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഗുണവാനം, ഭക്തന്തം, സ്നേഹിതന്തമായ ഉപദേശിയാരെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ എന്തു പറയും എന്നാണ് കേൾക്കേണ്ടതു്.

അരാഗൻ- എന്നാൽ ഞാൻ പറയും—ഞാനൊന്നും പറയില്ല. അങ്ങിനെ ഒന്നും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയില്ല.

എമിലി- നിങ്ങളുടെ തെറ്റിദ്ധാരണ വളരെ ദീർഘിച്ചുപോയി. ദുസ്സഹമായിപ്പോയി. അല്ലെങ്കിൽ എന്നെ ഒരു കള്ളിയാക്കി വിശ്വസ്തയല്ലെന്ന വിധത്തിൽ തള്ളിക്കളയുകയില്ല. എന്റെ സ്വന്തം തൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ കാലതാമസം കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചു തരേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

അരാഗൻ- വേണ്ട. എനിക്ക് നിന്റെ വാക്കു മാത്രം മതി. എന്തെല്ലാം സൂത്രങ്ങളാണ് നീ കൊണ്ടുവരുന്നതെന്ന് ഞങ്ങൾ കാണട്ടെ. നീ എനോട് ഇപ്പോൾ ചെല്ലു വാശത്തം എങ്ങിനെ നിറവേറുന്നു എന്നു കാണട്ടെ.

എമിലി- (ദോറിനയോട്) ഉപദേശിയാരെ എന്റെ അടുക്കലേക്കു് അയച്ചു.

ദോറിന- (എമിലിയോട് സഹകാരം) അയാൾ ഒരു വിട്ടുത്ത വഞ്ചകനാണ്. അയാളെ അവതാളത്തിൽ ചാടിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു പ്രയാസമായിരിക്കും.

എമിലി- (ദോറിനയോട്) അങ്ങിനെ ധരിക്കേണ്ട. ഒരു കാലത്തെ ചതിച്ചാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ല. ആത്മപ്ര

ഭാവം നേരെ തുഞ്ചുന്നതു് ആത്മവഞ്ചനയിലാണ്. അയാ
ളോടു് എന്റെ അരികെ ഇറങ്ങിവരാൻ പറയൂ.

കാളാന്തൻ- ഞങ്ങൾ പോകുന്നു.

എമിലി- അങ്ങിനെ ആകട്ടെ. (കാളാന്തനും മറിയാനിയും
പോയി.) നിങ്ങൾ തുണി വിരിച്ച മേശ ഇങ്ങോട്ടു് എടു
ത്തു കൊണ്ടുവരൂ. എന്നിട്ടു് അതിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചു.

അരാഗൻ- എതു്?

എമിലി- നിങ്ങളെ കാണാത്തവണ്ണം ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്
ഒന്നാമത്തെ കർമ്മവും.

അരാഗൻ- എതു്! അതിന്റെ ചുവട്ടിലോ?

എമിലി- ഇതെന്തൊരു കഷ്ടമാണു്? ഞാൻ പറയുമ്പോലെ
ചെയ്യുവിൻ. ഞാൻ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ എന്തിനാണെന്നു്
എനിക്കു നല്ലവണ്ണമറിയാം. അതു് പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു
കാണുകയും ചെയ്യാം. ഇപ്പോൾത്തന്നെ അതിന്റെ ചുവ
ട്ടിൽ പോയി ഇരുന്നോളൂ. അവിടെ ചെന്നിരുന്നാൽ,
മററാറെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ദേഹം കാണുകയോ, ശബ്ദം
കേൾക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ കഷ്ടതിക്കൊടകയും
വേണം.

അരാഗൻ- നിന്റെ തൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കവിഞ്ഞതും ചെ
യ്യേണ്ടിവരുന്ന. എന്നാലും നിന്റെ സൂത്രം മുഴുമാക്കി
വാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങാം.

എമിലി- അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ പിന്നെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും പറ
യാൻ ഉണ്ടാകയില്ല.

[അരാഗൻ മേശയുടെ ചുവട്ടിൽച്ചെന്നു് ഒളിക്കുന്നു.]

എമിലി- എന്നാൽ ഒരു കാര്യം വേണം. ഞാൻ കൈയ്യിടു
വാൻ പോകുന്നതു് അതിശയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിലാണ്. യാതൊന്നുകൊണ്ടും സംഭവിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷി
ച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഞാൻ പറയുന്ന വാക്കുകളൊന്നും

നിങ്ങൾ പ്രമാണമാക്കരുത്. അതൊക്കെ എന്റെ വാഗ്ദത്തപ്രകാരം നിങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിത്തരുവാൻ വേണ്ടിയാണ്. ആകാഷിക്കത്തക്ക വാക്കുകളെക്കൊണ്ട്—അങ്ങിനെ എനിക്കു് ചെയ്യാതിരിക്കാനും നിവർത്തിയില്ല—ആ കപടഭക്തന്റെ യഥാർത്ഥഭാവം നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരാം. അയാളുടെ ലജ്ജാവഹമായ കാമപ്രേരണയെ അനുകൂലമായ വാക്കുകൾകൊണ്ടു് ഞാൻ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാം; അയാളുടെ ധിക്കാരത്തെ യഥേഷ്ടം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം വെച്ചുകൊടുക്കാം. ഇതൊക്കെ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും അയാളുടെ കുറ്റം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടിയും ആയിരിക്കുകൊണ്ടു് അയാളുടെ ദുഷ്ടാമത്തിൽ എനിക്കു പങ്കുകൊള്ളുവാൻ രസമുണ്ടെന്നു് ഞാനും നടിക്കാം. നിങ്ങൾക്കു് ബോധ്യംവന്നു എന്ന് മനസ്സിലായാൽ ഞാൻ എന്റെ അഭിനയം അപ്പോൾത്തന്നെ നിർത്താം. അഭിനയം നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കവിഞ്ഞുപോകയുമില്ല. ഈ നാട്യം വേണ്ടുന്നത്ര കവിഞ്ഞുപോയി എന്ന് നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയാൽ അയാളുടെ പ്രമാദമായ താലോലങ്ങളെ പെട്ടെന്നു വന്നു തടുക്കേണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണു്. നിങ്ങളുടെ ഭായ്യയായ എന്നെക്കൊണ്ടു് അനാവശ്യമായ ദ്രോഹം സഹിപ്പിക്കേണ്ടിവരുത്തരുതു്. നിങ്ങൾക്കു ബോധ്യം വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ എന്നെ വെറുതെ അയാളുടെ താലോലങ്ങൾക്കു വിട്ടേക്കരുതു്. ഇതു നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം കാര്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടു് നിങ്ങൾ ക്ഷണം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. അയാൾ അതാ വരുന്നു. അടങ്ങി ഇരുന്നോളു. നിങ്ങളെ കണ്ടുപോകരുതു്.

[ഉപദേശിയാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- എന്നോടു് ആരോ പറഞ്ഞു നിങ്ങൾക്കെന്നെ ഇവിടെവെച്ചു കാണണമെന്നു്.

എമിലി- അതെ, എനിക്കു നിങ്ങളോടു് പറയാൻ മില ഗോ പ്യുവർത്താനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മററാരു അറിയരുതു്. വാരിൽ ഒന്നാമതു് ചെന്നടയ്ക്കു. ഒളിച്ചു കേൾക്കാൻ ആർക്കും ഇട വെച്ചുകൊടുക്കരുതു് (അയാൾ വാരിൽ അടച്ചു മടങ്ങി വരുന്ന.)

എമിലി- കുറെ മുമ്പു കഴിഞ്ഞപ്പോലെ മററാരു ഏടാകൂടമായ ഘട്ടം വരുത്തിക്കൂട്ടാൻ നമുക്കു ഹാടിലു. ആരെയെങ്കിലും ഇത്ര പച്ചയിൽ പിടികിട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ടോ? നിങ്ങൾ കാരണമായി ദേവസ്സി എന്നെ കണക്കിലേറെ ഭയപ്പെടുത്തി. അവന്റെ ഉദ്ദേശം വിഹലമാക്കാനും അവന്റെ കോപം ശമിപ്പിക്കാനും ഞാൻ എന്നാലാകും വണ്ണം ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്നല്ലോ. എന്നാലും ഞാൻ അത്യന്തം പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. അവന്റെ വാക്കുകൾ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ ഈശ്വരകാര്യവും കൊണ്ടു് കായ്ക്കുവാൻ കലാശിച്ചതു് നാം വിചാരിച്ചിരുന്നതിലും മെച്ചത്തിലാണു്. ഇപ്പോൾ നമുക്കു് ആരെയും ഭയപ്പെടാനില്ല. ഇവിടെ നമ്മൾ അറിയാതെ ആരും വരാനും ഇടയില്ല. നിങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വലിയ അഭിപ്രായമാണു് വഴക്കുകളൊക്കെ കത്തിയ മാത്രയിൽതന്നെ കെട്ടുപോയതു്. എന്റെ ഭർത്താവിനു് നിങ്ങളുടെ പേരിൽ യാതൊരു സംശയമോ ശങ്കയോ ഇല്ല. ദുഷണക്കാരോടുള്ള പകവിട്ടുവാൻവേണ്ടി നമ്മളോടു് എപ്പോഴും ഒന്നിച്ചിരുന്നു സമയം പോക്കുവാൻ നിഷ്കർഷിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് കുററാരോപണം കൂടാതെ ഞാനും നിങ്ങളുമായി അടുപ്പമുറപ്പിച്ച ഒരു മുറിയിലിരിക്കാൻ സംഗതി വന്നതു്. എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ വികാരം എനിക്കു തുറന്നുപറയാനും ഈ അവസരത്തിൽ പേടിക്കാനില്ല. നിങ്ങളുടെ കാമത്തെ കൈക്കൊൾവാൻ ഒരു സമയം എന്റെ ഹൃദയത്തിനായിരിക്കും തൃപ്തി വാക്കുന്നതു്.

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളുടെ സാരം മനസ്സിലാക്കുവാൻ അസാരം പ്രയാസം തോന്നുന്നു.

എമിലി- അന്നത്തെ തിരസ്കാരം നിങ്ങളുടെ മുൻപിലിന്ന് കാരണമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയം നിങ്ങൾക്കു കേവലം മനസ്സിലയിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യം ഒന്നു മാത്രമാണ്. അത് നിങ്ങൾ ഉഴുതിച്ചുടക്കുന്നതും അല്ല. അന്ന് ഞാൻ കാട്ടിക്കൂട്ടിയത് വെറും നാട്യം മാത്രമാണെന്ന് തെളിയിപ്പാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന വാദങ്ങൾക്കു ശക്തിപോരായിരിക്കും. എന്നാൽ സത്യമാണ് വലിയ ശക്തി. ഒന്നാമത്ത്, എല്ലായ്പ്പോഴും ഞങ്ങൾക്കു സഹജമായ ലജ്ജ ഞങ്ങളെ പിന്നോട്ടടിച്ചു വിടുന്നു. അപ്പോൾ നിങ്ങളോട് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന മൃദുവായ രാഗം ഇല്ലെന്നവിധത്തിലാണ് നിങ്ങൾ ധരിച്ചു പോകുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ അടിമപ്പെടുന്ന അനുരാഗത്തെ ന്യായീകരിപ്പാൻ എത്ര കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും അങ്ങിനെ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ എത്ര ലജ്ജകുറഞ്ഞവർക്കും കൂടി, ആ ചുരുങ്ങിയ ലജ്ജയുടെ വ്യാപാരം നിമിത്തം ഒരിക്കലും തോന്നുകയില്ല. അതും പോരാഞ്ഞിട്ട് അനുരാഗം പുറത്തു കാണിപ്പാനായി ഉള്ളിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടായാലും, പുറമേയുള്ള ആചരണങ്ങൾകൊണ്ടും അനുരാഗം കേവലം ഇല്ലെന്നു കാട്ടാനാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന സൂത്രങ്ങളൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയചോരന്മാർക്ക് ഞങ്ങൾ വഴിപ്പെടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു അറിവുകൊടുക്കും പ്രകാരത്തിലായിരിക്കും. മാനരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ ചുണ്ടുകൾ ഹൃദയത്തിലുള്ള ആഗ്രഹത്തിന് വിപരീതം പറയുമെങ്കിലും വാഗ്ദത്തം കൊടുപ്പാൻ നിഷേധിക്കുമെങ്കിലും ഉള്ളിലുള്ള രാഗം ക്ഷമയില്ലാതെ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഞാൻ നിങ്ങളോട് എന്റെ ഗോപ്യ

ങ്ങൾ വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും ലജ്ജകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടുന്ന ഒരുക്കം തീരെ വകവെക്കാതെയുമാണ് പറഞ്ഞുതരുന്നത്. എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ എനിക്കു പറയാൻ ഇതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതോടെ പറഞ്ഞുതന്നിരിക്കെ എനോടു ചില കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളും ദയവിലാരിച്ചു പറഞ്ഞുതരേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ ദേവസ്സിയെ കള്ളിപ്പുറത്താക്കുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ തടയേണ്ടയോ? നിങ്ങളുടെ അനുരാഗ കഥനം ഞാൻ കേൾക്കുകയും നിങ്ങൾ ചെയ്ത വാദങ്ങൾ സഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടയോ? അങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവം എനിക്കു രസിക്കാത്തവിധത്തിൽ ഞാൻ അന്ന് ആചരിച്ചു തെറ്റാണോ? ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് അന്നു ഉദ്ദേശിച്ചു വെച്ച വിവാഹത്തിന് ഒരിക്കലും ചെവിടാക്കാതെത്തന്നു എന്നാൽ കഴിയും പ്രകാരം നിങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എന്തിനായിരിക്കും എന്നു വിചാരിക്കുന്നു? എന്റെ സ്ഥിരപ്രജ്ഞകൊണ്ടു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചത് നിങ്ങളുടെമേൽ എന്റെ അനുരാഗം അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയൊരു വിവാഹം നടന്നുപോയാൽ, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെപ്പോലെതന്നെ നിങ്ങളുടെ അനുരാഗം ഞാനും പങ്കുകൊള്ളേണ്ടിവരുമെന്നു പാപവും കൂടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടിവരും എന്നു ബോധം എന്നെ ക്ലേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഉപദേശിയാർ- ഞാൻ ആരാധിച്ചുപോരുന്ന ചുണ്ടുകളിൽനിന്നു ഇങ്ങനെയുള്ള മനോഹരവാക്കുകൾ പൊഴിയുന്നത് ആനന്ദത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠാസ്ഥിതിയാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. അവയുടെ തേനപ്പോലെയുള്ള മാധുര്യം, നിരപമമായ കാന്തി പാനം ചെയ്യുമ്പോലെയുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടാനുഭവം എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ അതിയായ തൃപ്തികാണിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ രാഗം അതിനു പര

മാനന്ദാവസ്ഥയാണെന്നും എണ്ണുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം പറയുന്നതു് നിങ്ങൾ അതിന്റെ സന്തോഷത്തെ അല്ലമെങ്കിലും ശക്തിപ്പാൻ ഇടവരുത്തി എന്നാണ്. എന്തെക്കൊണ്ടു് നിശ്ചയിച്ചു വിവാഹം മുടക്കം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയുള്ള യഥാർത്ഥ സൂത്രമാണു് നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളെന്നു് എനിക്കു ചിന്തിപ്പനേം അവകാശമുണ്ടു്. എന്നെ തുറന്നു പറയുവാൻ നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ, എനിക്കു് ഈ ഗിൽട്ടു് ജാസ്സിയായിപ്പോയ വാക്കുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു വെച്ചുതന്നുവെന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആശിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചില സ്പർശസുഖങ്ങൾ എന്നെക്കൊണ്ടു് അനുഭവിപ്പിച്ചുതന്നാലല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ വാക്കു് പരമാർത്ഥമാണെന്നു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യംവരില്ല. നിങ്ങളുടെ മധുരമായ വണക്കത്തിൽ എനിക്കുണ്ടാകേണ്ടുന്ന വിശ്വാസം ഉറപ്പുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണെന്ന സത്യബോധം എന്റെ ആത്മാവിനു് ഉദിക്കണമെങ്കിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നപ്രകാരം നിങ്ങൾ ആമതിക്കേണ്ടതാണു്.

എമിലി- (ഭർത്താവിന്റെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചാൻ തക്കവണ്ണം കുറച്ചിട്ടു്) എന്തു്? ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഭാരോന്നം ബോദ്ധ്യമാക്കിത്തരണമോ? ഒരു തൊടിയിടകൊണ്ടു് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉള്ള പുണ്യാനന്ദരാഗഫലസിദ്ധിയും വരുത്തിക്കണമെന്നുണ്ടോ? തന്റെ രാഗത്തിന്റെ പ്രേമപരമായ കഥനത്തിന്റെ ഓടപ്പുറംകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സ്ത്രീ തളൻപോകാൻ ഇടയുണ്ടു്. എന്നിട്ടുകൂടി നിങ്ങൾക്കു തൃപ്തിയും മതിയാവുന്നില്ല. സകലത്തിനും വഴിയൊപ്പമുതന്നാൽ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്കു് തൃപ്തിയാകയുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു.

ഉപദേശി- ഒരു ഭാഗ്യാനുഭവത്തിനു് അർഹത കുറയുമെങ്കിൽ, അതിനെ ധൈര്യത്തോടെ കാംക്ഷിച്ചാനുള്ള വിചാരവും കുറഞ്ഞുപോകും. കാമവികാരത്തിന്റെ ഫലസിദ്ധികൾ

വെറും വാക്കുകൾകൊണ്ടൊന്നും ഉണ്ടാകാൻ കഴികയില്ല. സന്തോഷപൂർണ്ണമായ ഒരു അവസ്ഥ നമുക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്നോ എന്ന കാര്യം ഇപ്പോഴും സംശയത്തിൽ കിടക്കുന്നു. നമ്മൾക്കു വിശ്വാസം വരുമെന്നതന്നെ സംഗമസുഖം നമ്മൾക്കു അനുഭവിച്ചുകഴിയേണ്ടതാണ്. നിങ്ങളുടെ ഈ ദായ്യത്തിന് ഒന്നുകൊണ്ടും അഹ്നല്ലെന്ന ബോധമുള്ള ഞാൻ എന്റെ ദൈവ്യംകൊണ്ടു സീദ്ധിച്ച ഭാഗ്യത്തെ ശരിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ രാഗം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള ആചാരണം കൊണ്ടു ബോധ്യപ്പെടുത്തിയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും എനിക്ക് വിശ്വാസം ജനിക്കുകയില്ല.

എമിലി- ഹാ! നിങ്ങളുടെ അനുരാഗം സേപ്താഭരണമാകുന്നു അവലംബിക്കുന്നതു്. എന്റെ മനസ്സിൽ വിവരിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു ചരിത്രമാണു് ജനിക്കുന്നതു്. അധീനത്തിൽ വരുത്തപ്പെട്ട ഒരു ഹൃദയത്തെ എന്തൊരുഭയങ്കരാധികാരത്തോടെയാണു് അതു ഭരിക്കുന്നതു്! അതിന്റെ ആഗ്രഹനിവൃത്തി മാർദ്ദവേതരവിധത്തിലാണു് കലാശിപ്പിക്കാൻ നോക്കുന്നതു്. എന്തു പറയട്ടെ! നിങ്ങളുടെ പിടുത്തത്തിൽ നിന്നു് ഒഴിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ അൽപ്പനേരമെങ്കിലും ക്ഷമിച്ചുകൂടാ എന്നോ? ഒരു നിശ്വാസസമയത്തിനുംകൂടി ഇടതരില്ലെന്നോ? അല്ല. ഇത്ര നിഷ്ഠുഷിക്കുന്നതു് ഒരു ഭംഗിയാണോ? എന്റെ വഴിപ്പെട്ടൽ ചിത്തവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചാൻ ഇത്ര അടിയന്തിരവേണോ? ഞാൻ എല്ലാറ്റിനും ഹൃദയപൂർവ്വം വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യമല്ലേ?

ഉപദേശിയാർ- എന്റെ ആരാധനകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം വഴിപ്പെട്ടുപോയി എന്ന ബോധം വന്നാൽ, അതിന്റെ ഉരിയായ തെളിവായ കർമ്മം തൽക്കാലം വിഷേ

ധിക്കുന്നത് ആനന്ദാനുഭവത്തെ നീട്ടിവെക്കുംപോലെയല്ലേ വരുന്നത്.

എമിലി- നിങ്ങൾ സർവ്വദാ, സർവ്വാത്മനാ ഭജിച്ചുവരുന്ന ഈശ്വരനെ മുഷിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹ നിവൃത്തിക്ക് ഞാൻ എങ്ങിനെ സമ്മതിച്ചുതരും?

ഉപദേശിയാർ- ഈശ്വരൻ മാത്രമെ എനിക്ക് ഇപ്പോൾ പ്രതിബന്ധമായി നീല്ക്കുന്നുള്ള എങ്കിൽ ആ നിസ്സാരമായ തടസ്സം ഞാൻ എളുപ്പത്തിൽ നീക്കിക്കളയാം. ഈ ഒരു ശിഥിലകാര്യം മാത്രം പ്രമാണമാക്കി നിങ്ങളുടെ കാമം പീൻ വലിച്ചു കളയരുത്.

എമിലി- ഈശ്വരകല്പന ലംഘിക്കുന്നത് വലിയ പാപമാണെന്നല്ലേ നിങ്ങൾ ബാക്കിയുള്ളവരെ എപ്പോഴും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത്.

ഉപദേശിയാർ- പ്രിയ എമിലി! അതൊക്കെ നാട്ടിൽ പതിനായിരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ പറഞ്ഞുവിട്ടതാണ്. നമ്മളെ ആ നിയമങ്ങളൊന്നും ബാധിക്കുകയില്ല. നിന്റെ വിലയില്ലാത്ത ശങ്കകളൊക്കെ എനിക്ക് അകരവാൻ സാധിക്കും. മനസ്സാക്ഷിയുടെ കൃത്യത്വ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉപായം എന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്. ചില ആഗ്രഹനിവൃത്തികൾ ഈശ്വരൻ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാലും കൂടി ദൈവം മുഖേന ആകുരണം പരിഹരിക്കപ്പെടാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഈശ്വരൻ കല്പിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ പരിധി വിസ്തീർണ്ണമാക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രം ഉണ്ട്. അതത്വസരങ്ങളിൽ നമ്മളോടും ചെയ്തുപോകുന്ന പല ഘർഷങ്ങളുണ്ടായിവന്നേക്കാം. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിക്കനുസരിച്ച് ആ കർമ്മത്തിന് മരിക്കാവുന്ന പാപവും പരിഹരിക്കപ്പെടുമ്പോകും. പ്രിയേ! ഈ രഹസ്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ യഥാവസരം നിനക്കു പഠിപ്പിച്ചുതരാം.

ഞാൻ വഴിതിരിച്ചു കാണിക്കുംപോലെ നി ആചരിച്ചാൽ മാത്രം മതി. എന്റെ കാമത്തിന് അനുകൂലമായി ആചരിച്ചതരിക. യാതൊരു ഭയവും നിനക്കു വേണ്ട. വിശപ്പ് ഭക്ഷണംകൊണ്ടും, കാമം സംഗമംകൊണ്ടും മാത്രമേ പൂർത്തിയാവൂ. (എമിലി ഉറക്കുകരക്കുന്നു) ഈ കുര നിനക്കു നല്ലതല്ല.

എമിലി- അതെ. ഞാൻ വളരെ വേദന അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപദേശിയാർ: ഇതാ, (കീഴയിൽനിന്ന് എടുത്തിട്ട്) ഈ ഉണക്ക കുരുമുളകു മണികരം ചവച്ചിറക്കിക്കൊളു.

എമിലി- ഇത് ഉറച്ചുപോയ ഒരു രോഗമായിട്ടാണ് ഞാൻ കാണുന്നത്. നാഴി കുരുമുളകുതിന്നാലും ഇതിന് ശാന്തി വരില്ല.

ഉപദേശിയാർ- അതു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുതന്നെ.

എമിലി- വാക്കാൽ പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം.

ഉപദേശിയാർ- അതൊക്കെ അവിടെ ഇരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടില്ലേ? ഏതായാലും നിന്റെ ദുശ്ശങ്കകളൊക്കെ വിട്ടുപോയില്ലേ? എന്നെ യല്ലേ നി സപീകരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗോപ്യം പുറത്തുപോകയില്ലെന്ന് നിനക്കു ഉറപ്പിക്കാമല്ലോ. പിന്നെ വിശേഷിച്ച് രഹസ്യമായിച്ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ പുറത്തു അറിഞ്ഞുപോയെങ്കിൽ മാത്രമേ ദോഷം നേരിടുകയുള്ളൂ എന്നതും വാസ്തവമല്ലേ? പിന്നെ ജനങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുനടപ്പാൻ വല്ലതും കിട്ടിപ്പോയെങ്കിലല്ലേ, അതു ചെയ്യുന്നവർക്ക് ദൂഷണമുണ്ടാകയുള്ളൂ. ആരും അറിയാതെ ചെയ്യുന്ന പാപം ഒരിക്കലും ഒരു പാപമായിരിക്കയില്ല.

എമിലി- (പിന്നെയും കുറച്ചിട്ട്) അതെ. അതെ. എനിക്കിപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു വഴങ്ങാൻ ഉറക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങൾക്കു സകലതും സമ്മതിച്ചുതരുന്നത്

ഇപ്പോൾ എന്റെ മുറയാണ്. ഇതിനേക്കാൾ ലഘുവായ കാര്യംകൊണ്ടൊന്നും എനിക്കു നീങ്ങരുത്. പുണ്യ തൃപ്തിതരവാണോ, നീങ്ങളുടെ സന്യാസ്തൃവിശ്വാസം നേടുവാനോ ആശിക്കുന്നത് വിചലമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ വഴിപ്പെടേണ്ടിവരുന്നതും എനിക്കു സന്തോഷമാണെങ്കിലും കൂടി ദുർഘടമാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. എന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കു എതിരായിട്ടാണ് ഞാൻ ഇത്രത്തോളം വഴിപ്പെടാൻ ഭയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ അപ്രകാരമായ ഒരു സംഭവത്തിന്നു നീങ്ങരു എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതു കൊണ്ടും, ഞാൻ അതിന്നു തടസ്സം പറയുന്നതു നിസ്സാരമാണെന്നു നീങ്ങരു കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു തെളിയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും ബോധ്യം വരണ്ടു തെളിവു, സംഗമം ഒന്നു മാത്രമാണെന്നു നീങ്ങരു ശാധ്യം പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, നീങ്ങളെ അപ്രകാരം ചെയ്തു പാട്ടിലാക്കാൻ മനസ്സുറപ്പിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ സമ്മതം കുറഞ്ഞിന്നു കാരണമാകുമെങ്കിൽ, എന്നെ ഇതിന്നു വഴിപ്പെടുത്തിയ ആളാണ് ആ കുറവും ഏറ്റെടുത്തു ചുമക്കേണ്ടതു്. കുറവും എന്റേതാണ് എന്ന് ഒന്നുകൊണ്ടും എണ്ണാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ഉപദേശിയാർ- അങ്ങിനെ ഒന്നും എണ്ണേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഇല്ല. സത്യവേദത്തിൽ ഈശ്വരൻ ജന്തുക്കളോടും കല്ലിച്ചതു്, നീങ്ങളൊക്കെ പോയി പെരുകാനുള്ള വഴിനോക്കിക്കൊരുക എന്നാണ്. നമ്മൾ ഇപ്പോൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കർമ്മവും ഈ കല്ലനമ്മു് എതിരായ ഒന്നല്ല. (അടുക്കെ ചെന്നു കൈ പിടിക്കുന്നു.)

എമിലി- വരട്ടെ. ആ വാതിൽ തുറന്നു ഹാളിൽ എന്റെ ഭർത്താവു് ഇല്ലെ എന്ന് നോക്കി വരുവിൻ. അല്ലാത്തതാൽ നമ്മുടെ ഭയം ഒതുങ്ങുകയില്ല.

ഉപദേശിയാർ- അയാളെ എന്തിന് "ഇത്ര വലിയ കണക്കി
 ലെടുക്കുന്നു. നമ്മൾ രണ്ടാളും ഒത്താൽ നമുക്ക് അയാളെ
 പട്ടിയെപ്പോലെ കളിപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ കൂടിക്കാഴ്ച
 മൈഥുന വ്യാപാരത്തിൽ തുഞ്ചമെന്ന" ധരിക്കാതെ അ
 യാൾ സന്തോഷത്തിൽ മുഴുകുകയേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. പോ
 രെങ്കിൽ ഇതു് ഒരു അഭിമാനമായിട്ടു അയാൾ വിചാരി
 കുന്നു. ആ വിസ്ഫീയെ ഞാൻ അത്രത്തോളം വട്ടംതിരിച്ചു
 വിട്ടിട്ടുണ്ടു്. കണ്ടാൽത്തന്നെ അയാൾ നിഷേധിക്കാനേ
 നോക്കുകയുള്ളൂ. പിന്നെ നീ എന്തിനു പുല്ലോളം ഭയ
 പ്പെടുന്നു.

എമിലി- എന്നാലും ചെല്ല. ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടല്ലേ! സ
 കല മുക്കുകളും ഒന്നു നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചിട്ടു
 വത്ര. എന്നിട്ടാവാം സൈപരസല്ലാപം. (ഉപദേശിയാർ
 പോയ ഉടനെ എമിലിയും പോകുന്നു.)

രംഗം 2

[എമിലി പിന്നെയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

എമിലി- ആ കുളുൻ കാമാർത്തിയോടെ ഇങ്ങുവരട്ടെ എന്നിട്ടു
 വേണം അവനെ ഒന്നു പഠിപ്പിച്ചുവിടാൻ.

അരാഗൻ- (മേശയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നിട്ടു്) അ
 ല്ലാ! ഇതാണോ ഞാൻ ആദരവോടെ പരിപാലിച്ചു ബഹു
 മാനിച്ചുപോന്ന മനുഷ്യൻ? കഷ്ടമേ കഷ്ടം! ഇതെന്തു
 ഭക്തി? ഇതെന്തു വഞ്ചന! ഇതു് എന്തു കഥ! ഇതു് ഏതു
 കാലത്തു് മനസ്സിൽനിന്നു വിട്ടുപോകും? എന്തു പശ്ചാ
 ത്താപം ഇതിനു പരിഹാരമായിത്തീരും? ഇതൊക്കെ ക
 ണ്ടിട്ടും ഇതൊക്കെ കേട്ടിട്ടും ഞാൻ അട്ടിമറിഞ്ഞുപോയി.

എന്റെ ബുദ്ധി പമ്പരംപോലെ തിരിയുന്നു. ഒന്നും കാണാത്ത കണ്ണു് ഞാൻ കൂത്തിപ്പൊട്ടിക്കട്ടെ! എന്നെ എത്ര തന്നെ കുററം പറഞ്ഞാലും, അടിച്ചാലും, ചവിട്ടിയാലും മതിയാകയില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു അപമാനം ഞാൻ സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.

എമിലി- അല്ല! നിങ്ങൾ ഇത്രവേഗം പുറത്തുവന്നുകളഞ്ഞോ? കളി കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെയല്ലേ ഹാൾ വീട്ടുപോകേണ്ടതു്? മേശയുടെ ചുവട്ടിൽ തന്നെ പതിയിരിക്കൂ. പുറത്തുവരാൻ സമയം ആയിട്ടില്ല. നിങ്ങൾക്കു് എല്ലാം കണ്ടിട്ടു് ബോധ്യം റാരണമെങ്കിൽ ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി കാത്തുനില്ക്കണം. ഉപഹംകൊണ്ടു് ഒന്നും വിശ്വസിക്കണമെന്നില്ല.

അരാഗൻ- നരകത്തിൽനിന്നു് ഇത്ര ഓച്ചുനായ ഒരു പിശാചു് പുറത്തുവന്നിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

എമിലി- അല്ല! ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ആയോ? ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ കണ്ടതൊക്കെ വിശ്വസിച്ചാൻ പാടുണ്ടോ? ഇതൊന്നും മതിയാവില്ല. നിങ്ങൾ ഇനിയും കൈ കടന്ന കായ്ക്കങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയായി നിന്നാൽ മാത്രമേ, നിങ്ങൾക്കു പുണ്യവിശ്വാസം ജനിക്കുകയുള്ളൂ. ക്ഷണം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾ തെറ്റിലുരിച്ചുപോയതാണെന്നു് പിന്നീടു് നിങ്ങൾക്കു തോന്നുവാൻ കേവലം അവകാശം ഉണ്ടാവരുതു്.

[ഉപദേശിയാർ . മടങ്ങിവരുമ്പോൾ എമിലി തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഉപദേശിയാർക്കു കാണാൻ പറയാത്ത വിധത്തിൽ തന്റെ പിന്നിൽ ഒരിടത്തു് നിർത്തുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- പരിതഃസ്ഥിതികളെല്ലാം എന്റെ ആഗ്രഹ നിവൃത്തിക്കു് അനുകൂലികളാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പ്രാണപ്രിയേ! ഞാൻ ഹാൾ മുഴുവനും ഒരു പഴുതും വിടാതെ

തീരത്തുനോക്കി. ഒരാളും അവിടെ ഇല്ല. ഒരു ഭയവും വേണ്ട. എന്റെ ആത്മാവിനെ പ്രണയോദയംകൊണ്ടു കവന്നെടുത്ത സുന്ദരി! വരൂ! സംഗമം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പെ നിന്നെ നഗ്നയാക്കി കെട്ടിപ്പിിച്ചു ആ ചുകന്ന ചുണ്ടുകളെ ഒരു ദീർഘചുംബനംകൊണ്ടു ആഹ്ലാദിപ്പിക്കട്ടെ. (ഉടുപ്പ് അഴിപ്പാൻ കൈവെക്കുന്നു.)

അരാഗൻ- (പെട്ടെന്നു വന്നു് അയാളെ തടഞ്ഞിട്ടു്) ബദ്ധപ്പെടേണ്ട, സ്നേഹിതാ! കാമക്രിഡയോടുള്ള നിങ്ങളുടെ തൃപ്തി വളരെ കവിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഇതു അധികം ഭദ്രമാവാശ്യമില്ല. ഹാ! ഹാ! എന്റെ പരമഭക്താ! ഭക്തിയൊക്കെ എന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു അല്ലേ? നിങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ ആത്മാവു് ഈ മാതിരി ദൃശ്യരണക്കു അധീനമായിപ്പോയി. എന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിക്കണം അല്ലേ? അതിനു മുമ്പെ, എന്റെ ഭായ്യ്യേയും, കൈക്കൊള്ളണം, അല്ലേ? അച്ഛാ! സബാഷ്!! ഇതൊക്കെ കായ്മായിരിക്കുമോ എന്നു് വളരെ നേരത്തോളം ഞാൻ സംശയിച്ചുപോയി. സംസാരത്തിന്റെ രീതി മാറിവരും എന്നു വിചാരിച്ചു വളരെ നേരം കാത്തു. ഇപ്പോളൊ, വേണ്ടതിലധികം തെളിവുകൾ കിട്ടിപ്പോയി. എനിക്കു സന്തുണ്ണബോധ്യം വന്നുപോയി. ഇനി എനിക്കു വേറെ യാതൊരു തെളിവും ആവാശ്യമില്ല. ഞാൻ നോക്കുന്നുമില്ല.

എമിലി- (ഉപദേശിയാരോടു്) ഇങ്ങിനെ ഞാൻ അഭിനയിക്കേണ്ടിവന്നതു് എന്റെ സാധാരണ സ്വഭാവത്തിനു് വിചാരിതമായിട്ടാണ്. എന്നാൽ എനിക്കു നിങ്ങളോടു അങ്ങിനെ പെരുമാറേണ്ടതു് നിർബ്ബന്ധമായിപ്പോയി.

ഉപദേശിയാർ- എന്തു്? നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നോ? അരാഗൻ- മതി. മതി. എതിർവാക്കു പറഞ്ഞിട്ടു ഹലമില്ല.

ഇവിടുന്നു ക്ഷണം ഇറങ്ങിപ്പോ? അനാവശ്യമായ ബഹുളം കന്നം ഉണ്ടാക്കേണ്ട

ഉപദേശിയാർ- ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നത്....

അരാഗൻ- നിങ്ങളുടെ വാക്കൊന്നും ഇനി ഇവിടെ ഫലിക്കില്ല. ഈ നിമിഷത്തിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ വീടുവിട്ടു പോകണം.

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളാണ് ഇവിടം വിട്ടു പോകേണ്ടതു്. ഈ വീടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ നിങ്ങളാണെന്നു് നടിക്കേണ്ട. ഈ വീടു എന്റെ സ്വന്തമാണു്. നിങ്ങളെ എനിക്കും പിടിത്തം കിട്ടും. എന്നോടു് വഴക്കുട്ടാനായി ഈ നിസ്സാരസൂത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നത് വെറുതെയാണെന്നു് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തരാം. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ എന്നെ അപമാനിക്കാമെന്നും കരുതേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഈ പറഞ്ഞ ഡിക്കാരം അട്ടിമറിച്ചുകൊടുവാൻ കോട്ടുകൾ എന്റെ പക്കലുണ്ടു്. നിങ്ങൾ എത്രക്കേണ്ടതു് ഈശ്വരന്റെ കോപത്തോടാണു് എന്നോടു് ഇറങ്ങുവാൻ പറയുന്നവരെ ഈശ്വരൻ നിർബ്ബന്ധമായി പശ്ചാത്തപിപ്പിക്കുന്നതാണു്. സൂക്ഷിച്ചോ. (പോയി.)

എമിലി- എന്തുമാതിരി വാക്കാണ് അയാൾ പറഞ്ഞതു്? എനിക്ക് അതിന്റെ സാരം മനസ്സിലായില്ല.

അരാഗൻ- സത്യമായിട്ടും ഞാൻ അന്വരണംപോയി. ഇതു നിസ്സാരമായി കരുതേണ്ടതല്ല.

എമിലി- എന്താണു് നിങ്ങൾ പറയുവാൻ ഭാവികുന്നത്?

അരാഗൻ- അയാളുടെ വാക്കുകൊണ്ടു് ഞാൻ ചെറുപ്പമായ വലിയ തെറ്റാണ് എനിക്കു കാണുന്നത്. ഞാൻ അയാൾക്കു് എഴുതിക്കൊടുത്ത ദാനാധാരമാണു് ഉപേക്ഷിച്ചു എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും കാരണമായി നില്ക്കുക.

എമിലി- ദാനാധാരമോ?

അരാഗൻ- അതെ. ആ ആധാരം എനിക്കു റദ്ദാക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

എമിലി- പിന്നെ ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ?

അരാഗൻ- മറ്റൊരു കാര്യവുംകൂടി എനിക്കു കിടിലം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.

എമിലി- അതു എന്തായിരിക്കും?

അരാഗൻ- ഒക്കെ പറയാം. നമ്മൾ ക്ഷണം ചെന്നു മുക്തീൽ ആ പ്രത്യേക പെട്ടി ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കണം. (പോയി.)

അബ്രാം അങ്കം

രംഗം 1

[കാളാന്തരം അരാഗനം പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കാളാന്തരൻ- എവിടേക്കാണ് ഈ ധൃതിയായി പോകുന്നത്?

അരാഗൻ- എവിടേതന്നെ നല്ല ധാരണയില്ല.

കാളാന്തരൻ- നമ്മൾ വക്കീൽമാരുടെ അഭിപ്രായമാണ് ഒന്നാ
മതു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്, ഈ കേസിൽ വല്ല മാറ്റുവുണ്ടോ
എന്നു് കാണാൻ.

അരാഗൻ- ആ നാശംപിടിച്ച പെട്ടി കാണാഞ്ഞിട്ടാണ് എ
നിക്കു് ഈ സൈപരക്കേടു മുഴുവനും. മറെറല്ലാ കായ്
ങ്ങളെക്കാളും ഇതാണ് എന്നെ തൊന്തരവാക്കുന്നത്.

കാളാന്തരൻ- ഈ പെട്ടിയിൽ അറിയാതെ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന
വല്ല കായ്ത്തിന്റേയും അറിവുതന്ന മർമ്മം ഉണ്ടായിരി
ക്കുമോ?

അരാഗൻ- എന്റെ സ്നേഹിതൻ പത്രോസു്, എന്തോ ഒരു കുടു
ക്കിൽ കെണിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾതന്നെ വന്നു് എത്ര
യോ ഗോപ്യമായിട്ടു് എന്റെ വശം സൂക്ഷിക്കാൻ തന്ന

താണ്. അയാൾ നാടുവിട്ടു പോകുമ്പോൾ എന്നോടുള്ള വിശ്വാസം കൊണ്ടാണ് ആ പെട്ടി ഇവിടെ ഇട്ടേച്ചു പോയത്. ആ പെട്ടിയിൽ അടുക്കിവെച്ച ആധാരങ്ങളിലാണ് അയാളുടെ സ്വത്തുക്കളുടേയും സ്വന്തം ജീവന്റെയും രക്ഷ കിടക്കുന്നതെന്ന് അയാളുടെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു്.

കാളാത്തൻ- അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പെട്ടി നിങ്ങൾ എങ്ങനെ മറൊരാൾവനെ വിശ്വസിച്ചു് എല്ലിക്കും?

അരാഗൻ- എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ഒരു കൂത്തു് ഹേതുവായിട്ടു് ഞാൻ നേക്കു് ചെയ്തതു് ആ കള്ളൻ ഉപദേശിയാരുടെ അടുക്കെയാണ്. ഞാൻ അയാളോടു് വിവരം ഒക്കെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പെട്ടി സൂക്ഷിക്കാൻ അയാളുടെ പക്കലാണ് കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന് അയാൾ ചില ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞു് എന്നെ മിരട്ടി. ഞാൻ വഴിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അയാൾ അന്നു പറഞ്ഞതു് എനിക്കു കാൽപ്പുമായി. സത്യവീരോധം ഇല്ലാതെ ആരെങ്കിലും വിടുപരിശോധിക്കാൻ വന്നാൽ, പെട്ടി എന്റെ കൈവശത്തിൽ ഇല്ലെന്ന് എനിക്കു് ധൈര്യത്തോടെ പറയാമല്ലോ. ഈ ഭടികഭിദു കൊണ്ടു് വാസ്തവത്തിന്നു വീരോധമായി സത്യം ചെയ്താലും എന്റെ മനഃസാക്ഷികേടു് വരില്ലല്ലോ എന്നൊക്കെ ആയിരുന്നു.

കാളാത്തൻ- ഞാൻ കാണുന്നേടത്തോളം നിങ്ങളുടെ കേസു് അമാന്തത്തിലാണിരീക്ഷുന്നതു്. ഈ ദാനാധാരം, ആരാന്റെ ഗോപ്യം അയാളെ വിശ്വസിച്ചു പറഞ്ഞുകൊടുത്തതു്— ഈ രണ്ടും എന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം നിങ്ങൾ ശരിയായ ധാരണകൂടാതെ ചെയ്ത അവിവേകങ്ങളാണു്. ഇവ രണ്ടും ആയുധങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടു് നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എന്തു കാൽപ്പും ചെയ്യിക്കാനും അയാൾക്കു സാധിക്കുന്നതാണു്. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയെ അയാളുടെ കൈയ്യിൽ

കെണിത്തുപോയതുകൊണ്ട് അയാളെ പിന്നെയും കോപിപ്പിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് പ്രതികൂലമായി കലാശിക്കാതെയിരിക്കുവാൻ ദൈവം തുണക്കട്ടെ. അതുകൊണ്ട് മൃഗവും ശാന്തവുമായ ഭാവത്തിൽ പെരുമാറാതെ നിങ്ങൾക്കു നിവൃത്തി ഉണ്ടാകയുള്ളൂ.

അരാഗൻ- ഇതിൽപ്പരം ആശ്ചര്യം മറെറന്നാണ്? എത്രയോ നീചമായ ഒരാത്മാവ്! എത്രയോ കപടമായ ഹൃദയം! ഇതൊക്കെ ഭക്തിയുടെ നാട്യത്തിന്റെ ഊററംകൊണ്ട് മറച്ചുവെക്കാൻ ആർക്കു സാധിക്കും? ആ എരപ്പത്തെങ്ങിയിയെ ഞാനാണ് വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയത്. അപ്പോ! വളരെ കൈകടന്നുപോയി. ഭക്തന്മാരുടെ സഹവാസം ഇനി എനിക്കു വേണ്ടേ വേണ്ട. ഞാൻ ഇനി അവരെ വിഷംപോലെ വെറുക്കും. അവരോടു പെരുമാറുന്നത് പിശാചുക്കളേക്കാൾ കാനമായിട്ടായിരിക്കും. വേദാന്തികളെ വിശ്വസിക്കരുതെന്ന് ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുകൂടി ഉണ്ട്.

കാളാന്തൻ- ഹൂ! പിടന്നെയും അസംഗതത്തിലാണു നിങ്ങളുടെ പോക്ക്. നോക്കൂ! ലക്കത്തൊറിപ്പോകരുത്. ഒരു കായ്ത്തിലും ശാന്തസ്വഭാവം നിലനിർത്തുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കയില്ല. വിശേഷബുദ്ധി എന്തെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിവില്ല. ഒന്നാമതു ചാടിയത് തലക്കലാണെങ്കിൽ പിന്നെ ചാടുന്നത് മറുതലക്കാണ്. നിങ്ങൾ സ്വന്തം തെറ്റാകാണണം. കപടഭക്തിയുടെ പുറംപൂച്ച കണ്ടിട്ട് നിങ്ങൾ വഞ്ചിതനായിപ്പോയെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അത് പരിഹരിപ്പാൻ വേണ്ടി ശരിയാണെന്ന ന്യായത്തിന്മേൽ ഇതിനെക്കാളും വലിയ തെറ്റിൽ ചെന്നു ചാടാൻ നിങ്ങൾ എന്തിനു പുറപ്പെടുന്നു? നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു നിസ്സാരനായ കഴുവേറിയും, സജ്ജനങ്ങളും കാട്ടുന്ന നടപടിയിൽ വ്യത്യ്യാസം കാണാത്തത്? എന്തു പറയാനാ

ഞാൻ! കപടഭക്തിയുടെ നാട്യത്തിന്റെ ഉഗ്രരംകൊണ്ടു് ഒരു കള്ളക്കഴുവേറി നിങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചതുകൊണ്ടു് ബാക്കി എല്ലാവരും അയാളെ ആദരിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു് നിങ്ങൾ ശാഠ്യംപിടിച്ചതു ന്യായമാണോ? ഈ കാലത്തു് യഥാർത്ഥ ഭക്തന്മാർ ആരും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ആ കായ്ക്കങ്ങളൊക്കെ മതവിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കു് വിട്ടുകൊടുക്കൂ. നന്മയെ അതിന്റെ കാട്ടിക്കൂട്ടലിൽനിന്നു വേർതിരിക്കൂ. ഒരു മിടുക്കിനു് ഒരാളെ ബഹുമാനിക്കാൻ ചാടിച്ചെല്ലാതിരിക്കൂ. രണ്ടു് അഗാധം വിട്ടിട്ടു് ഒരു മദ്ധ്യം മാത്രം നിങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിക്കൂ. നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ കപടനാട്യക്കാർക്കു് വളം വെച്ചുകൊടുക്കാതിരിക്കുക. എന്നാലോ, സാക്ഷാൽ ഭക്തി കാണുമ്പോൾ നിന്ദിക്കയും അരുതു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം പിടിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നാൽ, നന്മയുള്ള ഈ ഭാഗം കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു് ആ ഭാഗം മാത്രമെ പിടിക്കാവൂ.

[ഇരുവരും പോയി.]

[ദേവസ്സിയും അരാഗനും കാളാന്തരം പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ദേവസ്സി- അച്ഛാ! എന്താണു ഞാൻ കേൾക്കുന്നതു്? ആ കഴുവേറി നിങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി എന്നോ? നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്ത സകല നന്മകളും മരണകളഞ്ഞെന്നോ? ആ പെരുകിച്ചെററ പൊരത്തുകൂടാത്ത നീചവാക്കുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്ത ഉപകാരങ്ങൾതന്നെ നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകോടാലിയാക്കീവെക്കാൻ ഭാവികുന്നുണ്ടോ?

അരാഗൻ- എന്റെ മകനെ! അതൊക്കെ സത്യമാണു്. അതൊക്കെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ദുസ്സഹ സങ്കടംകൊണ്ടു് ഞാൻ വലയുന്നു.

ദേവസ്സി- എന്നെ നിങ്ങൾ വിട്ടുവിൻ. ആ കാളക്കഴുത്തന്റെ ചെവി രണ്ടും മുറിച്ചു് പട്ടികൾക്കു്, ഇട്ടുകൊടുക്കാനും

കൂടി മടിയില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമുക്ക് അതിനൊന്നും പാടില്ലെന്നല്ലേ കേൾക്കുന്നത്! അതു ഞാൻ കൂട്ടാക്കില്ല. അവന്റെ ഡിക്കാരത്തിന് അവന് ഉഴുഹിച്ചെടുപ്പാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ അവന് ഒരു ഇടിവെക്കണം. ഒരറ അടികൊണ്ടു് ആ പിശാചിന്റെ ബാധയിൽനിന്നു് നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമാക്കണം. കായ്മ്മൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ഞാനാണു് അവനെ തല്ലിത്തകർക്കേണ്ടതു്.

കാളാന്തൻ- പറഞ്ഞതു് സത്യസന്ധനായ ഒരു യുവാവിന്റെ മാതിരിക്കാണു്. എന്നാൽ അതൊന്നും ഇപ്പോൾ പാടില്ല. ഇപ്പോൾ കുറെ ശാന്തനായിരിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളൊക്കെ പാകതയിൽ വരുത്തു. അതാണു വേണ്ടതു്. കേട്ടോ. നമ്മൾ ആ മാതിരി ഒരു കാലത്താണു്, അങ്ങിനെയുള്ളൊരു രാജാവിന്റെ ഭരണാധിനത്തിലാണു് ജീവിച്ചു പോരുന്നതു്. അക്രമം കൊണ്ടൊന്നും നമുക്കു ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

രംഗം 3

[മുത്തശ്ശിഅമ്മയും അരാഗനും എമിലിയും കാളാന്തനും മറിയാനിയും ദേവസ്സിയും ദോറിനയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- ഞാൻ ഭയങ്കരാനുഭവമനുഭവിച്ചു കേൾക്കുന്നല്ലോ!

അരാഗൻ- അതുതന്നെ സംഗതികൾതന്നെ. സംശയമില്ല. എന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു തന്നെയാണു കണ്ടതു്. എന്റെ ഭയമൊക്കെത്തന്നെ എനിക്കു പകരം കിട്ടിയതു് എന്താണെന്നു് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ഞാൻ എത്രയോ തൃപ്തയോടെ ഒരു നിസ്സാരനായ എരപ്പനെ സ്വീകരിച്ചു്

അവനെ എന്റെകൂടെ പാർപ്പിച്ചു. എന്റെ സഹോദര നേക്കാൾ ഉപരിയായി ദിവസംതോറും അവനെ സല്ലരിച്ചു. സമ്മാനങ്ങളും സംഭാവനകളുംകൊണ്ട് ദിനംപ്രതി അയാളെ അഭിഷേകം ചെയ്തു! എന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ വാഗ്ദത്തം കൊടുത്തു. എന്റെ സ്വത്തൊക്കെ അവന് ദാനം ചെയ്തു. ആ വഞ്ചകൻ, ആ പെരുങ്കള്ളൻ, ആ പിശാച് അതിഥിധർമ്മങ്ങളൊക്കെ മറന്ന് ഗുഡമായി അതിനിടയിൽ എന്റെ ഭാര്യയെ വശീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ നിമോദ്ദേശം വെച്ചതും പോരാഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ ചെയ്തുകൊടുത്ത ഉപകാരങ്ങൾ എന്നെ ദ്രോഹിപ്പാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാക്കി എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിവരാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നു. എന്റെ മൗഢ്യംകൊണ്ട് ഞാൻ ദയാപൂർവ്വം അവന്റെ അധീനത്തിൽ പെടുത്തിക്കൊടുത്ത കോപ്പുകളും സൗകര്യങ്ങളും എന്നെ നശിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഓരോ തരം ആയുധങ്ങളാക്കി അവൻ ഉപയോഗിച്ചു എന്റെ സ്വത്തുക്കളൊക്കെ കൈവശം വെച്ചിരിക്കുന്നു. അവനെ ഞാൻ ഏതു ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുവോ ആ ദാരിദ്ര്യം അവൻ എന്റെ മേൽ ചുമത്തിയിരിക്കുന്നു.

ദോറീന- സാധു മനുഷ്യൻ!

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- എന്റെ മകനെ! ഇത്ര പൈശാചികമായ ഒരു കർമ്മം ചെയ്യാൻ അയാൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു ഒന്നുകൊണ്ടും വിശ്വാസം വരുന്നില്ല.

അരാഗൻ- എന്തുകൊണ്ട്?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- വെറുത്തുള്ള ജനങ്ങളൊക്കെ അസൂയക്കു ലക്ഷ്യമായി വരും. അയാൾ വെറുത്തുള്ള ഒരാളാണ്.

അരാഗൻ- അമ്മേ! ആ വാക്കുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥം എന്താണ്?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- നിന്റെ വീട്ടിൽവെച്ച് പല കായ്കളും നടക്കുന്നുണ്ട്. നിന്റെ കുടുംബക്കാർക്ക് അയാളെ കണ്ടുകൂട എന്നതും എല്ലാവരും അറിയുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥവുമാണ്.

അരാഗൻ- ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ കായ്കളും നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതും തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധമാണുള്ളതു്?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- എന്റെ മകനെ! നീ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ ഈ ഭൂമിയിലുള്ളവർ ഇപ്പോഴും നമ്മെ വെറുക്കുന്നവരാണെന്നു് നിന്നോടു് പറഞ്ഞുതന്നിരുന്നു. അസൂയക്കാർ ഭൂമിയിൽനിന്നു് മരിച്ചുപോകുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അസൂയ ഭൂമിയിൽ എന്നും നിലനില്ക്കും!

അരാഗൻ- ഇപ്പോഴത്തെ യഥാർത്ഥ സംഗതികളും നിങ്ങളുടെ വിശിഷ്ടപ്രസംഗവും തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധമാണുള്ളതു്?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- അവരൊക്കെ സാരമില്ലാത്ത റൂറു കളവുകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു് എനിക്കു ഉറപ്പാണ്. ഉപദേശിയാർ വിശ്വസ്തനാണ്.

അരാഗൻ- എന്റെ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കണ്ടതാണെന്നു് ഞാൻ ഒരു തവണ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞുതന്നല്ലോ.

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- ദുഷണക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു് കുറ്റങ്ങൾ കണ്ടു പിടിച്ചു ഘോഷിപ്പാനാണ്.

അരാഗൻ- അമ്മേ! എനിക്കു് ആത്മാവുതന്നെ ഇല്ലെന്നു് നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കാൻ ഭാവിയിലുണ്ടോ? അവന്റെ ലജ്ജാവഹമായ് പെരുമാറ്റങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു് കണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്. കേട്ടില്ലേ?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- നന്നായന്മാരായാൽ അവരുടെന്നാവുകയും എപ്പോഴും വിഷം ഇപ്പിക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഭൂമിയിൽ അവർ കുറ്റം പറയാതെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന ഒന്നാതന്നെ ഉണ്ടാകയില്ല.

അരാഗൻ- നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽ ഒരു തരിപോലും ചൊരുകൾ കാണുന്നില്ല. നല്ലവണ്ണം കേൾക്കുകണ്ട. ഞാൻ കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലേ? ഞാൻ പിന്നെയും ഹൃദയവണ ആവർത്തിക്കണോ? അത് നിങ്ങളുടെ ചെവിയ്ക്കൽ വലിയതോക്കു ചൊടുംപോലെ ഉച്ചത്തിൽ പറയണമോ?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- പ്രിയ മകനെ! ആകൃതികൊണ്ടും കാഴ്ചകൊണ്ടും വലപ്പോഴും വഞ്ചിതരായിപ്പോകും. കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നത് എല്ലാ കാഴ്ചത്തിലും വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും വരും.

അരാഗൻ- നമ്മൾ ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നതുംകൂടി നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലായിരിക്കും. വെറുതെ നിങ്ങൾ ആളുകളെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കേണ്ട.

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- തെറ്റായ ശങ്കകൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ മയക്കിക്കളയും. നന്മ തിന്മയാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകും.

അരാഗൻ- ആക്കെങ്കിലും എന്റെ ഭായ്യയെ ചുംബിക്കണം എന്നു തോന്നിയാൽ അതു ക്രിസ്തീയ ധർമ്മമാണെന്നു വിചാരിക്കേണമോ? ഒരു കവിളിൽ ചുംബിച്ചാൽ ആരാന്റെ ഭായ്യ അതു ചെയ്തവന്നു മറ്റൊരു കവിളുംകൂടി കാണിച്ചുകൊടുക്കണോ?

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- ആളുകളെ കുറുകുകയാക്കി ഗണിക്കുന്നതിനു നിനക്കു ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ ശരിയായ ഒരു അടിസ്ഥാനമെങ്കിലും വേണ്ടതാണു്. ഒരു കാര്യം ശരിയും സത്യവുമാണെന്നു ബോദ്ധ്യം വരുന്നതുവരെ നി കാത്തുനില്ക്കണം. ധൃതി ഒന്നിലും അരുതു്.

അരാഗൻ- തേങ്ങപ്പുണ്ണാക്കാണു്! ഒരു കാര്യം കണ്ണുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം കണ്ടതു് ശരിയോ എന്നു ബോദ്ധ്യമാവാൻ എത്ര പ്രാവശ്യം നോക്കണം പോലും? അവൻ എന്റെ

ഭായ്യയെ.....അതുവരെ കാത്തുനില്ക്കേണമോ? അസംബന്ധം പറഞ്ഞിട്ട്” കൈകടന്ന വിധത്തിൽ സംസാരിക്കുവാൻ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കാത്തതാണു നല്ലതു്.

മുത്തശ്ശിഅമ്മ- ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നിഷ്കളങ്കമായ മനസ്സിൽ തോന്നാവുന്ന അതിതൃപ്തകൊണ്ടാണു് അയാൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്യാൻ പ്രേരിതനായതെന്നു് എല്ലാവരും അറിയേണ്ടതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അയാളുടെ മേൽ ആരോപിക്കുന്ന കുറവും അയാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യാൻ നോക്കിയതാണെന്നു് എനിക്കു് ഒന്നുകൊണ്ടും വിചാരിക്കാൻ പാടില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു.

അരാഗൻ- കഷ്ടകാലത്തിനു് നിങ്ങൾ എന്റെ അമ്മയായിപ്പോയി. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്ന മറ്റുപടിയുടെ രീതി മറെറാരു വിധത്തിൽ ആകുമായിരുന്നു. എനിക്കൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. ക്രോധം സഹിക്കാനും കഴിയുന്നില്ല.

ദോറീന- (അരാഗനോടു്) നിങ്ങളുടെ വാക്കു് ഇങ്ങിനെ അവഗണിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു് അധികമൊന്നും പരിഭവിക്കാനില്ല. ഞങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടു് പണ്ടു നിങ്ങൾ വിലവെച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടേതും ഇവർ വിലവെക്കുന്നില്ല. “വരമ്പത്തുവെച്ചു ചെയ്തതിനു് വയലിൽവെച്ചുകൂലി” എന്നില്ലേ?

കാളാന്തൻ- വെറും വേണ്ടാത്ത കായ്കങ്ങൾ പറഞ്ഞു് നമ്മൾ അനാവശ്യമായി സമയം കളയുന്നു. ഈ കഴുവേറിയുടെ ഭീഷണികൾ തടുത്തുനിർത്താൻ മാഗ്ഗുങ്ങൾ ആലോചിക്കുവാൻ റേണ്ടിയാണു് നമ്മുടെ സമയം ഇപ്പോൾ വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു്.

ദേവസ്സി- അവന്റെ ധിക്കാരം അത്രത്തോളം കൈകടന്നുപോകുമെന്നു് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നോ?

എമിലി- അതൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കില്ലെന്നാണു് എന്റെ

വിശ്വാസം. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ കൃതാർത്ഥത വെട്ടാവെളിച്ചത്തിൽ ആയിപ്പോയില്ലേ?

കാളാന്തൻ- എന്താ വന്നുകൂടാത്തത്? അവൻ നിങ്ങളോടു ചെയ്ത കെടുതികൾക്ക് കളവാകുന്ന വാർണിഷിട്ട് കേട്ട് ഉന്തിനില്ക്കാത്ത വിധത്തിൽ നിങ്ങളെ കുറപ്പെടുത്തി പറയുവാൻ പല ന്യായങ്ങളും പറയുവാനും മതി. ഇതിനെക്കാളും ചിലർ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടുകൂടി ഒരു ദുർബ്ബലിക്കു മരണാവസ്ഥയ്ക്കു ജീവകാലം മുഴുവനും സങ്കടമയമാകാനും സാധിക്കും. ഞാൻ ഒന്നുകൂടി പറയാം. റോളെ രേഖകളെല്ലാം അവന്റെ വശമാണുള്ളത്. പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. അവനെ എത്രത്തോളം വിശ്വസിച്ചാലും രേഖകൾ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത അവിവേകം ചെയ്യാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു.

അരാഗൻ- ശരിതന്നെ. ചെയ്യേണ്ടത് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞുപോയി. പറയേണ്ടതു പറഞ്ഞത് കാലം വൈകിയിട്ടും ആയിപ്പോയി. ആ കള്ളന്റെ അഹന്ത കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ കോപം പിടിച്ചാൽ പിടി കിട്ടാത്ത വിധം ചെയ്തിപ്പോയി.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു പേരിനെങ്കിലും ഇണക്കം കൈക്കൊണ്ടു വാഴാൻ ഞാൻ സർവ്വ്യാത്മനാ കാംക്ഷിക്കുന്നു.

എമിലി- നമ്മളെ ദ്രോഹിപ്പാനുള്ള ആയുധങ്ങൾ പലതും അവന്റെ പക്കൽ ഇരിപ്പുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഇത്രത്തോളം കർക്കശമായി എന്റെ അഭിനയം നടത്തുകയില്ലായിരുന്നു. അല്ല! ഒരു അറിയാത്ത ആളോ?

അരാഗൻ- (ലോറപ്പൻ ആമിൻ വരുന്നതു കണ്ടിട്ട് ദോറിനയോടു) ആരാണു് ഈ സമയത്തു വരുന്നതു്? വേഗം ചെന്നിട്ടു് അറിഞ്ഞുവാ. വിരുന്നുകാരെ സ്വീകരിപ്പാൻ

തക്കവണ്ണം നല്ല കോലത്തിലാണ് ഞാൻ നില്ക്കുന്നത്.
ബഹുവിശേഷപ്പെട്ട കോലം!

[എല്ലാവരുടേയും വഴിയിൽ ആമിനും ദോറി
നെയും നിൽക്കുന്നു.]

ആമീൻ- (ദോറിനയോടു്) ഇഷ്ടത്തി! ഗുഡ്ബൈ! എനിക്കു്
വീട്ടടുമസ്ഥനെ ഒന്നു കാണേണ്ടതുണ്ടു്. ഇടയുണ്ടെങ്കിൽ
ഞാൻ വന്ന വിവരം ഒന്നു് അറിയിച്ചാൽ കൊള്ളാം.

ദോറിന- യജമാനനു് ഒട്ടും ഇടയില്ല. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ആ
രേയും കാണുകയില്ല.

ലോനപ്പൻ- എന്നെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിപ്പാൻ ഏതു
വീട്ടുകാക്കും ഇഷ്ടമായിരിക്കും. എന്റെ വരവു് ഒരിക്ക
ലും അലോഗ്യമായിരിക്കയില്ല. ഞാൻ വന്ന കാര്യം ഒരു
വേള അയാൾക്കു് ഉപകാരത്തിനാണെന്നു് വരാനും മതി.

ദോറിന- ആർ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നാണു് ഞാൻ ചെന്നു പറ
യേണ്ടതു്?

ലോനപ്പൻ- അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചങ്ങാതി തറിയൻ ഉപദേശി
യാർ എന്നെ അയച്ചതാണെന്നു് മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി.
അയാളുടെ മുതലുകൾക്കു്.....

ദോറിന- (അരാഗന്റെ അടുക്കെ ചെന്നിട്ടു്) അയാൾ ഉപദേ
ശിയാർ അയച്ചിട്ടു വന്ന ആളാണു്. ശീലവും നടപടി
യും നന്നു്. അയാൾ വന്ന കാര്യം നിങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യ
മാവും എന്നാണു പറഞ്ഞതു്.

കാളാന്തൻ- (അരാഗനോടു്) നിശ്ചയമായിട്ടും നിങ്ങൾ അയാ
ളെ കാണണം. ആരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അയാൾ
ക്കു വേണ്ടുന്നതെന്താണെന്നു ചോദിക്കണം.

അരാഗൻ- (കാളാന്തനോടു്) ഒരു സമയം ഉപദേശിയാർക്കു്
ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ രാജിയാകണം എന്ന വിചാരം ഉണ്ടായി
രിക്കണം. ഞാൻ ഏതു മട്ടിലാണു് അയാളെ സ്വീകരി
ക്കേണ്ടതു്?

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ കോപിക്കാതിരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. അയാൾ രാജിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചാൽ അതിനു് നിങ്ങൾ വഴിപ്പെടണം.

ലോനപ്പൻ- (അരാഗനോടു്) സാരേ! ഗുഡ് ബൈ!! ഈശ്വരൻ നിങ്ങൾക്കു് നന്മയും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കൾക്കു തിന്മയും ഉണ്ടാക്കട്ടെ.

അരാഗൻ- (സ്വകായ്മമായി കാളാന്തനോടു്) ഈ ശാന്തസംസാരം എന്റെ ഉപഹൃത്തിനു് അനുകൂലമായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ സംസാരം രാജിയുടെ ആരംഭമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ലോനപ്പൻ- നിങ്ങളുടെ വീടിനോടു് വളരെ മുന്യതന്നെ എനിക്കു സ്നേഹമാണു്. സാരേ! നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ ഉപചരിപ്പാനുള്ള ബാഹുമതിയും കൂടി എനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അരാഗൻ- സാരേ! നിങ്ങളുടെ മുഖം തിരിച്ചറിയാനോ, നിങ്ങളുടെ പേർ ഓർമ്മവെക്കാനോ എനിക്കു സാധിക്കാത്തതു കൊണ്ടു് എനിക്കു ലജ്ജതോന്നുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോടു് മാപ്പുചോദിക്കുന്നു.

ലോനപ്പൻ- എന്റെ പേർ ലോനപ്പൻ എന്നാണു്. ഞാൻ മുളളുക്കർക്കാരനാണു്. ഞാൻ സിവിൽ കോടതിയിലെ ഒരു ആമീനാണു്. അതുകൊണ്ടു് പലക്കും എന്നോടു പരിഭവത്തിനിടയുണ്ടു്. എന്റെ പ്രവൃത്തി ഈശ്വരകടാക്ഷംകൊണ്ടു് നല്ലതുകൊല്ലത്തോളം മാനമോടെ നടത്താൻ എനിക്കു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് സാരേ! നിങ്ങളുടെ മനസ്സുണ്ടായിട്ടും ഒരു വാറണ്ടു് നടത്താനാണു് ഞാൻ വന്നതു്.

അരാഗൻ- എതു്? നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതു്?.....

ലോനപ്പൻ- സാരേ! ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. കോപം മാത്രം അരുതു്. ഇപ്പോൾ നടത്താൻ പോകുന്നതു് വാറണ്ടു് മാത്രം

മല്ല. അതിന്റെ മുൻഗാമിയായ സമൻസും ഒപ്പമുണ്ടു്. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെകൂട്ടരും ക്ഷണം വീടു് ഒഴിച്ചുവിടണം എന്നാണു് കല്പന. വീട്ടുസാമാനങ്ങളൊക്കെ എടുത്തു് പുറത്തുകൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളണം. വേറെ സാമാനങ്ങൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവെക്കേണ്ടതുണ്ടു്. യാതൊരു താമസവും അരുതു്. 'തീടുതിപ്പു്' എന്നായിരിക്കണം. എന്നു വെച്ചാൽ ഇടിയപ്പൊളിയേ. അതാണു് കല്പന.

അരാഗൻ- ഞാനോ? ഈ വീടു വിടേണമെന്നോ?

ലോനപ്പൻ- അതു തന്നെ സാരേ! ദേവ! ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായിട്ടും അറിഞ്ഞിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഈ വീടിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഉടമസ്ഥൻ തറിയൻ ഉപദേശിയാർ അവർകളാണു്. അദ്ദേഹം, ശരിയായ ഫോറത്തിലും ഉടവുകാണാത്ത വാചകത്തിലും എഴുതി രജിസ്ട്രാക്കിയ കരാറു് വാറണ്ടിന്റെ കൂടെ ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇന്നു മുതൽ അവിതർക്കമായി, ഇന്നു മുതൽ ഇളകുന്നതും ഇളകാത്തതുമായ സകല മുതലുകൾക്കും അവകാശിയും അധികാരിയും കൈകാര്യകർത്താവും മേല്പടി ഉപദേശിയാർ തന്നെയാണു്.

ദേവസ്സി- (ലോനപ്പനോടു്) നിങ്ങളുടെ അധികപ്രസംഗം കഠിനവും കർശവും ദയാശൂന്യവുമാണു്.

ലോനപ്പൻ- (ദേവസ്സിയോടു്) സാരേ! നിങ്ങളോടു നേരിട്ടു് എനിക്കു് യാതൊരു ഇടപാടും ചെയ്യാൻ ഇല്ല. (അരാഗനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) അദ്ദേഹവുമായിട്ടാണു് ഞാൻ ഇടപെടേണ്ടതു്. അയാൾക്കു നല്ല വിവരമുണ്ടു്. വളരെ കൗദായ്യവുമുണ്ടു്. അയാൾക്കു മയ്യാദക്കാരോടു് ചെരുമാറാൻ നല്ല തഴക്കവുമുണ്ടു്. സിവിൽ നിയമങ്ങളുടെ നടപടികൾ തടസ്ഥമുണ്ടാക്കരുതെന്ന ബോധവും അയാൾക്കു ധാരാളമുണ്ടു്.

അരാഗൻ- എന്നാൽ....

ലോനപ്പൻ- സാരേ! ഒരു നിധി തന്നാലുംകൂടി ഈ കായ്കത്തിൽ വിരോധം പറയുകയോ തടസ്സം ഉണ്ടാക്കുകയോ ഇല്ലെന്നു എനിക്കറിയാം. കോടതിയുടെ വിധി നേരംവണ്ണം നടത്താൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം.

ദേവസ്സി- ആമീനെ, കായ്കമെന്തെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുമെന്നു നിങ്ങളുടെ ദേഹം മൂടിയ അങ്കിമേൽ ചുട്ട അടികണക്കിലേറെ വിഴും.

ലോനപ്പൻ- (അരാഗനോടു്) സാരേ! നിങ്ങളുടെ മകനോടു് നാവടക്കിവെക്കാനോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടംവിട്ടു പോവാനോ പറയണം. എനിക്കു് ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു റിപ്പോർട്ടു് എഴുതി രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ നിങ്ങളെ വിചാരിച്ചിട്ടു് മടിയുണ്ടു്. റിപ്പോർട്ടു് ഞാൻ തയ്യാറാക്കിയാൽ നിങ്ങളുംകൂടി കെണിയും.

ദോറിന- (മനസ്സിൽ) ലോനപ്പന്റെ മുഖം കാണുമ്പോൾ കള്ളനാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല.

ലോനപ്പൻ- സാരേ! നിങ്ങളെപ്പോലെ സത്യവും ബഹുമാനവും മുഖ്യ സജ്ജനങ്ങളോടു് എനിക്കു വളരെ അനുഭവമുണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കു വല്ല ഉപകാരവും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന്മേലാണു് ഈ വാറണ്ടു് നടത്താനുള്ള റിക്കാർട്ടുകൾ മുഴുവനും ഞാൻ ഏറ്റെടുത്തതു്. മറ്റു ചിലവെക്കാനും നിങ്ങളുടെ കായ്കത്തിൽ എന്നെപ്പോലെ തൃപ്തി ഉണ്ടാകയില്ല. ശാന്തതരഭാവത്തിൽ, അവൻ കല്പിക്കും. കായ്കമൊക്കെ ചടപട എന്നു് കഴിക്കും. അന്താതിരിക്കാതെ ട്രോഹത്തിൽനിന്നു നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാനാണു് ഞാൻ ഈ വാറണ്ടു് ഏറ്റെടുത്തിയതു്.

അരാഗൻ- വീട്ടുകാരോടു വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തുപോകുവാൻ എത്ര മൃദുസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞാലും കടുപ്പം കുറഞ്ഞുപോകുമോ?

ലോനപ്പൻ- അതിനെന്താ? നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സമയം തരുന്നില്ലേ? സാരോ! വാറണ്ടുകളുന നടത്താൻ വേണമെങ്കിൽ നാളയ്ക്കു നീട്ടിവെക്കാം. അപവാദം കൂടാതെയും ആരും അറിയാതെയും ഞാനും പത്തു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും രാത്രി ഇവിടെ കഴിച്ചുകൊള്ളാം. ഒരു ചേരിനു വേണ്ടി മാത്രം, നിങ്ങൾ ഉറങ്ങാൻ ചോകുന്നതിനുമുമ്പേ സകല താക്കോലുകളും എന്റെ വശം തരണം. നിങ്ങൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളാരും ഉപദ്രവിക്കാൻ വരികയുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അസഭ്യനടപടികളൊന്നും ഇവിടെവെച്ചു കാണിക്കുകയുമില്ല. എന്നാൽ നാളെ പുലരും മുമ്പെ നിങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങളൊക്കെ ഒന്നും ബാക്കിവെക്കാതെ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകയും വേണം. വേണമെങ്കിൽ എന്റെ കൂട്ടുകാർ നിങ്ങളെ സഹായിക്കും. സാമാനങ്ങളെല്ലാം കടത്തിവിട്ടു് കഴിച്ചുപോകുന്നതിൽ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയതു് വളരെ മിടുക്കുള്ളവരെയൊണ്. ഇത്ര ഭയദായ്മയായി മററാരും പെരുമാറുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ വളരെ ദയയോടെ നിങ്ങളോടു പെരുമാറുമ്പോൾ, അതേ മാതിരി ഭയദായ്മ എനോടും കാണിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കും ബാധ്യത ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് എന്റെ പ്രവൃത്തി നടത്തുമ്പോൾ നിങ്ങളാരും കശപിശ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കരുതു്.

അരാഗൻ- ഇപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ സകലതും നിങ്ങൾക്കു് ഏല്പിച്ചുതന്നേക്കാം. അതിന്നു് ഒട്ടും വിരോധമില്ല. ഉപദേശിയാരുടെ മുഖത്തു് ഒരു പുട്ടു അടി കൊടുപ്പാൻ ഉള്ള തൃപ്തി പൂരിപ്പിക്കാൻ ഒരു അവസരം എനിക്കു നിങ്ങൾ അനുവദിച്ചുതന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് ഞാൻ ഉറപ്പികതരാൻ ഞാൻ ഒട്ടും മടിക്കയില്ല.

കാളാന്തൻ- (അരാഗനോടു്) സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക. കായ്ങ്ങൾ ഇതിലും അവതാളത്തിൽ ചാടിക്കാൻ നോക്കേണ്ട.

ദേവസ്സി- വല്ലാത്ത ഡിക്കാരം! എനിക്കു അടങ്ങിനില്പാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്റെ കൈ ഇരിയുന്നു. അവന്റെ പിരടിക്കൊന്നു കൊടുപ്പാൻ. തൃദുവായ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു് കടുപ്പമുള്ള കായ്ക്കങ്ങളാണു പറയുന്നതു്.

ദോറിന- സുഖമായി ഉറങ്ങാൻ പറയുക. പുലരും മുമ്പെ സാമാനങ്ങളൊന്നും കാണരുതെന്നും പറയുക, പ്രിയ ലോനപ്പനങ്ങോരെ, നിങ്ങളുടെ പുറം നല്ല വീതിയുണ്ടു്. പരുപരുത്ത പ്രഹരം അതിന്മേൽ വീഴുന്നതു് നിങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനായിരിക്കും.

ലോനപ്പൻ- ഇഷ്ടത്തി! ഈ മാതിരി ദുർഭാഷണം ചെയ്താൽ മാനഭംഗ കുററത്തിന്നു് കോടതിയിൽ കേരേണ്ടിവരും. സ്ത്രീകളെ പിടിക്കാനും വാറണ്ടു് അയക്കാനും കഴിയും.

കാളാന്തൻ- (ലോനപ്പനോടു്) സാരേ! വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഒന്നും വേണ്ട. മതിയാക്കിയാൽ കൊള്ളാം. വാറണ്ടു പകർപ്പു് ഇവിടെ തന്നിട്ടു് പോയാൽ വലിയ ഉപകാരം.

ലോനപ്പൻ- ഞാൻ പോകുന്നു. സലാം! നിങ്ങളെ ആപത്തിൽ നിന്നു ദൈവം കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ!

അരാഗൻ- നിന്നെയും നിന്റെ യജമാനനെയും മഹാമാരി പിടിച്ചിപ്പിച്ചിട്ടു് ഈശ്വരൻ നിലവിളിപ്പിക്കട്ടെ. (മുത്തശ്ശിയെ നോക്കിട്ടു്) ഇപ്പഴോ അമ്മേ! ഞാൻ പറഞ്ഞതു് ശരിയോ അല്ലയോ? ഈ സമൻസിന്റെ പകർപ്പു് വായിച്ചുനോക്കിയാൽ കായ്ക്കത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ശരിയായ അഭിപ്രായം പറവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കും. അല്ല! ഇനിയും നിങ്ങൾ ഉപദേശിയാരുടെ കാപട്യം കാണുന്നില്ലെന്നുണ്ടോ?

മുത്തശ്ശി അമ്മ- ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. എന്റെ ഹൃദയം കലങ്ങിപ്പോയി. എന്റെ മനസ്സു് ചക്രംതിരിഞ്ഞുപോയി.

ദോറിന- (അരാഗനോട്ട്) നിങ്ങൾക്കു് വളരെ തെറ്റിപ്പോയി. നിങ്ങൾക്കു് ഉപദേശിയാരെ കുറം പറയുവാൻ ഒട്ടും അവകാശമില്ല. ഈ കമ്മം അയാളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിയെ ആണു കാണിക്കുന്നതു്. അയൽപക്കക്കാരോടുള്ള സ്നേഹം അയാളുടെ ഗുണം പൂർത്തിയാക്കുന്നു. ദോഷങ്ങൾക്കൊക്കെ വേരായി നില്ക്കുന്നതു് പണമാണെന്നു കണ്ടിട്ടു്, സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കു വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആവക സാധനങ്ങളെല്ലാം കൃഷ്ണിയധർമ്മം ആലോചിച്ചിട്ടു് മാത്രം നിങ്ങളിൽനിന്നു് ആ ദൈവഭക്തൻ പിടിച്ചെടുത്തു കളഞ്ഞതാണു്.

അരാഗൻ- മിണ്ടാതിരിച്ചു. ഇതു റിനോട്ടു് എപ്പോഴും ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

കാളാന്തൻ- (അരാഗനോട്ടു്) വത്ര. എന്തു മാർഗ്ഗമാണു് നിങ്ങൾ എടുക്കേണ്ടതു് എന്നു് ആലോചിച്ചുനോക്കുക.

എമിലി- പോയിട്ടു് ഉപദേശിയാരുടെ തിവ്രമായ കൃതപുതനാട്ടിലെങ്ങും പരസ്യമാക്കുക. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഒരു സമയം കുറാർ റദ്ദായിപ്പോകാൻ മതി. അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിജയസിദ്ധിക്കു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർലജ്ജമായ വിശ്വാസവഞ്ചന ഒരു എടുത്താൽ പൊന്നാത്ത തടസ്സമായിത്തീരട്ടെ.

[വലിരി പ്രവേശിക്കുന്നു.]

വലിരി- സാരേ! വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടിയാണു് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കെ ഒരു വ്യസനവർത്തമാനം കൊണ്ടുവരുന്നതു്. അടുത്തുവരുന്ന ആപത്താണു് അതു പറയാൻ എന്നെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നതു്. എന്നിങ്ങു വളരെ അടുപ്പമുള്ള ഒരു പ്രാണസ്നേഹിതൻ ഉണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ തലയിടുന്നവനാണു് ഞാൻ എന്നു് അയാൾക്കു ബോധ്യമുണ്ടു്. ഭരണാധികാരികൾ എത്രയോ ഗോപ്യ

ക്കാൻ പോകുന്ന നിങ്ങളുടെ സകല വസ്തുക്കളും കിട്ടാൻ മരൊരാള കാരണവും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചു ആ കാഴ്ചക്കാടകൻ രസിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

അരാഗൻ- മനുഷ്യൻ ജന്തുക്കളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും ദുഷ്ടനാണെന്നു അനുഭവപ്രകാരം ഞാൻ പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

വലീരി- സാരേ! കാലതാമസം അപായത്തിൽ ചെന്നു തുഞ്ചിക്കും. എന്റെ വണ്ടി നിങ്ങളുടെ പടിയരികിൽ നിൽപ്പുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ യാത്രച്ചിലവിലേക്കു് ആയിരം ഉറപ്പികയും ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. നേരം ഇനിയും വൈകാൻ പാടില്ല. വാറണ്ടു് വളരെ അടിയന്തിരമായി സർക്കാർ എണ്ണുവാൻ ഉടയുള്ളതുകൊണ്ടു്. രക്ഷ വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കാട്ടും അതിലും വേഗത്തിലായിരിക്കണം. ഒരു രക്ഷാസ്ഥലത്തു് എത്തുന്നതുവരെ ഞാനും കൂടെ വരാം. കാരോ ദിക്കിൽ ഗുഡ്മായി പാക്കാനുള്ള ഏല്പാടുകളും കൂടൊന്നു് ഞാൻ ചെയ്തതരാം.

അരാഗൻ- പ്രയോജനേച്ഛയില്ലാത്ത നിങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കു് ഞാൻ വളരെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളോടു നന്ദിപറയാൻ മരൊരാള നല്ല അവസരത്തിലേ സാധിക്കയുള്ളു. നിങ്ങളുടെ ഈ ഉപകാരത്തിനു ഒത്തവണ്ണമുള്ള ഒരു ഗുണം നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ചെയ്യാൻ ജഗദീശ്വരൻ അത്രമാത്രം പുണ്യം എനിക്കും ഉണ്ടാക്കിത്തരട്ടെ. ഇതു് നിങ്ങളുടെ കാർഷ്വിലും ഇരിക്കണമെന്നാണു് ബന്ധുക്കളോടുള്ള എന്റെ അപേക്ഷ. ഗുഡ്ബൈ.

(വലീരി പോകുന്നു.)

കാളാന്തൻ- വരൂ. ധൃതിപ്പെടുവിൻ! സഹോദരാ! വേണ്ടതൊക്കെ ഞങ്ങൾ നിറവേറ്റാം.

(അരാഗൻ പോവാൻ വട്ടംകൂട്ടുന്നു.)

[ചോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറോടുകൂടെ തറിയൻ ഉപദേശിയാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഉപദേശിയാർ- (അരാഗനെ തടുത്തിട്ട്) ബദ്ധപ്പെടേണ്ട. സാരോ! ബദ്ധപ്പെടേണ്ട. ഇത്ര വേഗത്തിൽ കാടിപ്പോവാൻ നോക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ ഇരിപ്പടം കാണാൻ വളരെ നടക്കാനില്ല. രാജകല്പനപ്രകാരം നിങ്ങളെ ബന്ധനത്തിൽ വെക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നത്.

അരാഗൻ- കുറ്റലാ! ഈ സൗകര്യം നീ ഒടുവിലേക്കു വെച്ചതായിരിക്കും. നിന്റെ വഞ്ചനകൾ ഇന്നുകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നു. എന്റെ നാശം ആരംഭിക്കുന്നേ ഉള്ളൂ.

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങളുടെ നിന്ദാവാക്കുകൾകൊണ്ടൊന്നും എനിക്കു കോപം ജ്വലിക്കുകയില്ല. എല്ലാ സംഭവങ്ങളും ആവലാതികൂടാതെ സഹിപ്പാൻ സദ്യേശപരൻ മനഃസാക്ഷി മുഖേന എന്നെ ഉപദേശിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങളുടെ കരുക്കും സ്തുത്യർഹമെന്ന് ഞാൻ പറയും. നിങ്ങൾ സക്കാരിന്റെ ഒരു സ്ഥാനത്തിനും കൂടി അവകാശിയാണ്. സത്യകീർത്തി എന്നോ ഭൗദായ്ശിരോമണി എന്നോ ഒന്ന് നിങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

ദേവസ്സി- എത്ര നാണമില്ലാതെയാണ് ഈ മഹാവലൻ ഈശ്വരനെ സാക്ഷി വിളിക്കുന്നത്.

ഉപദേശിയാർ- നിന്റെ അപസ്ഥിര ഗോഷ്ടികൾകൊണ്ടൊന്നും എനിക്കു കലുക്കം തട്ടുകയില്ല. എനിക്കു എന്റെ മുറുചെയ്യണമെന്ന വിചാരമേ ഉള്ളൂ.

മറിയാനി- ഈ ബഹുമാനപ്പെട്ട കർമ്മംകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വിശ്രുതനാകും.

ഉപദേശിയാർ- എന്നെ ഇവിടെ വരുത്തിച്ച സദ്യേശകർമ്മം തോന്നിച്ചതാകകൊണ്ട് എന്റെ കർമ്മം ബഹുമാനകരമാകാതിരിക്കയില്ല.

അരാഗൻ- നന്ദിയില്ലാത്ത നിമാ! നിന്നെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തതു ഞാൻ ആണെന്ന കാര്യം നീ ഇത്രവേഗം മറന്നോ?

ഉപദേശിയാർ- നിങ്ങൾ തന്നിട്ടുണ്ടു് എന്നു പറയുന്ന ചില്ലറ സഹായങ്ങളൊന്നും ഭാർമ്മ്യവെക്കത്തക്കതല്ലെങ്കിലും ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. എന്റെ ഒന്നാമത്തെ ധർമ്മം രാജഭക്തിയാണു്. ആരാധ്യമായ അതെന്റെ അവകാശമാണു്. ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി എന്നു പ്രജകൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്, ആ ശക്തി. നന്ദി മുതലായ ചില്ലറ വിചാരങ്ങളെ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു കളയേണ്ടതാണു്. അത്ര ശക്തിമത്തായ ഒരു ബന്ധത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയേയും കുടുംബത്തേയും എന്നെത്തന്നെയും ബലികഴിപ്പാൻ മടിക്കില്ല.

എമിലി- ഊ! കപടഭക്തൻ!

ദോറിന- നാം ഏറ്റവും വിലയുള്ളതായി എണ്ണുന്ന കാര്യങ്ങൾ തന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ കൊണ്ടുവെക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഈ ചെളിക്കു നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു പാസ്സാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കാളാന്തൻ- നിങ്ങൾ ഇത്രത്തോളം ഘോഷിച്ചുപറയുന്ന ഉദ്ദേശം നിങ്ങൾ പറയുമ്പോലെ ഉൽകൃഷ്ടമാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടും അന്യാകൃതം ചെയ്യാൻ നോക്കിയതു് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കു താമസിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യം എന്തായിരുന്നു? അദ്ദേഹം മാനരക്ഷക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളെ വീട്ടിൽനിന്നും ആട്ടിപ്പറ്റത്താക്കുന്നതുവരെ, നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു് കുററം ചുമത്താതെയിരുന്നുകളഞ്ഞതു് എന്തിനാണു്? പിന്നെ ഒന്നുകൂടി പറയട്ടെ. അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്കു് അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും ദാനം തന്നതിൽ

പ്പിന്നെ, നിങ്ങൾക്കു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അയാളെ കുറക്കാനുമാർന്നുവെക്കണമെന്ന വിചാരം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ, ആ ദാനം സ്വീകരിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു എങ്ങിനെ മനസ്സുവന്നു?

ഉപദേശിയാർ- (ഇൻസ്പെക്ടറോടു്) സാരോ! ഇയാളുടെ വേണ്ടത്ത വഴക്കുട്ടലിൽനിന്നു് എന്നെ വിടുത്തിത്തരവിൻ. ദൈവികവിചാരിച്ചു് നിങ്ങളുടെ വാറണ്ടുകല്പന ക്ഷണം നടത്തുവിൻ.

ഇൻസ്പെക്ടർ- (അരാഗനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയോടെ കണ്ണുചിമ്മി ഉപദേശിയാരോടു്) അതെ. അതു നടത്തേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഞാൻ കുറെ താമസിച്ചുപോയി. നിങ്ങൾ എന്നെ അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചതു് വളരെ ഉചിതമായിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളാണു് എന്റെ കൂടെ തടവിലേക്കു പോരേണ്ടുന്ന കുറക്കാരൻ! നിങ്ങൾക്കു നീക്കിവെച്ചു മുറി ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അവിടെ എത്തിയാൽ നിങ്ങൾക്കു ബേബിഡുമാവും. എന്താ ഉപദേശിയാരെ മിഴിച്ചു നിൽക്കുന്നതു്?

ഉപദേശിയാർ- എന്തു്, സാരോ! ഞാനൊ തടവിലേക്കു്!

ഇൻസ്പെക്ടർ- അതെ. നിങ്ങൾ തന്നെ. നിങ്ങളുടെ ശരിയായ സ്ഥാനത്തേക്കു്.

ഉപദേശിയാർ- എന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതു് എന്തിനാണു്? ഞാൻ എന്തുചെയ്തു്?

ഇൻസ്പെക്ടർ- ഞാൻ സമാധാനം പറയേണ്ട ആൾ നിങ്ങളല്ല. (അരാഗനോടു്) സാരോ! നിങ്ങളുടെ മനുഷ്യശരമൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചു സമാധാനമായി ഇരുന്നുകൊടുവിൻ. നമ്മുടെ രാജാവു് ഇരട്ടനാട്യക്കാരന്റെ ഗുണകാംക്ഷിയല്ല. ഒരൊറ്റ നോട്ടത്തിന്നു് മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ കാപട്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആ തിരുമേനി മനസ്സിലാക്കിക്കളയും. കപടനാട്യക്കാരന്റെ തന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടൊന്നും തിരുമേനി

വന്ധിതനാകയില്ല. ആളുകളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള തിരുമേനിയുടെ സാമർത്ഥ്യം ഒരു പ്രത്യേകവരമാണ്. കാരോരുത്തരുടെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം സത്യമായിട്ടും, സ്പഷ്ടമായിട്ടും തിരുമേനി കാണും. തിരുമേനിയെ പറഞ്ഞു പാട്ടിലാക്കാൻ എത്ര പണിപ്പെട്ടാലും സാധ്യമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിശേഷബുദ്ധിയാണ് കാരോ തീപ്പിന്റെയും തുലാസ് പിടിക്കുന്നതു്. യഥാർത്ഥ ഭക്തന്മാരെ തിരുമേനി ബഹുമാനിക്കയും, ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കള്ളന്മാരെ ക്ഷണം തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടു് അത്യന്തം വെറുക്കുന്നു. ഈ കള്ളന്മാർ തിരുമേനിയെ പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുവാൻ കേവലം പാടവം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തിരുമനസ്സിന്റെ വിവേകത്തോടു് ഇതിലും വലിയ കൗശലങ്ങൾ ഫലിക്കാതെപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇവന്റെ കള്ളകലുഷമായ ഹൃദയത്തിൽ ഒളിച്ചുകിടന്നിരുന്ന നീചതപം തിരുമനസ്സിന്റെ ഉള്ളുതറന്ന വീക്ഷണസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു് വല്ലവരും പറഞ്ഞുകൊടുത്തതുപോലെ മനസ്സിലാക്കി. നിങ്ങളുടെ മേൽ കുറും ആരോപിച്ചതിലാണ് ഈ കള്ളന്റെ കള്ളി വെളിച്ചത്തിലായതു്. ദൈവസഹായംകൊണ്ടു് ഇവൻ പല കള്ളപ്പേരുകളും ധരിച്ചു് ഇഷ്ടംപോലെ മാറി തെണ്ടിപ്പെടുകി നടക്കുന്ന ഒരു കേഡിയാണെന്നു് തിരുമനസ്സിന്നു തോന്നിയ ശങ്ക, സി. ഐ. ഡി. യിൽ ചിലരുടെ സാക്ഷിപ്രകാരം തെളിഞ്ഞുപോയി. ഇവൻ ചെയ്തുകൂട്ടിയ ഭയങ്കര കരുമതകര വിവരിച്ച എഴുതിയാൽ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ നിറയാൻ മാത്രം ഉണ്ടാകും. നിങ്ങളെ ഈ അന്യായത്തിൽനിന്നു് ക്ഷണം മോചിപ്പിച്ചുവിടാൻ മഹാരാജാവു് ഉറച്ചു. അവന്റെ മറ്റു കുറുക്കളോടു് കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ഈ കുറവും ഉണ്ടായിവന്നു. ഇവന്റെ നന്ദികേടും നീചതപവും കണ്ടിട്ടു് മഹാരാജാവിന്നു് വെറുപ്പു പിന്നെയും വർദ്ധിച്ചു. അവന്റെ ധിക്കാരം കൊടുമുടിയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു പെട്ടെന്നു

തകർന്നുവാനും നിങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനും ഉള്ള ഉത്തര വോടു കൂടെയാണ് എന്ന് ഇവിടെ പറഞ്ഞുവെച്ചത്. തന്റെ സ്വന്തമാണെന്ന് ഈ വഞ്ചകൻ പറഞ്ഞ നിങ്ങളുടെ ആധാരങ്ങൾ അവന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് എടുത്തു നിങ്ങൾക്കുതന്നെ മടക്കിത്തരുവാനും ഉത്തരവുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച ദാനാധാരവും ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളുമായി, ഈ കള്ളന്റെ ദുർബോധനമൂലം കർശമായി പെരുമാറിയ കുറവും മറ്റു ചില ഗോപ്യമായ വ്യതിയാനങ്ങളും നിങ്ങളെ മാപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ അധികാരങ്ങൾ നിലനിർത്തുവാൻ നിങ്ങൾ കാണിച്ച തൃപ്തികളേതൊക്കെയാണോ കോർത്തിരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികൊണ്ടാണ്, നിങ്ങൾ ലേശം വിചാരിക്കാത്ത വിധത്തിൽ, തിരുമനസ്സിന്റെ ഹൃദയത്തിന്, ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മത്തെ സമ്മാനിക്കാനും, യഥാർത്ഥഗുണത്തെ പ്രശംസിക്കാതെ വിട്ടുകൊടുത്തുപോകാനും, തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ആളുകളുടെ നന്മ എത്ര കാലമെങ്കിലും നില്ക്കും. തിന്മ ശിക്ഷകഴിച്ചതിൽ പിന്നെ മറക്കുകയും ചെയ്യും.

- ദോഷം- ഇപ്പോൾ ഈശ്വരൻ ഒരു സ്കോത്രം പാടുന്നു.
- മുത്തശ്ശി അമ്മ- ഒടുവിൽ എന്റെ ശ്വാസം നേർക്കുവന്നു.
- എമിലി- സന്തോഷകരമായ ഫലം.
- മറിയാനി- ഇങ്ങിനെ വരുമെന്ന് ആശിക്കാൻ ആരെങ്കിലും ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നോ?
- [ഇൻസ്പെക്ടർ, കൈക്കൂട്ടി ആവംവെച്ചു ഉപദേശിയാരെ കൊണ്ടുപോകുന്നത് കണ്ടിട്ട്.]
- അരാഗൻ- അതാ. കള്ളക്കത്തനാർ പോകുന്നത് നോക്കൂ. ഇപ്പോഴോ കഴുവേറിക്കോപ്രാട്ടിക്കുരങ്ങാ!
- കാളാത്തൻ- സഹോദരാ! വേണ്ട. ഈ ചിത്തവാക്കുകൾകൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായും പോകാൻ ഇല്ല. ഈ വിഷയം പൊരി

ച്ചുകളഞ്ഞ പാമ്പിനെ അതിന്റെ മാളത്തിൽ ചെന്നു കൂടാൻ വിട്ടേക്കൂ എന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ. നിങ്ങളല്ല, പശ്ചാത്താപമാണ് മേലാൽ അയാളെ ദ്രോഹിക്കേണ്ടത്. അയാളുടെ ഹൃദയം ഇനിയെങ്കിലും സന്മാഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിയട്ടെ. അയാൾ പാപം വെറുക്കുമാറാകട്ടെ. നടപടി മാറുവാൻ നോക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ധർമ്മബുദ്ധിയുള്ള മഹാരാജാവിന്റെ അനുകമ്പയ്ക്കു പാത്രമാകട്ടെ. മഹാരാജാവിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടവും ഭൗദായ്യാപരവുമായ അനുകമ്പയ്ക്കു നന്ദിപറവാൻ തക്കവണ്ണം അവയ്ക്കു ഒരു ദണ്ഡനസ്ഥാനം വെക്കൂ.

അരാഗൻ- കായ്മമാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. ആ തിരുമേനിക്കാണിച്ച ധർമ്മബുദ്ധിയ്ക്കും കനിവിനും ആ ചൊന്നു തിരുമേനിയുടെ കാലിന് വിഴുനലും മതിയല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആദരവോടും ആരാധനയോടും ആ വിശിഷ്ടകർമ്മം നിറവേറിയതിൽ പിന്നെ മാത്രമേ നമുക്കു മറ്റു കായ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ പാടുള്ളു. വലിരിയുടെ കീഴിനവും യഥാർത്ഥവും ആയ അനരാഗത്തെ, മറിയാനിയെ വിവാഹം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ദാമ്പത്യസുഖത്തിൽ ചെന്നു ലയിപ്പിക്കാനും നോക്കട്ടെ.

കാളാന്തൻ- നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന് ഈശ്വരൻ ദീർഘായുസ്സ് കൊടുക്കട്ടെ. ഈ സ്വരൂപം ആചന്ദ്രതാരം അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിലനില്ക്കട്ടെ.

[എല്ലാവരും പോയി.]

ന റ ട ക ണ ട

-0-

ഒരു പുതിയ വീട്—കെ. ടി. മുഹമ്മദ്	1	00
കാമുകിയും കടക്കാതും—പി. ബാലകൃഷ്ണൻ	1	00
കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി—ചെറുകാട്	1	25
അടിമ— ടി	0	82
അണക്കെട്ട്— ടി	0	87
ജന്മഭൂമി— ടി	1	25
ദൈവം കല്ലല്ല—സദാനന്ദൻ പുതിയറ	2	50
മേരിക്കുട്ടി—അനന്തു	൨	50
രക്ഷേപ്തരി—ചെറുകാട്	0	50
വാൽനക്ഷത്രം— ടി	1	25
ശാന്തിയിലേക്കു—കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണൻ	1	00
സ്വതന്ത്രം—ചെറുകാട്	1	25
കരുവേപ്പില—പൊൻകുന്നം ദാമോദരൻ	1	25
വാദാനം—വിദ്വാൻ പ്യാർ	1	50
പണത്തിന്റെ പിന്നാലെ—ഇഴവിളി	1	25
അടിമക്കുച്ചവടം—പൊൻകുന്നം ദാമോദരൻ	1	50
ദ്രോണയജ്ഞം—കുട്ടിശങ്കരൻനായർ	0	50
കൈത്തോക്കും പുല്ലാങ്കുഴലും—ബ്രഹ്മവൃതൻ	1	50
കൊടുകാറ്റ്— ടി	1	50
ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള— ടി	1	50
അമ്മേ ഒഴിവുകാലം വന്നു—അനന്തു	0	75
ഇത്രകേക്കാ പടിഞ്ഞാറ്—ആൻറണി	1	75

പി. കെ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്

ഫോൺ: 2803.